

Hồi 39

Nhận giúp Thiết Xích, Tam hiệp qua đất Trường sa Giòng sông Lăng Lý, Cửu Quái lội hành Hoang Địa

Bốn người lên đường về hắc Tô Châu. Nhưng đường vòng Thạch Tấn huyện không dẫn thẳng đến đại trấn mà đi vào lối sau Tam Môn Cốc.

Khi gần tới nơi, Lam Y nhìn quanh:

- Cảnh vật nơi đây y hệt lối vào Tam Môn Cốc nhỉ?

Âu Dương Bích Nữ chỉ roi ngựa vào mấy phiến đá lớn chồng lên nhau:

- Thì hẳn hoi là Tam Môn Cốc rồi, hiền muội coi cái thạch môn thiên nhiên kia kìa. Không nhận ngay ra là vì chúng ta đi ngược chiều. Lối này rẽ tay hữu qua Hàn gia trại. Lối tay tả qua ngay trước cổng Địch gia trại và về trang trại nhà...

Chu Đức Kiệt nói:

- Phải rồi, trên đường từ Thạch Tấn về đây ta thường gặp các người trại cực lớn. Ngu huynh còn nhớ Địch, Hàn hai trại chủ đã có lần nói rằng các lái trâu phần nhiều từ Lữ Châu và Vũ Hồ đến, tất kéo qua đường này. Và hai trại Địch, Hàn là chặng cuối cùng trước khi tiêu thụ các giống vật đó vào Tô Châu và các vùng lân cận.

Vừa đi vừa chuyện trò, không mấy chốc bốn người đã sắp qua cổng Địch gia trại.

Lam Y hỏi ý kiến mọi người:

- Có vào thăm Địch Phượng Tiên không? Hay là để khi khác...

Chu Đức Kiệt nói:

- Nên rẽ vào trước là thăm họ Địch, sau là xem anh em chàng họ Dương đã về đây chưa hay lại lang thang nơi nào rồi.

Âu Dương Bích Nữ cười ròn rã:

- Gặp y ở Vũ Hồ, tiểu muội giật mình, không ngờ y lại lang thang mò mẫm vào nơi hẻo lánh ấy để nhận xét từng cử chỉ của giống cáo nhị thể, và lần đường ra Củng gia điểm uống thứ rượu ngon Sơn Phu.

Lam Y góp ý:

- Bà vợ tánh nhanh nhẹn, nóng nảy như Địch Phượng Tiên đâm bực mình, tưởng lầm ông chồng quá ưu điểm đậm ấy là phải?

- Chắc bây giờ họ hiểu nhau rồi! Lúc tái hội, cả hai cùng có cảm tưởng như bắt được bảo vật.

Chu Đức Kiệt mỉm cười:

- Dương Hoài Ngọc có lầm lỳ ra đi như vậy, Địch cô nương mới biết chân đức tính tình của vị hôn phu đáng giá ấy chớ.

Âu Dương Bích Nữ âu yếm nhìn Đức Kiệt:

- Phải các ông hay binh nhau lắm. Có ở vào địa vị Địch Phượng Tiên mới hiểu được nàng. Điểm đậm tùy trường hợp thôi chứ.

Chu Đức Kiệt điềm nhiên:

- Chu tầm mã, mã tầm mã, bởi ngu huynh không điểm đậm nên mới lấy vợ nóng tính... Kỳ vừa rồi ở Kim Lăng, không biết ai mấy lần sôi nổi đòi đánh Đường Trại Nhi.

Lam Y và Nhạc Lan Anh phá lên cười.

Âu Dương Bích Nữ đỏ mặt:

- Nói tới đó, bây giờ tôi còn muốn xé đôi nó ra, đừng nói khi ở Kim Lăng.

Vừa khi ấy, Địch Phượng Tiên đơn đả từ trong trại chạy ra đón chào:

- Gớm thật! Nếu không đứng trên đại sảnh trông thấy thì các vị cũng đi qua phải không.

Bốn người cùng xuống ngựa. Lam Y giới thiệu Nhạc Lan Anh rồi nói:

- Đâu có, chúng tôi đang muốn vào thăm đây, Độ này Địch muội mập dữ đa.

Phượng Tiên đáp:

- Vẫn thế chớ mập gì. Chiều rồi, quý vị nghỉ lại đây nhé.

Không chờ nữa, nàng sai gia nhân tháo hành lý đem lên đại sảnh và dắt ngựa vào tàu cỏ. Chu Đức Kiệt ý tứ nhìn Âu Dương Bích Nữ nói nhỏ.

Sắp về đến nhà rồi, còn nhủ đồ lại đây. Lam Y thiết khéo đa sự.

Âu Dương Bích Nữ vui vẻ:

- Cô muội hành động phải rồi. Hiền huynh khó tánh làm chi? Cố rán đi thì cũng phải cuối giờ Hợi mới về tới nhà. Sáng mai thanh thảo về trang có hơn không?

- Ngu huynh e hiền muội xa nhà lâu, nhớ lão mẫu chớ.
- Về khuya Người cũng đi nghỉ rồi, chẳng nói chuyện được nhiều.

Quay sang Lam Y, Âu Dương Bích Nữ nói nhỏ:

- Cô muội đoán thử coi họ Dương về Địch gia trại chưa.

Lam Y cười khúc khích:

- Phượng Tiên không hỏi chúng mình ở đâu về tức là biết ta ở Vũ Hồ do Dương Hoài Ngọc kể lại rồi.

Phượng Tiên đang nói chuyện với Nhạc Lan Anh bỗng quay lại hỏi:

- Nhị vị thơ thơ nói gì đến Dương lang vậy? Chàng ra Tô Châu có lẽ cũng sắp về.

Lam Y nói:

- Địch muội không đi theo giúp Dương đại ca, lỡ bị hàng gia Tam mã trêu chọc thì sao?... À, thảo nào, đứng trên sảnh chờ hôn phu nên Địch muội mới trông thấy chúng ra đi qua cổng trại. Gớm thật.

Phượng Tiên nguýt dài:

- Thơ thơ giỡn hoài. Tiểu muội cảm ơn món quà da cáo nhị thể nhé. Thiết đẹp.

Vào đến đại sảnh, Phượng Tiên sai a hoàn dọn dẹp mấy căn phòng ngủ và sửa soạn tiện nghi cho mọi người tắm táp, thay y phục đường trường bụi bặm.

Lúc bốn người trở ra thì Phượng Tiên đã thắp đèn, dọn thời, ghế ra sân trước mời ngồi nghỉ mát dưới ánh trăng mười bốn.

Thị nữ dâng trà vừa được một tuần thì Địch trại chủ, Dương Hoài Ngọc và Lâm Diêm Bá cưỡi ngựa về tới trại.

Thấy họ Dương cỡi con tuấn mã kiêu hùng, Chu Đức Kiệt hỏi Phượng Tiên:

- Dương đại ca cưỡi con tuấn mã nào mà kiêu dũng thế này?
- Thừa con Lôi Điện mã. Toàn trại này không ai cỡi nổi nó. Vậy mà Dương lang im lìm, giấu giếm, lạng lẽ bỏ đi sau khi đã khắc phục được con hung mã ấy.

Địch, Dương, Lâm phóng ngựa vào tới giữa sân, nhảy xuống đất cùng mọi người chào mừng vui vẻ.

Chu Đức Kiệt hỏi Địch Lâm:

- Bao giờ lão bá cho uống rượu mừng đây?

Địch Lâm nói đỡ:

- Tam hiệp mới từ Kỳ Hầu Ổ bên Thạch Tấn huyện về qua đây, con mời nghỉ lại nên chưa biết việc hồng thiệp.

Lam Y vỗ vai Phượng Tiên:

- Định ngày nào đây? Chúng tôi về gặp dịp nào tân phòng.

Phượng Tiên đỏ mặt:

- Ngày hai mươi hai tới đây. Quý vị sửa soạn lễ mừng đi thì vừa.

Nhạc Lan Anh nói:

- Tôi ở giữa nói trung gian. Nếu Tam hiệp không cố tâm khuyên nhủ và gởi gắm Dương đại huynh về Tô Châu với Âu Dương Tông Đức đại huynh, thì có lẽ giờ này Dương huynh còn nằm khàn ở Vũ Hồ để khảo cứu môn địa lý học vùng đó. Vậy mấy ngày nữa, tân lang và tân giai nhân phải đền ơn Tam hiệp bằng bữa rượu túy lúy càn khôn.

Địch Phượng Tiên phân bua:

- Trước các nhân chúng đấy nhé. Tôi hỏi Dương lang vào Vũ Hồ làm gì và tại sao không về Tam Môn Cốc, thì vị hôn phu của tôi trả lời rằng vào Vũ Hồ để... đi tỉnh dưỡng tinh thần.

Dương Hoài Ngọc im lìm nhìn Phượng Tiên cười. Mọi người cười theo.

Tối hôm ấy, Phượng Tiên truyền gia nhân dọn bữa ăn ngoài sân hóng gió. Dương Hoài Ngọc hỏi Tam hiệp có qua Cửng gia điểm uống rượu khi lên đường đi Tô Châu không, thì Chu Đức Kiệt đem việc gặp Cửng Thuận, Trần Nhị, Lam Y bắt mãnh hầu và vự lấy lại Bạch mã bên Kỳ Hầu Ổ cho mọi người nghe.

Sáng hôm sau, Tam hiệp và Nhạc Lan Anh từ giã ra về. Địch Phượng Tiên gởi lời Âu Dương Bích Nữ thăm Tông Cát phu nhân.

Về tới Âu Dương trang, bốn người vào ra mắt lão anh hùng Trại Mạnh Thường thì thấy cả Đức Võ Thượng Nhân ngồi đó rồi.

Bốn người cung kính quỳ lạy.

Thượng Nhân nói:

- Ta mới tới Tô Châu sáng nay. Các con khá vào chào Âu Dương phu nhân đi.

Bốn người vào cả hậu đường. Âu Dương phu nhân và Phượng thái ngời cả ở hậu sảnh. Vợ Tòng Cát đang khâu áo ngồi gần đó. Vương nữ mẫu và bốn a hoàn thân tín của Lan Anh cũng lên chào mừng.

Trình diện xong, Lam Y thấy Âu Dương phu nhân chăm chú nhìn Nhạc Lan Anh bèn đưa mắt ra hiệu cho Âu Dương Bích Nữ.

Phu nhân nói:

- Nghe nói Đức Võ Thượng Nhân mới ở Yên Kinh xuống, chắc có nhiều tin lạ, các con ra đại sảnh xem thế nào, lát nữa sẽ vào đây cho già hỏi chuyện nhé.

Anh em Tòng Cát nghe nói Tam hiệp đã về kéo nhau hội diện và cùng ra đại sảnh.

Nhạc Lan Anh băn khoăn muốn biết tin Thuận Vương hồi kinh sư thế nào, nhưng không dám hỏi ngay. Thượng Nhân biết ý bảo ngay:

- Lan Anh, con muốn biết tin của Thuận Vương không?

Nàng bẽn lẽn cúi đầu chờ. Thượng Nhân nói tiếp:

- Chuyển về kinh, đoàn xe chở Thuận Vương và gia đình bị cướp vây đánh ở trong đất Trục Lệ, may nhờ đoàn quân của Tổng binh Bảo Định vừa dịp kéo qua đó cứu kịp không hề chi. Về tới kinh sư, có lẽ vì ăn năn hối lỗi, Thuận Vương tự ý khấu đầu vào cung nhận tội. Vĩnh Lạc hoàng đế vốn tánh nhân từ chỉ trách mắng một hồi rồi cho ra ở nơi Vương phủ cũ ngoài Hoàng thành. Nói tới đây, ta cần nhắc cho các con nghe một chuyện động trời đã xảy ra trong biệt điện Khánh Hòa mới tổ được đức tánh cao cả, nhân lượng bao dung của vị Minh quân.

Thượng Nhân kể vụ Tề Quân Bảo bất ngờ gặp hai đầu đà ở tiệm thịt cây bên Lư Cầu Kiều cho đến vụ chúng đột nhập Khánh Hòa điện và bị chết như thế nào, và nói tiếp:

- Căn cứ vào vụ mưu sát hụt nhà Vua, các con đủ thấy Thánh thượng nhân đức tới mức độ nào khi tha thứ cho Thuận Vương? Hồng phúc của Minh quân rất lớn mới xui ra việc Tề Quân Bảo tò mò theo hai đầu đà, do đó ta mới kịp cứu giá.

Lam Y Nữ Hiệp hỏi:

- Thưa thúc phụ, còn việc Thái sư Trần Chí Hòa ra sao.

Trại Mạnh Thường rót trà mời, Đức Võ nhấp ly trà nóng hỏi:

- Tội trạng của Trần Chí Hòa khắc và nặng hơn Thuận Vương nhiều. Y là văn quan vào hàng nhất phẩm triều đình, quan cao chức trọng, hơn nữa y còn là hàng quốc phụ vì

con y được nạp vào cung. Biết Thuận Vương mù quáng vì mối thù vô nghĩa muốn tạo, mà họ Trần vẫn thông đồng để hòng địa vị gì? Như vậy là bất trung, bất trí, con người đó dùng sao được? Thay vì tội lăng trì, tru di tam tộc, nhà Vua đẩy y và toàn gia ra Thanh Hải. Tây cung Trần phụ được hoàn về tới gia đình... Thế là nhẹ lắm, đáng lẽ phải biếm lãnh cung.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Hai hàng quan Văn, Võ có vị nào vị truy tố về tội bè đảng với Thái sư gian nịnh không thúc phụ?

- Có. Hình như Thượng thư Đặng Đá Báy, Ngự sử Triệu Công Hà và mấy viên quan hạ cấp nữa, đầy theo Trần Chí Hòa.

Lam Y nói:

- Như vậy chúng an tâm lập riêng một trào ngoài trại đấy.

Thượng Nhân nói tiếp:

- Em Thuận Vương là Tuần phủ Trường sa Chu Vĩnh an cũng bị triệu về Kinh, thay thế bởi chân trạng nguyên Hoàng Kinh Tuấn trước đây tòng sự tại Binh Bộ phủ. Ngoài ra còn một số quan liêu tại mấy tỉnh thuộc vùng Giang Nam, bị tình nghi bè kết với Thuận Vương đều bị thuyền chuyển đến các địa điểm xa xôi và đặt trực thuộc dưới quyền chỉ huy của những người khác. Với sự thuyền chuyển này, Vĩnh Lạc hoàng đế hoàn toàn tẩy uế vấn đề triều chính.

Lam Y hỏi:

- Vị nào được thay Trần Chí Hòa, không thấy thúc phụ nói tới.

Thượng Nhân chậm rãi:

- Vấn đề này rất tế nhị. Ta phải hỏi lại xem các con còn nhớ môn sử học mà các con đã học khi còn ở Cửu Huyền Sơn không.

Lam Y đưa mắt nhìn Chu Đức Kiệt đoạn nói:

- Xin mời thúc phụ cứ dạy, may ra chúng con còn nhớ.

- Minh Thành Tổ lập quốc xong, vị Tể tướng tên gì và sau này làm gì.

Không do dự, Lam Y đáp:

- Tể tướng là Hồ Duy Dung nhưng mười ba năm sau Duy Dung mưu phản bị Minh Thành Tổ bắt hành quyết. Sau này... sau này...

Lam Y khẽ hất hàm ra hiệu nhờ Chu Đức Kiệt nhắc.

Đức võ Thượng Nhân mỉm cười:

- Lam Y quên rồi, phải không? Đức Kiệt nói tiếp được không?

Đức Kiệt thưa:

- Vị thái sư tể tướng thuộc bộ Trung thư tỉnh, nên nhân thấy Hồ Duy Dung chuyên quyền mưu phản, vua Thái Tổ bèn bỏ luôn chức thừa tướng để tránh sự chuyên quyền. Việc triều chính chia cho lục bộ chuyên hành do Nhà vua cầm đầu, và có Điện các Đại học sĩ làm cố vấn. Nhờ sự cải tổ ấy, Thái Tổ kiểm soát được hết việc triều chính và tránh được sự đại thần chuyên quyền. Không hiểu tại sao Vĩnh Lạc Hoàng đế, chức Thái sư Tể tướng lại thành thể chế.

Đức võ Thượng Nhân gật đầu bảo Đức Kiệt:

- Ta biết con nhớ sử học và Lam Y quên là vì trong khi con chịu khó ngồi đọc sử, Lam Y vào rừng hái trái, bắt chim thú đem về miếu nướng ăn.

Mọi người tùm tùm cười nhìn Lam Y.

Thượng Nhân nói tiếp:

- Vì vụ Trần Chí Hòa Vĩnh Lạc Hoàng đế lại áp dụng thể chế bỏ chức Thái sư. Sở dĩ trước đây chính Thái Thượng đặt lại chức Thái sư để tránh việc hoạn quan có người kiểm soát khỏi chuyên hoành. Nay nhà Vua xét không cần thiết vì Tổng thái giám Lý Tuyên là người trung trực. Bởi vậy, Người mới áp dụng chế độ của Tiên Vương.

Nhà vua còn lập cả một chương trình lớn lao cải cách binh bị, bởi vậy triều Tổng Trấn Tứ Xuyên Hà Thiên Thọ về họp bàn cùng Nguyên soái Mã Thành Long, Tổng Binh Hà Bắc trương phụ, phó tổng binh Mộc Thạnh. Đại diện Thủy quân có Thủy sư đề đốc Đàm Bá Phục và Đề đốc Trịnh Hòa. Trịnh Hòa do chân Thái giám xuất thân, rất giỏi về Thủy quân, đóng binh ở Thanh Đảo duyên hải Sơn Đông.

Khánh hòa Mã Thành Long đặc thăng Toàn quốc Đại nguyên soái kiêm tân chức Điện các đại học sĩ cố vấn của Hoàng đế ở hắc tại Bắc Kinh.

Triệu Tấn Phó soái đạo quân miền Bắc lên thay thế cho họ mã. Mã Thành Hổ thay Triệu Tấn giữ chức Phó soái, Mã Thành Báo lãnh ấn tiên phong cùng anh ở nguyên đơn vị.

Hà Thiên Thọ chức vị đã cao, giữ nguyên chức cũ Tổng trấn Tứ xuyên, nhưng hai con hà Thiên tường, Thiên Khánh được tập ấm điều khiển đạo quân Tây Nam.

Nhạc Lan Anh thắc mắc về việc Thái Tử Chu Trấn Quốc và Bảo Quốc, bèn hỏi Thượng Nhân về sự định đoạt của Triều đình.

Thượng Nhân đáp:

- Đàm Bá Phục ở nguyên bộ vị cũ vì chức cao. Riêng về phần Kim Lăng, Thánh Thượng còn đang lựa quan chức bổ nhiệm. Theo như sự hiểu biết của Mã Thành Long thì người được tuyển lựa trấn Kim Lăng sẽ là một văn quan.

- Họ Mã tuyên dương đức độ và lòng trung hiếu của Trấn Quốc, Bảo Quốc nên hình như hai người đều được ở lại Kim Lăng phụ tá về mặt binh bị cho vị tân quan.

Khi Mã Thành Long nói vậy tức là đã có phần nào chắc chắn, diệt nữ khá an tâm.

Trại Mạnh Thường góp ý:

- Triều đình đặt Trấn Quốc, Bảo Quốc vào chức phụ tá binh bị Kim Lăng thiệt rất tâm lý, vì hai thành niên ấy thông thuộc đất và dân tình Kim Lăng. Riêng phần bộ đội cũng dễ điều khiển.

Lam Y bảo Nhạc Lan Anh:

- Hiền muội mãi hỏi thăm tin tức người nọ người kia, quên cả tin riêng cho chính mình. Lẽ nào hiền muội bỏ gia đình Thuận Vương đi một cách suôn sẻ thế được.

Thượng Nhân gật đầu mà rằng:

- Lam Y nói phải. Nhứt nhứt mọi việc thuộc vụ Kim Lăng, tánh chất hành động của từng người một đều được Mã Thành Long ghi chép rõ ràng trong bản tường trình lên nhà vua:

- Nhạc diệt nữ có sắc phong, chưa biết phong như thế nào. Chính Hoàng đế thân yêu cầu ta về đây báo cho lão hữu Trại Mạnh Thường cùng toàn gia, Tam hiệp, Nhạc Lan Anh phải tề tựu cả ở Âu Dương trang chờ Thánh chỉ sẽ tiếp tới ngay. Đáng lẽ từ Yên Kinh, ta vào Thanh Hải đến núi Côn Luân có việc ngay, thành thử phải xuống đây để báo cáo vụ Thánh chỉ sắp tới đây:

- Sáng nay, lúc mới tới trang trại, lão hữu Trại Mạnh Thường nói các con chưa về, ta đã lo lỡ cuộc tiếp rước thánh chỉ.

Lão anh hùng cười và bảo các con:

- Hồi nãy, Thượng Nhân lúc mới đến bí mật không hé lời, nay chờ đông đủ mọi người mới chịu tuyên bố kết quả vụ Kim Lăng. Các con liệu sửa soạn trang hoàng cho

nghiêm chỉnh căn đại sảnh để tiếp Thánh chỉ, tiệc rượu đãi khâm sai quan và phòng ốc cho đại quan ngủ lại một đêm.

Nói đoạn, lão anh hùng hỏi Lam Y:

- Vừa rồi, từ Kim Lăng vào Vũ Hồ, dọc đường gặp những chuyện gì mà bây giờ diệt nữ mới về.

Lam Y kể lại vụ cứu thiếu nhi họ Vương ở Cung gia điểm và gặp họ Hạ Hầu cho mọi người nghe.

Nàng nói tiếp:

- Lúc về qua Tam Môn Cốc, chúng con mới hay vụ báo hồng thiệp mối duyên Dương Hoài Ngọc, Địch Phượng Tiên sắp tới đây.

Trại Mạnh Thường gật đầu mà rằng:

- Các con khỏi phải lo về vấn đề lễ vật. Lão phu đã sửa soạn đủ. Ngày mai sẽ cho người đem sang Địch gia trại mừng. Các con mới đi xe về, liệu nghỉ ngơi mai mốt đón rước Khâm sai quan.

Tam hiệp rủ Nhạc Lan Anh ra nhà ngoài. Tòng Cát, Tòng Đức cũng theo ra. Âu Dương Bích Nữ hỏi riêng Tòng Đức:

- Nhị huynh về trước đã sửa soạn tư phòng cho... Nhạc tiểu thư chưa.

Tòng Đức nói:

- Phòng của Lan Anh ở kế bên phòng hiền muội. Vương nhũ mẫu cùng ở với nàng như trước.

Chờ anh em Tòng Cát, Tòng Đức đi khỏi, Âu Dương Bích Nữ và Lam Y dẫn Lan Anh về phòng của nàng, đoạn rủ Lam Y vào hậu đường nói chuyện với Phu nhân về vụ Tòng Đức, Lan Anh.

Tối hôm ấy, anh em Chu gia đến trại phòng hầu riêng Đức Võ Thượng Nhân.

Thượng Nhân nói:

- Tuy rằng các con không màng danh vọng, quan tước, nhưng ta khuyên chẳng nên khinh thường Thánh chỉ. Dầu sống theo lẽ phải, tự nhiên con người ta phàm sanh ra ở đời phải có Quân, Sư, Phụ làm đầu. Thánh Tổ Vĩnh Lạc là một vị anh quân. Hai con tin ở ta tâm lý nhiều biết người. Vậy ta đã có dịp ngày đàm đạo cùng Nhà vua, diện đối diện, Vĩnh Lạc là con người đáng phục, đáng kính. Nếu được mục kích lối cải cách Trào chính thiết mau lẹ của nhà vua kỳ vừa rồi, tất hai con sẽ nghĩ như ta. Chuyển trước kia,

lão hữu Trại Mạnh Thường có kể lại các hành động nghĩa hiệp của hai con, Nhà vua đã có ý dời hai con vào bệ kiến. Nghe lời phúc trình của mã Thành Long, Thánh Thượng càng mong gặp mặt nên nhấn ta dời hai người về Kinh. Ta nghĩ Thành chỉ tới đây không ngoài mục đích đó.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Thúc phụ có chuyện chi cần vào Côn Luân?

- Năm kia, ta lên Côn Luân Sơn một lần rồi. Cảnh sắc nơi ấy thiệt là thần tiên y nhả hơn Cửu Huyền Sơn gấp bội. Về địa thế cũng lợi hơn. Nếu một mai xảy ra chuyện can qua với các rợ người cửa quán, sự liên quan với Quan nội sẽ bị cắt đứt. Riêng cá nhân ra không ngại. Tuy vậy là một vấn đề phiền phức đáng cho ta lưu ý. Cho nên ta định tâm dời mộ phần Huyền Vân Trưởng lão trên Bạch Sơn Miếu về nơi ta đã lựa chọn ở Côn Luân Sơn. Ta mong có dịp cùng các con vào dãy núi hữu danh ấy thăm viếng.

Lam Y nói:

- Thúc phụ muốn lập căn cứ tu hành tại Côn Luân Sơn là sự rất hợp lẽ, dầu sao cũng cần phải xây dựng cho đủ tiện nghi. Vậy vấn đề thợ thuyền ra sao? Chúng con có đủ tài chính cung cấp thi hành việc đó.

Thượng Nhân suy nghĩ giây lát:

- Con khỏi lo. Để đền ơn cứu giá, Hoàng đế đã ngỏ ý dựng trên Côn Luân Sơn một ngôi đại tự theo bản đồ của ta. Chừng nào ta hoàn thành bản đồ xây dựng, Nhà vua sẽ tức tốc hạ lệnh cho quan thủ trấn Thanh Hải lấy công khố ra thi hành. Hiện thời, trên ngọn núi chánh của dãy Côn Luân đã có sẵn ngôi Bích Vân Tự, không hiểu xây từ đời nào bằng đá, rộng rãi. Ta nhận xét kỹ rồi, chỉ cần trùng tu, mở rộng thêm chút ít nữa thì hoàn toàn.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Hiện thời, ai trụ trì tại ngôi cổ tự ấy? Hay bỏ hoang?

- Hoang phế từ lâu rồi, lá khô chồng chất. Có một điều lạ là mái ngói không hề suy chuyển với thời gian hoang phế. Sàn nhà và các cây rui hoàn toàn bằng thứ "Thiết Mộc" khô đánh lại, rắn chắc như đá. Cây đó có trong rừng rải rác khắp dãy núi, nhưng phải thiệt vào sâu mới thấy. Công trình kiến thiết của cổ nhân vĩ đại thật, tinh xảo. Phải qua một cái động đá mới vào tới cổng Bích Vân Tự. Suối nước chảy ngang qua sân chùa thiệt kỳ vĩ.

- Thưa đấy thuộc về phủ, huyện nào? Có thôn ố gì không?

Dãy Côn Luân Sơn thuộc đất Lương Châu, Tiêu Dương huyện Giang mã, Tiêu Giang lẫn quất, khi ẩn khi hiện dãy dọc theo dãy núi liên miên nhấp nhô tới một nơi có năm ngọn núi cao ngất, thiên hiểm mà người cùng đó gọi là Ngũ Ngọc Sơn. Nghe thế biết vậy, lúc ta lên ngọn núi chánh của dãy Côn Luân Sơn là nơi có Bích Vân Tự mới hiểu dân chúng chỉ biết truyền khẩu, thiệt ra cổ nhân đặt tên Ngũ Ngọc rất đúng. Đứng ở Bích Vân Tự nhận ngay ra ba phía có ba trái núi thấp hơn Côn Luân Sơn ở chính giữa, vòng ra phía sau núi thấy ngọn thứ tư và dãy núi lại liên tiếp mật mù ăn tréo sang phía Tây.

Bởi lẽ khu ấy có năm núi rất rõ rệt nên thành tên Ngũ Ngọc Bích Vân Tự trông thẳng ra hướng Đông Nam. Ngay phía Đông, án trước Côn Luân Sơn là một trong bốn trái núi rải rác chung quanh. Ngay chân núi có Kim gia ổ, Dân Kiều gia gọi là Đông Sơn, bởi vậy ta suy ra ba trái núi tất thành tên theo phương hướng Tây Sơn, Nam Sơn, Bắc Sơn.

- Thừa thúc phụ, nghĩa là lên Bích Vân Tự, phải qua chân ngọn núi Đông Sơn, nơi có Kiều gia ổ.

- Chính thế. Hiện thời, đường đi bị cây rừng cỏ dại lấp lối vì ngôi chùa hoang phế lâu đời. Ta đã chuyển trên các mỏm đá dọc theo lối lên chùa nhận xét, sửa sang không khó. Việc tiếp tế thực vật lên núi do Kiều gia ổ dễ dàng hơn ở ngọn núi Bạch sơn trong dãy Cửu Huyền nhiều. Hơn nữa còn tiện lợi cho việc đúc Thái Dương kiếm vì chùa rộng lớn sẵn nước ngang sân, khi cần nhân công có thể gọi người ngay Kiều gia ổ. Chuyển du hiệp Giang Nam này chắc hai con không có thì giờ nghiên cứu các phương pháp trong cuốn “Thái Dương trường kiếm”. Vậy chừng nào về thăm nhà, nên nghỉ ngơi đọc kỹ các bộ bí thư ta đã trao cho, và sao thêm mỗi thúc một bản.

Im lặng giây lát, Đúc võ Thượng Nhân nói tiếp.

- Trại Mạnh Thường tố cáo vụ Kim Lăng mưu phản với Nhà vua và giúp đỡ các tướng lãnh triều đình đánh bắt phản tướng đã gây được một tiếng vang rất lớn, khiến Nhà vua chú ý đặc biệt đến Giới giang hồ Nghĩa Hiệp.

Lam Y nói:

- Việc thúc phụ cứu giá cấp thời mới là điều thúc đẩy Hoàng đế chú ý đến hành động hữu ích của hiệp khách.

- Trại Mạnh Thường cất công vào kinh tố cáo, bày mưu lập kế, ta cứu giá, các con điều khiển trận đánh, mỗi thứ một ít mới gây thành ảnh hưởng lớn lao:

- Thúc phụ dạy con một vài điều về tương lai.

Nhìn thẳng vào cặp mắt long lanh của diệt nữ, Thượng Nhân chậm rãi:

- Con cũng như Đức Kiệt và Âu Dương Bích Nữ, người nào cũng hiệp nghĩa cốt đạo can, nhưng duyên nghiệp thiếu thời hầy còn, vậy hiện nay nên sống bình thường như mỗi người.

Anh em Chu gia vâng dạ, toan hỏi thêm nữa thì Thượng Nhân đã nhắm mắt tham thiền nhập định. Biết người không muốn nói thêm, Đức Kiệt và Lam Y rón rén ra khỏi trại phòng khép cửa lại.

Sáng hôm thứ ba có phi mã quân trên Tô Châu do quan sở tại sai báo cho Trại Mạnh Thường biết đúng giờ Ngọ, Khâm sai quan sẽ đến Âu Dương trang.

Lão anh hùng lập tức sai bày sẵn hương án ở đại sảnh, trải chiếu hoa suốt từ trang môn vào đến thềm nhà. Mọi người trong trang đều được lệnh y phục chỉnh tề đón tiếp, một mặt hỏa đình sửa soạn đại tiệc.

Đúng giờ, Khâm sai quan và đoàn hộ vệ binh từ Tô Châu tới nơi. Lão anh hùng Trại Mạnh Thường và Đức võ Thượng Nhân ra tận trang môn đón.

Thượng Nhân giới thiệu Khâm sai quan và Trang chủ. Hai bên cùng cung bái.

Tôn Ngự sử nói:

- Tôi phụng mệnh Hoàng đế đem chiếu chỉ về đây.

Trại Mạnh Thường đưa tay mời. Tôn Khâm sai qua trang môn đi giữa, bên tả là Trại Mạnh Thường, bên hữu là Đức võ Thượng Nhân. Hộ vệ binh đi sau.

Cửa đại sảnh mở lớn, trang đình võ phục chỉnh tề vác giáo đứng dàn cả hai bên, người nào cũng khỏe mạnh đứng sừng như pho tượng.

Khâm sai quan và hai viên phò tá vào đại sảnh trang hoàng uy nghiêm, đứng trước hương án.

Trại Mạnh Thường, Âu Dương Phu nhân, Đức võ Thượng Nhân đứng hàng đầu ngay sau hương án.

Hàng thứ nhì có Chu Đức Kiệt, Lam Y Nữ Hiệp, Âu Dương Bích Nữ.

Hàng thứ ba có Âu Dương Tòng Cát, Nhạc Lan Anh, Tòng Đức.

Mọi người khác trong nhà đứng dàn cả hai bên tường đại sảnh.

Viên quan phụ tá đặt chiếc hộp trạm trổ, sơn son thếp vàng lên mặt hương án trầm nghi ngút. Thấy mọi người đã tề chỉnh, Tôn Khâm sai từ từ tiến đến hương án, trịnh trọng

mở hộp chạm, cung kính nâng tờ chiếu chỉ bằng giấy lụa màu phốt vàng mở ra, lùi lại một bước, cất giọng oang oang đọc.

Mọi người đón chiếu chỉ quỳ cả xuống.

Chiếu rằng:

Đại Minh, thấp bát nhất, sơ Cửu Nguyệt, Bình Thìn niên.

Minh triều Hoàng đế Thánh Tổ, Vĩnh Lạc nguyên đệ thập niên hạ chiếu.

Xét rằng lão anh hùng Âu Dương gia, tục danh Tông Thiện biết trọng quyền lợi Quốc gia, lấy nghĩa Quân thần làm đích, Mai Hương Đình dù không phải quan chức Triều đình, không hưởng bổng lộc do Quốc khố đài thọ vẫn tận tâm giữ tròn bốn phận công dân, không quản gian lao tránh cho nước nhà khỏi vòng nội biến, dân gian khỏi ách tương tàn. Trẫm sắc phong Âu Dương Tông Thiện tước Trung Đông Hầu, nếu muốn xuất chánh được chấp nhận tức khắc.

Âu Dương Tông Cát, Âu Dương Tông Đức có công bình phản tướng, được tập ấm tước vị của thân sanh phụ mẫu.

Toàn gia họ Âu Dương được sử dụng bảy chữ “Trung Đông Tô Châu Đệ Nhứt Gia”, lãnh bổng lộc tương đương với tước vị.

Xét rằng Tam hiệp Đơn đao Chu Đức Kiệt, Lam Y Nữ Hiệp Chu Tú Anh, thiết Phiến Cô Âu Dương Bích Nữ, thiên chức cứu khốn phò nguy, giúp đỡ người yếu hèn, vì Quốc gia trị tội cường hào ác bá, gây nhiều chiến công oanh liệt, gần đây điều khiển trận bắt tặc tướng trong Vương phủ Kim Lăng.

Trẫm sắc phong Tam hiệp tước Ngự Tiền Kiếm sĩ.

Chu gia huynh, muội và con cháu được đời đời sử dụng bốn chữ “Danh Trấn Giang Hồ”.

Xét rằng Nhạc Lan Anh tánh tình trung thực theo dòng máu tổ tiên, lấy nghĩa Quân Thần làm trọng. Trẫm sắc phong tước “Vũ Mục Anh Thự Quận Chúa”.

Xét rằng Chu Đức Võ là người xuất gia tu đạo có công cứu giá thiệt lớn lao, ơn ấy không quên, đào tạo được hai người cháu thành lương đồng anh hùng, nữ kiệt anh thư, Trẫm sắc phong Chu đạo trưởng là Côn Luân Trưởng lão Đức Võ Thượng Nhân được tùy nghi sử dụng công khố Thanh Hải xây dựng nơi tu đạo.

Ngoài ra, Trẫm tứ hôn Âu Dương Tông Đức với Vũ Mục Quận chúa Nhạc Lan Anh.

Hay tin Hiệp sĩ Chu Đức Kiệt đã hứa hôn với Âu Dương tiểu thư, Trầm muốn đặc cách chủ hôn để tỏ lòng ưu ái với hai họ Chu, Âu Dương cũng như với Âu Dương và Nhạc gia.

Vậy Trầm biệt thỉnh với chư khanh.

Đức Võ Thượng Nhân, toàn thể Âu Dương gia, Tam hiệp cùng Quận chúa Nhạc Lan Anh sang Xuân Đình Tỵ lai Kinh sư dự tiệc yến kỷ niệm ngày lễ Đăng Quang.

Chư khanh khá nghe lời.

Khâm thử!

Đọc xong, Khâm sai quan gấp chiếu chỉ đặt lên hương án, đoạn lấy ở hộp đựng chiếu chỉ, một tập sắc phong có đề tên từng người, áp dấu Ngọc tử, thêu bút của Hoàng đế đương triều, cung kính đưa cho từng người một và nói lời chúc tụng.

Hương án bày quay về hướng Bắc nên tám người lãnh sắc quỳ ngay trước án vọng bái tạ ơn Vua.

Khâm sai quan bỏ chiếu chỉ vào hộp, hai tay nâng đưa cho Trại Mạnh Thường lãnh cất đi. Lễ đón Thánh chỉ chấm dứt.

Trang đình dẹp hương án vào hậu sảnh. Âu Dương phu nhân cáo lỗi về tư phòng. Trại Mạnh Thường mời Tôn Khâm sai và hai vị tiểu quan phụ tá dùng trà và cuộc tiếp tân bắt đầu. Tòng Cát thân tiếp đoàn tùy tùng Khâm sai quan ngoài võ sảnh. Tòng Đức tiếp các thực khách hỉ dạ ở thực phòng thường xuyên.

Tôn Khâm sai nói cho mọi người biết Triều đình bổ Vương Bật thuộc Hàn Lâm viên xuống tỵ chúc Đề đốc Kim Lăng.

Chu Trấn Quốc được chính thức tỵ chúc Trung Quân tại đó.

Lam Y Nữ Hiệp hỏi Tôn Gia Trọng:

- Thưa đại quan, Mã Nguyên Soái hồi triều nhậm chức mới, tất đem theo cả tiểu thư Kim Loan cùng về.

- Toàn thể gia đình cùng về. Nhị vị công tử Thành Hồ và Thành Báo được phép nghỉ hai tháng tại Yên Kinh trước khi trở về bộ đội nhậm tân chức. Mã tiểu thư cũng có hỷ sự.

- Hỷ sự thế nào, đại nhân.

- Thừa Nữ Hiệp, trưởng nam Hà Tổng Trấn, Thiên Tường công tử dạm hỏi Kim Loan tiểu thư. Hai họ Mã, Hà đều ưng thuận. Chỉ chờ hồng thiệp gởi đi đầy đủ các nơi là nghinh hôn. Thánh thượng chủ hôn.

Buổi tiếp tân kéo dài đến tận chiều trong cảnh tưng bừng đàn ca xướng hát, các vũ nữ ở Tô Châu về trình bày nhiều vũ khúc tân kỳ.

Tối đến, toàn thể Âu Dương trang, đèn nến sáng choang, cuộc vui đến khuya mới tàn. Tôn Khâm sai nghỉ lại ở trang trại một đêm, sáng hôm sau mới giã từ mọi người ra Tô Châu, rồi về kinh sư phục mệnh.

Lam Y hỏi Chu Đức Kiệt:

- Có lẽ Chu Bảo Quốc đã nói riêng vụ Tông Đức, Lan Anh với Mã Nguyên soái nên Hoàng đế mới biết và tứ hôn cho hai người.

Đức Kiệt gật đầu:

- Bảo Quốc hành động đúng như lời chúng ta khuyên y khi còn ở Vũ Hồ.

- Hiền huynh bình luận thế nào về lối thăng thưởng của Nhà vua.

- Thăng thưởng thì đáng lắm rồi. Còn việc tẩy trừ Trần Chí Hòa và mấy tên đồng bọn thì chỉ gọt được phần nào bọn gian nịnh trong Triều, nhưng chưa thể loại hết được bọn tham quan ô lại đầy rẫy trong toàn quốc. Có du hiệp như anh em ta mới hiểu được tình trạng của dân chúng nhiều nơi sống khổ sở lầm than dưới sự áp bức tham quan cường hào.

- Nước nhà rộng quá, kiểm soát không nổi.

- Đúng thế. Nếu ở vào địa vị Hoàng đế, ngu huynh sẽ lựa các quan chức có bản lĩnh, lập thành “Du Hiệp Đoàn” phái đi các nơi điều tra, lập bản phúc trình. Bọn tham quan ô lại nhỏ thì bị gọi lên phủ, lớn bị triệu hồi kinh trị tội. Hành động bất ngờ như thế mới mong tẩy trừ được hết. Bọn tham quan sẽ luôn luôn lo sợ, không biết “Du Hiệp Đoàn” tới lui lúc nào mà phòng ngừa, thành thử họ tự động phải đi vào con đường chân chánh.

Lam Y mỉm cười mà rằng:

- Phương thuốc trị bệnh tham nhũng của hiền huynh hay đấy, nhưng kiếm đâu ra những vị quan liêu trong Triều đình có bản lĩnh phi thiềm tẩu bích như một hiệp khách chân chánh hay một tên phi hành đại đạo.

Đức Kiệt phản đối:

- Trong thiên hạ có những nhân vật ấy, lẽ nào triều đình lại không tuyển mộ được? Bởi vậy, đã cải cách phải cải cách hoàn toàn.

- Như lệ luật tuyển Võ trạng chẳng hạn, tại sao không áp dụng thêm vào đó lối khảo thí môn đồ của các võ phái danh gia.

- Võ trạng sẽ hoàn toàn biết là nhường nào về phương diện Công phu bản lãnh.

- Hiền huynh sẽ không tự vấn vì lẽ gì cao đồ môn phái không chịu xuất chánh? Những người ấy mới đáng được tuyển võ trạng nguyên.

- Dễ hiểu lắm. Theo họ, khổ luyện mới thành tài và phải mất nhiều năm. Trong thời gian dài dằng dặc đó, những ai chịu đựng nổi đạt mức cao siêu thì họ đã quen lối sống phóng khoáng thiên nhiên, thanh thản tự do như chiếc chim trời thả cánh môn phương. Sống bó buộc trong lễ lối quan liêu, họ không chịu được. Phải chăng các môn đồ võ phái chịu ảnh hưởng giáo đạo của sư phụ, nên không ưa cảnh sống ra luôn vào cúi.

Anh em Chu gia ngồi bên giả sơn đang thảnh thơi bàn tán ngoài hậu huê viên, thì trang đình chạy ra mời về có khách.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Vị nào vậy? Nam hay nữ?

- Thưa thiếu gia, con không nhớ tên gì nhưng đó là vị khách vẫn uống được nhiều rượu.

Đức Kiệt ngắt lời:

- Thiết Hoàn Tử Hồng Trường Hải.

- Thưa không, vị này vẫn đeo xích sắt.

Lam Y nhìn anh mà rằng:

- Trương Tam Sơn rồi! Lâu không gặp ông này.

Hai người về đại sảnh. Thiết Xích Tử đang nói chuyện với Đức Võ Thượng Nhân và lão anh hùng Trại Mạnh Thường liền cùng anh em Chu gia thi lễ.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Trên nửa năm nay mới được gặp Trương tiên sanh. Người đi đâu bây giờ mới xuất hiện.

Thiết Xích Tử đáp:

- Chuyển trước, khi ở miền duyên hải Phúc Kiến về, tôi đi thẳng Tiêu Anh phủ, rồi về nằm khàn ở nhà. Gặp trùng lúc gia đệ tam Vân sửa sang lại một ngôi đại miếu thờ Huyền Thiên Thượng Đế thành thử lẫn quần trông nom với y mãi tới nay mới rảnh.

Lam Y ngạc nhiên:

- Nếu tiểu nữ không quên thì hồi ở Dương Châu, tiên sanh có kể chuyện linh tôn lập am Trương gia trên Võ Đương Sơn, nay sửa sang thần miếu nào.

Thiết Xích Tử giải thích:

- Phải, Trương gia am là của riêng do phụ thân tôi xây dựng để gia sư Trương Lăng Tử ở. Gần đó có ngôi đại miếu thờ Huyền Thiên do người thủ miếu họ Liêu truyền nhau trông nom được bốn đời rồi. Nay họ ấy không có con trai nối dõi nhường lại cho họ Trương trong thôn. Hai ngôi am, miếu ấy kế cận nên gia đệ sát nhập cả hai làm một và sửa chữa luôn thể miếu Huyền Thiên. Huyền Thiên miếu do Minh Thành Tổ hồi chưa lên ngôi đích thân đem quân đuổi tặc tướng Trần Hữu Lượng đến chân Võ Đương Sơn, thì gặp trời tối. Địch quân thuộc đường trở lại bao vây, Thái Tổ phải rút quân lên núi vì Trần Hữu Lượng quật khởi đánh dữ quá.

Đêm đó trong khi mệt nhọc, dựa vào yên ngựa ngủ thiếp đi, Minh Thái Tổ mơ thấy thần nhân tự xưng là Huyền Thiên Thượng Đế báo mộng, chỉ một con đường hiểm sau núi có thể vòng ra phía trước đánh úp quân địch. Tỉnh dậy, Thái Tổ tin là có thần nhân phù trợ, lập tức kéo quân theo phương hướng nhớ trong giấc mộng. Quả nhiên, con yếu lộ ấy có thật. Thái Tổ dàn quân bao vây, bất chợt tảng sáng đánh thốc vào quân địch. Tặc tướng Trần Hữu Lượng chạy không kịp bị Thái Tổ đâm một giáo chết tại trận.

Khi lập quốc xong, Thái Tổ nhớ ơn Thần nhân thắng trận Võ Đương Sơn bèn lập miếu ngay tại nơi nằm mộng trên núi thờ phụng. Đó là miếu Huyền Thiên do gia đệ sát nhập với Trương gia am chuyển thành ngôi đại tự có quy củ. Thiết không ngờ gia đệ Tam Vân sùng đạo đến thế? Chẳng như tôi chỉ rượu be bét tối ngày.

Giả tử luật nhà chùa chỉ cấm tứ giới mà bỏ lệ cử rượu thịt, chắc chắn Trương mỗ có thể tu hành... đắc đạo được.

Nghe Thiết Xích Tử nói với giọng hết sức thật thà, mọi người đều nhìn nhau phì cười. Ngó ngang, Thiết Xích Tử nói tiếp:

- Tôi có lời chúc mừng hai đạo sắc do Hoàng đế ban tặng Chu gia và Tam hiệp. Tiếc quá, bỏ sót mất vụ Kim Lăng thành thử không được dự Ngự yến cùng các vị.

Tuy không là mai nhân giữa hai họ Chu và Âu Dương, nhưng nếu Trương mỗ này không gọi Thiết Phiến Cô trên Thanh Dương hồ bên Dương Châu, thì Chu đại hiệp quen sao được Âu Dương Bích Nữ? Chuyến này, Hoàng đế trở trêu đứng chủ hôn cho hai người ở Yên Kinh, lão ngu tôi trật bữa rượu mừng nữa.

- Không tiếc sao được? Mấy khi được uống mừng duyên kỳ ngộ giữa đôi hào kiệt, anh thư.

Trại Mạnh Thường nói:

- Lão đệ khởi than phiền. Nhà Vua chú ý đặc biệt đến giang hồ chúng ta. Vậy khá ngày giờ tập trung cả ở tệt trang, rồi cùng lên Hà Bắc, lão đệ sẽ có dịp uống cạn kho Ngự tửu.

Âu Dương Bích Nữ nói:

- Trương thúc thúc chuyến này cũng gặp dịp may. Sắp có vụ đại hôn lễ.

Thiết Xích Tử vội hỏi:

- Ai kết hôn với ai vậy? Bao giờ? Tôi đến đây chủ ý mời Tam hiệp đi gấp Trường Sa giúp một việc. Chắc không chờ nổi rồi.

- Ngày mốt sẽ đại tiệc trong Tam Môn Cốc. Thúc thúc nán lại vài ngày có sao không.

Nói đoạn, Âu Dương Bích Nữ kể chuyện hai họ Dương, Địch cho Thiết Xích Tử nghe.

Lam Y hỏi:

- Trương tiên sanh bảo anh em tiểu nữ đi trường Sa có việc gì quan trọng không? Có, e lỡ nhật kỳ vì chờ dự tiệc hôn lễ trong Tam Môn Cốc không.

Thiết Xích Tử đáp:

- Chờ một vài ngày không sao, nhưng chậm trễ nhiều chắc không được. Ba vị nhận giúp tôi chứ.

- Việc của tiên sanh cũng như việc nhà, lẽ nào không giúp? Chuyện chi vậy.

Thiết Xích Tử chậm rãi:

- Chuyến này, tôi định vào Động Đình Hồ chơi, chẳng ngờ nửa đường gặp người nhà của gia muội Trương Tam Nương... Hẳn quý vị còn nhớ việc gia muội Tam Nương kết duyên cùng Tiểu Lữ Bố Hoàng Hoa Chiếm bên Trường Sa.

Mọi người gật đầu. Thiết Xích Tử nói tiếp:

- Hoàng Hoa Chiếm vẫn điều khiển mấy Bảo cuộc Trường Sa, Hà Khánh Phủ, và Tần Bình huyện. Vợ chồng y ngồi xem xét mọi việc và nhường sự hoạt động cho hai con...

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Nhất thái tử Hoàng Hoa Long và Nhị Thái tử Hoàng Hoa Hổ phải không:

- Phải rồi. Năm nay chúng lớn tuổi, hai mươi bốn, hai mươi lăm tuổi cả rồi. Vợ chồng gia muội trao trách nhiệm cho hai con trai trong việc phân phát tiêu sư áp tải hàng hóa đi các nơi.

Cách đây hơn hai năm, Hoàng Hoa Hổ có đánh một bọn tặc đạo trên mé sông nhánh của Trường Giang. Chẳng ngờ trong bọn có một tên là Lôi Chấn bị thương nặng hện sẽ bảo thù. Hình như Hoàng Hoa Hổ đâm một thương suốt qua vai Lôi Chấn, tưởng y bị tử thương, chẳng ngờ y sống sót và gửi thư hện báo phục.

Bỗng đi đã lâu không thấy gì, họ Hoàng Hoa tưởng tên Lôi Chấn đe dọa hãm huyên, biết đâu bây giờ về quấy phá thiệt họ. Chúng hành động thế nào tôi không rõ, nhưng theo lời gia nhân thì hình như chúng có chín tên lấy tên hiệu là Cửu Quái lợi hại lắm. Trong nhà Hoàng Hoa vốn vẹn có hai vợ chồng và hai con trai, bận nhiều việc, các tiêu sư làm công thì bận tải hàng. Hoàng Hoa Long, Hoàng Hoa Hổ cũng ít khi ở nhà, sợ bọn Cửu Quái đón đánh xe hàng, phải đích thân đi áp tải.

Bởi vậy, gia muội biên thơ về Võ Dương Sơn cầu cứu. Tên gia nhân gặp tôi, nên tôi chợt nghĩ quý vị có thể tiếp tay, nhân tiện qua chơi Trường Sa luôn thể.

Nghe chuyện Trương Tam Sơn, Trại Mạnh Thường bảo Tam hiệp:

- Các con liệu sửa soạn, xong tiệc cưới Dương Hoài Ngọc, Địch Phượng Tiên thì lên đường kéo trở.

Lam Y Nữ Hiệp nói:

- Từ ngày được nghe chuyện, tiểu nữ vẫn ước ao được yết kiến lệnh muội Trương Tam Nương, nay sang Trường Sa cũng là một công đôi việc.

Thiết Xích Tử nhìn Lam Y mà rằng:

- Khi thiếu thời, gia muội Tam Nương cũng hao hao giống Nữ Hiệp. Nay có tuổi, Tam Nương hơi đầy đà một chút, nhưng bản lãnh không hề kém sút.

Hôm sau, Đức Võ Thượng Nhân gọi anh em Chu gia dặn dò, đoạn từ biệt mọi người lên đường vào Thanh Hải thăm thú núi Côn Luân.

Dự tiệc cưới Dương Hoài Ngọc, Địch Phượng Tiên xong, Tam hiệp cùng Thiết Xích Tử vào Trường Sa phủ.

Trại Mạnh Thường tặng họ Trương một con hắc lư cho tiện đi đường vì Tam hiệp cưới ngựa.

Một chiều kia gần tới nơi thì mây u ám kéo đầy trời, gió thổi phân phật. Bốn người vội lấy nón, áo da phòng mưa, thúc ngựa chạy lẹ vào thành.

Vừa qua cổng thành thì mưa đổ xuống như trút nước.

Trường Sa phủ rộng lớn không kém gì Kim Lăng.

Thiết Xích Tử nói:

- Đằng nào cũng ước rồi, quý vị theo tôi sang lối Tây môn thì đến nhà.

Đoàn người qua hết phố nọ sang phố kia, vào tới khu nhiều cây cối um tùm nhà cửa rộng rãi, vườn tược hẳn hoi.

Thiết Xích Tử chỉ ra phía trước mặt:

- Đây là khu Đại mộc, Hoàng Hoa Phiêu Cúc kia kìa, nơi có cây tòng lớn trước cổng.

Lát sau, đến nơi Tam hiệp thấy ngang trên cổng gạch treo tấm biển đề Phiêu Cúc Hoàng Hoa nóc cổng có vọng lâu.

Thiết Xích Tử gọi lớn:

- Mở cổng mau! Chưa tới đóng cửa sớm vậy.

Tên gia nhân coi cổng thò đầu ra ngoài vọng lâu hỏi:

- Ai gọi đó? Xin cho biết tên.

- Người không nhận ra ta hay sao, hỏi mãi.

Lúc đó tên gia nhân mới nhận ra người nhà, bèn chạy vội xuống mở cổng:

- Trời ơi, đại bá mà con không biết, mời người vào, ước hết đồ rồi.

Y vừa nói vừa vái chào bốn người.

- Gia gia có nhà không?

- Thưa có, mời người lên thẳng đại sảnh.

Ba con chó lớn thấy người lạ tới chạy vù qua sân gạch sửa inh ỏi. Mấy tên gia nhân đội nón chạy theo xuống cổng đất lửa, ngựa.

Tam hiệp, Thiết Xích Tử đỡ hành lý vác lên vai, rảo bước qua sân lên đại sảnh. Vợ chồng Hoàng Hoa Chiếm và hai thanh niên hào kiệt đứng chờ ở hành lang. Thiết Xích Tử chỉ Tam hiệp giới thiệu:

- Đây là đơn đao Chu Đức Kiệt, Lam Y Nữ Hiệp, Chu Tú Anh và Thiết Phiến Cô Âu Dương Bích Nữ, hôn thê của Chu đại hiệp và là ái nữ của Trại Mạnh Thường bên Tô Châu. Đã có lần ngu huynh nói chuyện cho các người nghe rồi đó.

Mọi người thi lễ, Hoàng Hoa Chiếm cất tiếng sang sảng:

- Nghe chuyện không bằng diện kiến. Bất lâu nghe đại danh, nay hội kiến mới biết danh bất hư truyền, hân hạnh cho chúng tôi nhiều lắm.

Tam hiệp nói mấy lời khiêm tốn. Hoàng Hoa Chiếm mời khách vào sảnh đường. Bốn người để hành lý lên trưởng kỷ, cởi bỏ mũ, áo mưa rồi an tọa.

Trương Tam Nương nhìn Lam Y và Âu Dương Bích Nữ không chớp mắt:

- Trông thấy nhị vị, tôi không khỏi nhớ lại thuở nào cùng tuổi ấy... thấm thoát đã mấy chục năm qua.

Lam Y nói:

- Lúc ở Dương Châu, Trương tiên sanh đã có dịp kể chuyện cho chúng tôi nghe, như xạ kích viên môn, đấu thương, kích đêm trăng, nên riêng phần tôi vẫn ao ước được yết kiến đại nương.

Trương Tam Nương âu yếm nhìn chồng mỉm cười, chỉ hai con mà rằng:

- Mới ngày nào thí vô thành duyên phu phụ mà nay đã có hai con lớn chùng này rồi.

Lam Y ý tứ thấy Trương Tam Nương tuy có tuổi nhưng vẫn còn trẻ lắm như người trạc tứ tuần, nét mặt thật đẹp để vóc dáng cân đối. Hoàng Hoa Chiếm để râu chòm đen lánh, bệ vệ, khuôn mặt như mũi ngọc khi xưa hẳn đẹp tướng như Chu Đức Kiệt, xứng danh với tước hiệu Tiểu Lã Bố.

Hai anh em Hoàng Hoa Long, Hồ đáng dấp y hệt phụ thân, người nào cũng có vẻ anh hùng hào kiệt.

Gia nhân ra đại sảnh báo khách phòng đã sửa soạn rồi. Hoàng Hoa Chiếm và Trương Tam Nương mời bốn người về phòng thay áo.

Nhà họ Hoàng Hoa có ba nếp xây hàng chữ “Môn” sân trước sân sau, vườn cây xanh mát gọn gàng.

Ngoài trời tối hẳn, trong nhà lên đèn sáng trắng. Vợ chồng Hoàng Hoa Chiếm và Long Hồ cùng khách dùng bữa ở đại sảnh.

Thiết Xích Tử cũng đã trút bộ áo giang hồ vận thường phục coi đạo mạo, chớ không lòi thoi lếch thếch như thường ngày.

Thiết Xích Tử hỏi vợ chồng Hoàng Hoa:

- Gia nhân cầm thư đi Võ Dương Sơn đã về chưa.

Trương Tam Nương đáp:

- Gặp phải trưởng huynh, y về thẳng đây chớ không đi Võ Dương Sơn.

- Phải rồi, chính ngu huynh hẳn không cho y đi Võ Dương Sơn và mời Tam hiệp về tiếp tay. Câu chuyện đầu đuôi thế nào? Xưa nay có thường xảy ra nhiều vụ lòi thoi không.

Hoàng Hoa Chiếm đáp:

- Như hiền huynh đã biết, ngoại trừ những đám cướp nhỏ không đáng kể, không bao giờ có chuyện chặn đánh xe hàng tải dưới hiệu kỳ “Hoàng Hoa”.

Phiêu Cục nhà nhận bảo vệ hàng hóa và khách thương đi nhiều đường lăm, như trường Đức, Đông Thanh, Hoàng Giang ở phía tây. Bảo Kinh huyện, nguyên Châu, Bình Nhưỡng ở phía Đông. Các nơi này vị trí ở hai bên tả, hữu Trường Sa. Ngoài ra còn có nhiều chuyến tải hàng lớn như đi Nam Xương vào Giang tây, Sa Chí Phủ, Hán Dương đất Hồ Bắc.

Ba con đường lớn này rất nghịch, tuy vậy bọn lục tâm hắc đạo đều quen biết như nếp xưa không bao giờ hành động khó dễ cho đoàn áp tải Hoàng Hoa:

Cho nên nhiều khi tôi và Long, Hồ hai cháu không đích thân áp tải, phái các tiêu sứ phụ đi thay cũng đủ.

Thiết Xích Tử nói:

- Lỡ một hôm bọn lục tâm cường đạo hoặc vì cần quá, hoặc vì thấy chuyến hàng lớn quá, giả dạng đón cướp ở khu vực khác rồi phân tán đi thì hiền đệ tính thế nào.

Hoàng Hoa Chiếm lắc đầu:

- Hiền huynh ít trực tiếp với chúng, nhất là ở vùng ba tỉnh Hồ Bắc, Hồ Nam, Giang Tây nên không hiểu mới nói vậy. Các toán “tiểu đạo” không bao giờ dám bén

mắng tới những khu vực có “đại đạo”. Bọn đại đạo thì có căn cứ hoặc Sơn trại, hoặc Lâm trại hẳn hoi. Chúng quen biết giao dịch mật thiết với nhau phòng khi nhờ nhau cứu trợ nếu bị lâm nguy.

Bởi vậy chúng chia ra nhiều khu vực, đạo nào “kiếm ăn” ở trong ranh giới của riêng đạo ấy, không hề bao giờ lấn nhau. Về điểm này, tôi nhận xét thấy chúng rất tôn trọng quyền lợi của nhau và triệt giữ lời cam kết. Nhờ thế, bọn tiểu đạo không dám tới những nơi thuộc khu vực đại đạo, một là sợ bị đại đạo điều tra, tiêu diệt chúng, hai là sợ không đủ tài sức chống chọi nổi với các đoàn áp tải lớn. Hơn nữa, chúng còn biết rằng các phiêu lưu lớn quen thân mật với đại đạo, nhúng tay vào cướp hàng hóa, sẽ bị đánh bật cả hai đầu.

Chu Đức Kiệt mỉm cười:

- Nghĩa là các “tay em” không dám đụng độ với “tay anh” đó.

- Đúng thế.

- Và nói ngược lại, Phiêu Cục, Sơn trại, hay Lâm trại tuy đứng đối lập nhau, nhưng thiệt ra bề trong hai bên vì quyền lợi riêng, phải nhường nhịn lẫn nhau, thành thử bề ngoài thù mà bề trong là bạn.

- Dạ, quả có như thế đó, song có vài điểm này. đại đạo chỉ “Nể” và “Chịu” giao dịch với những Phiêu Cục nào cứng rắn thôi. Trước khi được chúng hay chịu, tiêu sư phải tranh đấu, đánh cho chúng một vài trận thất điên đảo, hoặc ít nhất phải đều sức với chúng mới nói chuyện được.

Âu Dương Bích Nữ hỏi:

- Các Phiêu Cục nhỏ làm thế nào sống được.

Trương Tam Nương đáp:

- Sống chứ. Họ nhận hàng đi gần quanh bặt nhà. Mỗi nhỏ bắt cá nhỏ. Nhưng cũng có Phiêu Cục lớn ngoan cố, mà Tiêu sư trưởng tự lượng không đủ tài sức tranh đấu cùng đại đạo, bèn điều đình với chúng nộp xuất tiền lộ tương đối rẻ.

Mỗi chuyến hàng qua đều mỗi trả, nhưng không trả công khai, thành thử khách hàng có cảm tưởng tiêu sư bản lãnh siêu quần được bọn lục lâm kiêng nể.

Lam Y nói:

- Làm nghề bảo tiêu kiếm ăn ngoan cố như vậy không bền. Chóng chầy sẽ bị bại lộ. Đối với bọn lục lâm, để chúng sợ hơn là bị chúng nhờn.

Trương Tam Nương gật đầu:

- Nữ Hiệp kinh nghiệm điểm ấy rất đúng. Đánh cho chúng thất điên bát đảo, chúng sợ ta phá sào huyết, hoặc hợp sức với quan quân đả phá, nên bọn họ bảo kia, chúng tự nhiên không nể mặt ta qua lại như vào chỗ không người. Đó là trường hợp của Phiêu Cục Hoàng Hoa.

- Tả hàng gần, chúng tôi để phiêu kỳ và phái các tiêu sư phụ theo áp tải. Một khi tả hàng xa Hoàng Hoa Long hay Hoa Hổ luân phiên theo đoàn xe hàng và không hề xảy ra sự gì.

Bỗng cách đây hai năm, Hoa Hổ áp tải chuyển hàng quan tọng vào Nguyên Châu bên Giang Tây vừa qua dòng Lăng Lý Giang, được mấy dặm thì bị toán đại đạo chặn đánh định cướp hàng.

Hoa Hổ đón đánh một tên đại đạo xưng danh là Lôi Chấn.

Tên này trúng thương được đồng bọn cứu đem đi.

Sau trận đó, không xảy ra vụ nào khác cả. Cho đến nay, tháng trước Hoa Long, Hoa Hổ đi áp tải chưa về, phu quân tôi đi kiểm soát công việc chi nhánh bảo Phiêu Cục của nhà, bỗng một buổi sáng nọ, gia nhân dậy sớm làm việc thì thấy phong thơ ghim chặt ở cột hành lang bởi một con dao ngắn. Gia nhân vào báo, tôi vội chạy ra xem.

Trong thơ không có gì lạ hơn là nhắc lại việc Hoàng Hoa hổ đâm trúng thương kẻ địch năm xưa, nay sau thời gian chuẩn bị, tên đó sẽ báo thù. Ký tên Lôi Châu Cửu Quái.

Nói tới đây, Trương Tam Nương bảo con trai thứ vào lấy bức thư và con dao ngắn hăm dọa cho Thiết Xích Tử và Tam hiệp xem.

Trương Tam Nương nói tiếp:

- Chúng tôi định tự lực đương đầu nếu chúng lộ diện, nhưng suy đi tính lại phu quân tôi thấy cần phải đủ người tài ba chống đối và cần quét một trận cho bọn đại đạo biết sợ bảo nhau không nể Hoàng Hoa Phiêu Cục. Nghề nghiệp bắt buộc như thế, cần phải có tài danh. Nếu phu quân tôi viết thư về Võ Đường Sơn cầu gia huynh giúp đỡ bằng cách phái các cháu Trương Tam Võ, Trương Nhị Nương và nếu có thể, chính gia huynh Tam Sơn, Tam Vân tới cả đây.

Gia nhân gặp huynh trưởng Tam Sơn, và mọi việc thì quý vị đã rõ.

Chu Đức Kiệt đọc bức thư của Lôi Chấn hăm dọa, lật đi lật lại xem con dao ngắn, đoạn chuyển cho mọi người lần lượt xem.

Lam Y nói:

- Ký tên Lôi Chấn là kẻ bị thương nặng muốn báo thù đã đành, sao lại có hai chữ Cửu Quái vào đó? Cửu Quái là tước hiệu lục lâm giang hồ của Lôi Chấn, hay là chín tên Quái đồng bọn của y.

Thiết Xích Tử nói:

- Chúng viết nửa chừng thế mới khó hiểu khiến ta ngờ chúng đông người.

Âu Dương Bích Nữ để phong thơ và con dao lên mặt án:

- Theo ngu ý, một mình Lôi Chấn dù sao thời gian luyện tập với chí phục thù, không dám tự lực hành động vì y thừa hiểu tiêu sư Hoàng Hoa Phiêu Cúc là những người có bản lĩnh đã từng cho y nếm mùi thất bại.

- Cửu Quái đây vừa là tước hiệu lục lâm vừa là số người. Số người đó là chín con Quái, đồng bọn Lôi Chấn.

Chu Đức Kiệt gật đầu đồng ý:

- Hiền muội nói phải. Tôi cũng nghĩ thế.

Thiết Xích Tử nói:

- Thường qua lại miền duyên hải nên tôi biết thứ dao ngắn này là “mũi chùy” của những thủy thủ quen sống trên giang, biển quen dùng. Đối với họ, “chùy” là thứ khí giới thân rất tiện dụng trên bộ cũng qua như khi ở dưới nước. Vậy có thể tạm đoán được bọn Cửu Quái thuộc về giới thủy tặc chăng.

Lam Y nói:

- Trương tiên sanh đồng quan điểm với tôi. Trận đánh giữa Lôi Chấn và Hoa Hồ đại ca gần Lăng Lý Giang, biết đâu họ Lôi không thuộc loại thủy khấu:

- Trên sông Lăng Lý có hay xảy ra những vụ cướp ghe chài không.

Hoàng Hoa Chiếm đáp:

- Có. Không xảy ra luôn, nhưng mỗi khi hữu sự thì y như là các ghe lớn tải nhiều hàng hóa, tiền bạc bị đánh cướp lấy trộm. Bọn thủy tặc rút lui đi rất êm đềm. Nhà đương cục địa phương không biết đâu mà tìm kiếm dò la và kết luận rằng thủy tặc ở xa tới, “ăn hàng” xong rút lui ngay. Chính chúng tôi cũng nghĩ như vậy.

- Lệnh Phiêu Cúc không bao giờ bảo đảm hàng hóa chạy trên sông ư?

- Có chứ. May mắn không gặp thủy tặc bao giờ cả. Hiện thời, tại Trường Sa có ba Phiêu Cực lớn, kể cả tôi, hai nhà kia thường mắc mưu thủy khấu luôn. Vì vậy mới đây, một số khách hàng của họ chạy qua tôi, và tôi thấy đang cần phải giữ tín nhiệm hơn nữa. Quý vị tới đây, yêu cầu tiếp tay.

Lam Y nói:

- Chúng tôi qua Trường Sa lần này cũng chỉ vì mục đích ấy. Tiên sanh và đại nương chớ nề hà. Nhưng tôi lấy làm lạ rằng tại sao quan quân không dùng biện pháp gì để ngừa bọn thủy tặc hoành hành trên sông Lăng Lý.

Trương Tam Nương nói:

- Tôi biết Tam hiệp thắc mắc về điểm ấy. Trước đây, Đề đốc Trường Sa là Vĩnh An, em Thuận Vương, tuy không phải tham quan, song bốn tánh chậm chạp, phái nhân viên đi điều tra mấy lần không đạt kết quả nên họ đành chỉ lại ngay:

- Không hiểu vì mới tới nhậm chức bây giờ thế nào:

- Nhưng cũng hiểu qua về vị trí Trường Sa với Lăng Lý Giang như thế nào. Thủ phủ này gần biên giới Giang Tây mà ranh giới hai tỉnh là Lăng Lý Giang cách thủ phủ thành có mấy dặm đường. Phân nửa sông thuộc về Hồ Nam, phân nửa thuộc về Giang Tây. Có thể suy luận rằng quan địa phương cho là thủy tặc thuộc căn cứ Giang Tây và gửi công văn yêu cầu quan địa phương bên ấy truy nã.

- Bọn Giang Tây không cần đếm xỉa tới mé bên ấy toàn rừng núi hoặc hoang địa. Quan quân Trường Sa không thấy bên kia hành động nên cũng bỏ nốt. Bọn thủy tặc hành động rất khôn khéo ở chỗ không điều hòa, quan quân theo dõi mãi đâm ngán đành bỏ ngang.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Dòng Lăng Lý có lớn không?:

- Lớn y hệt khúc sông mà quý vị đã qua mới vào được đất Hồ Nam. Ngày mai, chúng ta ra triển sông quan sát.

Đức Kiệt nói với mọi người:

- Theo thiển ý, tôi dự đoán thế này. Tên Lôi tặc không dám vào tận Hoàng Hoa Phiêu Cực hành động để báo thù đâu, mặc dù chúng là Cửu quái. Bọn Thủy khấu sẽ tổ chức chặn cướp ghe áp tải hàng hóa của quý vị. Bây giờ làm thế nào kiếm được sào huyệt của chúng mà phá thì hay hơn cả. Do trận đánh đó, uy danh Phiêu Cực càng thêm lừng lẫy.

Hoàng Hoa Long hỏi:

- Phiêu Cực nhà nhận áp tải hàng đường thủy nhiều năm nay không hề xảy chuyện gì trong khi thủy tặc vẫn thỉnh thoảng hoành hành đối đầu các Phiêu Cực khác. Nếu Cửu Quái ở trong bọn thủy khấu, tại sao chúng không quấy chúng ta.

Thiết Xích Tử nói:

- Dễ hiểu lắm, bây giờ bọn Lôi Chấn mới về và Cửu Quái sẽ bắt đầu gây chuyện Hoàng Hoa Phiêu Cực. Chu đại hiệp ước đoán như vậy ta rất đồng ý.

- Dạ bây giờ chúng mới cùng Lôi Chấn về đây thì tiểu diệt xin chịu. Trước kia chắc là bọn khác vì chúng vẫn kiêng nể Hoàng Hoa...

Lam Y nói:

- Ngày mai chúng ta ra bên sông xem sao. Các ghe hay bị chặn đánh ở quãng nào.

Trương Tam Nương nói:

- Trong vòng mười, mười lăm dặm về thượng lưu dòng Lăng Lý. Tôi sẽ dẫn đường.

- Người vùng này quen mặt, Đại nương cùng đi với chúng tôi không tiện. Anh em tôi sẽ tùy nghi hành động.

Thiết Xích Tử nói:

- Tôi cũng thuộc triều Lăng Lý Giang, sẽ đi cùng Tam hiệp.

Chu Đức Kiệt gật đầu:

- Phải đó! Trương tiên sanh dẫn đường hợp cách lắm. Chúng ta nên vận thường phục và để võ khí lại nhà.

Sáng hôm sau, Tam hiệp cùng Thiết Xích Tử thuê xe ra bến sông. Từ thành ra bến, hai bên đường đều có nhà ở và tửu quán, người qua lại khá tấp nập. Ngay đầu bến, có cơ sở quan thuế chuyên về việc khám xét và đánh thuế buôn bán muối. Bờ tả ngạn phía Trường Sa, ghe thuyền lớn nhỏ đậu san sát như lá tre,. Trái lại bên hữu ngạn thuộc Giang Tây chỉ là một bến đò chuyên chở khách quá giang. Nước xanh biếc chảy xiết. Bên bờ, mấy ghe chài về cập bến đổ tôm cá bán ngay tại chỗ cho các người buôn bán cất vào phủ thành.

Lam Y chỉ các thúng đựng tôm cá:

- Hải vật tươi quá ngon lành thật.

Thiết Xích Tử nói:

- Miền này có cá Lý ngon nhất, thịt mềm thơm, tiếc rằng không phải mùa. Mỗi khi đến thăm gia muối, bao giờ tôi cũng nhằm mùa Lý Ngư.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Mùa xuân có Lý Ngư thì phải.

- Chính mùa Xuân. Giống cá ấy ưa mát. Mùa Đông và Hạ, chúng ở đáy nước không lên. Còn tiết thu là mùa sanh đẻ.

- Nhưng Lý Ngư đâu có ở trong sông ngòi? Nghe nói giống cá ấy ở trong đầm.

Thiết Xích Tử chỉ tay theo dọc sông:

- Các ghe chài lưới đánh cá bắt tôm lan suốt dọc sông này đến ba, bốn dặm. Cũng mé này, đi ngược lên, có một vũng nước lớn và hình như khá sâu. Dân vùng này gọi là Kế Giang Đầm, dân chài đánh lưới cá Lý Ngư ở đó.

Bốn người tiến theo dọc sông, vừa đi được một quãng thì có hai người ra kiểu dân chài một trẻ, một già đi tới.

Người trẻ tuổi đội chiếc thúng tre trệt sơn bảo người có tuổi:

- Phải đưa hai con Lý Ngư này vào thành bán cho đại tể lâu mới được phụ thân ạ:

- Ủ, bán cho Kim Môn lâu hơn cả.

Hai cha con bàn tán như vậy khi đi qua chỗ Tam hiệp.

Thiết Xích Tử vội bảo ba bạn đồng hành:

- Kìa, họ nói về cá Lý Ngư. Gọi mua đi.

Không chờ trả lời, Thiết Xích Tử gọi:

- Này! Ngư ông ơi, có Lý Ngư bán đó ư?...

Hai cha con ngư phủ ngừng bước nhìn bốn người. Thanh niên đáp:

- Phải, có hai con Lý Ngư lớn đây, nhưng mắc lắm.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Mắc thì mắc chớ sao? Cho xem còn tươi không nào:

- Tươi lắm! Vừa bắt được ở Kế Giang Đầm lên.

Thanh niên vừa nói vừa đặt thúng sơn xuống vệ cỏ mở nắp ra. Trong thúng có nước, mấy câu rêu nổi lên bênh và hai con Lý Ngư lớn đang lừ lừ luôn quanh, chớp nước luôn miệng.

Âu Dương Bích Nữ hỏi:

- Mùa này làm gì có Lý Ngư mà bắt được nhỉ.

Thanh niên chài lưới đáp:

- Mùa nào cũng có Lý Ngư, riêng mùa Xuân nó mới lên mặt nước, dễ lưới hơn. Tôi phải lặn xuống tận đáy Kế Giang Đầm khổ cực mới bắt nổi hai con này. Chắc người thường không mua được, nên tôi định đem bán cho đại tửu lầu trong thành.

Lam Y nói:

- Thì đại tửu lầu cũng bán lại cho người ta ăn chứ có bán riêng cho siêu nhân đâu mà thường, với không thường.

Lão ngư phủ nói:

- Thưa đành vậy, nhưng bỗng dưng mấy ai chịu bỏ ra mười lượng bạc để mua một con cá trong khi với bạc ấy có thể dùng được thoi thịnh soạn? Bởi vậy, con tôi mới nói là mắc chứ không có gì đâu.

Thiết Xích Tử nói:

- Được, mười lượng một con, tôi chịu lấy cả hai, đem về tận nhà hộ tôi nhé.

Cha con ngư phủ chưa kịp đáp bỗng có ba người lực lưỡng vận y phục chên, quần khăn đầu rìu, chân đi thảo hài, lưng đeo nón tàu dắt dao ngắn, từ phía bên sông đi tới, vỗ vai bảo thanh niên ngư phủ:

- Này, Phùng đại ca, bắt được Lý ngư sao không như mọi khi? Đem bán ngoài lấy tiền hơn, phải không?

Người khác để râu mép nói:

- Gớm thật! Thề lấy, thề để không bán cho ai! Bắt quả tang nhé.

Người thứ ba đứng tuổi hơn cả, bảo hai người kia:

- Hai hiền đệ hỏi thế chỉ khiến Phùng Tam rối trí cuống cuống lên thôi. Biết đâu y không đang cho mọi người xem để tỏ tài bắt nổi Lý Ngư trái mùa? Y tài thiệt đó!

Quả nhiên Phùng Tam và lão ngư phủ biến sắc run rẩy khi bất chợt gặp ba người nọ thiệt. Nhưng cha con họ Phùng cố điềm tĩnh che mắt mọi người.

Phùng Tam nói với Thiết Xích Tử và Tam hiệp:

- Tôi cho quý vị xem Lý Ngư trái mùa khó hiếm, có thể thôi, chứ không bán đâu. Mắc lắm, mắc lắm.

Ngay từ lúc đầu, Chu Đức Kiệt thấy tình hình ba đại hán nọ với cha con ngư phủ đã có ý nghi ngờ, nên kín đáo đưa mắt ra hiệu cho mọi người...

Nghe Phùng Tam nói vậy, Chu Đức Kiệt đáp:

- Ủ, mắc thế thì ai mua! Đến mùa cá rẽ sẽ ăn, cần chi vội vàng.

Lam Y tiếp lời Đức Kiệt:

- Mùa này bắt nổi Lý ngư mới thiệt cừ khôi. Lặn giỏi mới làm nổi việc ấy.

Ba đại hán nhìn chăm chặp Lam Y và Âu Dương Bích Nữ.

Nhưng họ lại chú ý đến thúng Lý như ngay.

Người trẻ nhất bảo cha con Phùng ngư phủ:

- Tôi lấy nhé! Không giắt tiền theo đây, sẽ trả đủ như mọi khi, được không?

Phùng Tam gật đầu lia lịa:

- Sao lại không được? Tôi xâu hai con làm một.

- Muốn thế nào cũng được, miễn là nó đừng vuột mà thôi.

Phùng Tam lanh lẹ lấy lạt tre giắt ở thắt lưng xâu mép Lý ngư lại làm một. Đoạn y giơ lên đưa cho hai thanh niên:

- Cá béo lắm. Chắc ba vị vừa lòng hả.

Người kia cười đỡ lấy xâu cá:

- Béo hay chẳng béo cũng không sao. Miễn là có Lý ngư.

Đại hán đứng tuổi vỗ vai bảo ngư phủ cười ha hả:

- Hể có cá nữa cứ như thường lệ? Đừng để mất công xách như hôm nay.

Phùng lão vâng dạ luôn miệng.

Ba đại hán nhìn Lam Y, Âu Dương Bích Nữ một lần nữa, kéo nhau đi thẳng.

Họ theo bờ đi ngược lên thượng lưu sông Lăng Lý.

Cha con Phùng ngư phủ cùng vội vã đổ hết nước trong thúng sơn. Phùng Tam nói:

- Quý vị bằng lòng vậy. Từ trước đến nay, ba người vừa rồi vẫn là khách hàng mua Lý ngư của tôi. Bữa nay, tôi mệt lười không muốn đem cá tới, chẳng ngờ gặp luôn họ qua đây...

Lão ngư phủ lừ mắt, ngắt lời Phùng Tam:

- A Tam đông dài nhiều lắm! Về nghỉ đi kéo lại kêu mệt.

Nói đoạn, Phùng lão chào mọi người, vội vã kéo con đi về nhà phía bên sông.

Chờ họ đi được một quãng đường ngắn, Lam Y nói:

- Vụ bán Lý ngư có điều uẩn khúc. Chúng ta cần biết nơi cư ngụ của cha con họ Phùng để điều tra xem thế nào.

Thiết Xích Tử nói:

- Chắc họ về xóm chài ngay bên đường. Tôi theo họ mới được. Ba vị đẹp ngôn ngôn thế này, đi theo e lộ liễu.

Chu Đức Kiệt phản đối:

- Dễ thường hễ có vẻ người dễ coi một chút, thì không được việc nữa sao? Để tôi theo cha con ngư phủ, sẽ có cách dò xét. Trương tiên sanh và nhị vị hiền muội theo lối này xem ba đại há vừa rồi đi về đâu. Ta chờ nhau ở tửu quán kế bên sở Quan Thuế ngay đầu bến.

Lam Y nói:

- Được, hiền huynh cố gạn xem cha con ngư phủ nói gì.

Chu Đức Kiệt theo xa xa. Cha con Phùng Tam lẹ chân về bến rẽ tay hữu vào xóm chài thật. Hai người đi quanh co đến căn nhà tranh vách có hàng rào gai bao bọc, đẩy cổng tre bước vào. Lão ngư phủ lúi húi mở khóa cửa trong khi Phùng Tam máng chiếc thúng sơn lên vách đất đầu nhà rồi vào theo sau.

Trong nhà vắng vẻ, Phùng Tam mở chốt cánh cửa sổ nhỏ ở hai bên trái nhà. Hai cha con bỏ nón, cởi áo treo lên mắc, vừa quay ra thì thấy một người đứng lù lù ở giữa cửa từ lúc nào, nên cả hai đều giật nảy mình, nhưng nhận xét ra ngay là một trong ba người đi với người có tuổi hỏi mua cá lúc nãy.

Chu Đức Kiệt tươi cười:

- Xin lỗi, đã đến bất ngờ nhé! Tôi có việc muốn nhờ lão ông và đại ca.

Thấy mọi người hỏi mình phương phi hào tuấn, lễ phép, cha con họ Phùng an tâm mời ngồi xuống bộ ghế tre lên nước bóng nhoáng.

Đức Kiệt nói:

- Người nhà đi vắng cả sao.

Phùng Tam nói:

- Chỉ có hai cha con tôi thôi. Gia mẫu mất cả rồi mà tôi thì chưa lập gia đình.

Lão ngư phủ hỏi:

- Quý danh là gì? Tìm chúng tôi có việc chi:

- Tôi họ Chu, không phải người xứ này. Lúc nãy, trên bờ sông không tiện nói, e kể qua người lại. Tôi muốn hỏi thật điều này, bán cá Lý ngư phát tài lắm nhỉ.

Cha con họ Phùng nghi ngờ, nhìn đăm đăm vào mặt Đức Kiệt cố tìm, nhận xem có thấy nét gì đáng nghi không.

Đức Kiệt điềm đạm chịu sức nhìn của bốn con mắt xoi mói đó.

Hồi lâu, Lão ngư phủ nói:

- Phát tài hay không, đại ca đã trông thấy hồi nãy đó. Mười lượng bạc một con Lý ngư trái mùa cũng có người tranh giành mua nhau. Chính lão ông đi với đại ca hỏi mua chớ còn ai nữa.

Đức Kiệt mỉm cười, nét mặt thật thà rất dễ tin:

- Gia thúc và hai thiếu nữ là gia muội đấy. Trông bộ Tỵch thế này, chúng tôi làm gì có tiền mua. Trả giá mua hộ một vị trại chủ cho bọn chúng tôi ở nhờ đó. Mười lượng bạc một con! Dễ kiếm quá. Không mấy chốc có vốn lớn.

Phùng Tam phì cười:

- Phải! Dễ kiếm lắm! Có lẽ Chu đại ca tưởng ngày nào cũng bắt được Lý ngư trái mùa và dễ bắt lắm phải không.

Đức Kiệt chậm rãi lắc đầu:

- Tôi không tưởng gì cả. Chỉ nghĩ rằng nếu bắt được thứ cá ấy tôn thì sẽ phát tài to.

- Dĩ nhiên rồi, làm thế nào bắt nổi cá mới được chứ:

- Trừ gia thúc ra, ba anh em tôi đều thạo môn bơi dài, lặn sâu. Bốn chúng tôi từ xa đến đây không ngoài mục đích kiếm việc làm hay buôn bán lật vặt kiếm tiền. Nay chợt thấy lão bá và đại ca bán Lý ngư được giá, nên muốn hỏi thăm học đòi kiếm tiền. Hoặc giả nhệ vị chung sức làm việc càng hay.

Lão ngư phủ bảo Đức Kiệt:

- Lý ngư đầy rẫy trong Kế Giang Đầm, của trời có dành riêng gì cho một ai. Chu đại ca thử coi riêng xóm chài này có bao nhiêu người. Nếu dễ kiếm, họ đã đổ xô vào việc bắt Lý ngư kiếm lời, tội chi phải ra sông chài lưới suốt ngày khổ thân! Cả xóm này

mới có một mình cha con tôi bắt thứ cá trái mùa quý hóa ấy thôi. A Tam không lặn giỏi, sành nghề, dài hơi ở lâu dưới nước được thì tôi cũng đành chịu. Có bát ăn là nhờ ở nó. Nhưng thiệt tình không dễ đâu.

Đức Kiệt vái cha con họ Phùng mà rằng:

- Chu mõ rất phục tài của nhị vị. Không biết sức lặn của tôi có được bằng Phùng đại ca hay không, tôi muốn thử xem may ra theo nổi phần nào chăng. Chỉ e phạm vào quyền lợi của lão bá và đại ca thôi.

Phùng ngư phủ vuốt chòm râu lứa thừa trên cằm, cười ha hả:

- Mối lợi thật đấy, nhưng không khai thác nổi một mình! Phải không A Tam.

Phùng Tam nghiêm nét mặt:

- Chu đại ca à, gia phụ thiệt tình đấy. Như tôi chẳng hạn, bắt được hai Lý ngư, phải lặn tới đáy Kế Giang Đầm, sâu tới hai trượng rưỡi, có chỗ ngót bốn trượng. Bắt xong hai con, thì mệt muốn đứt hơi rồi, giá có nữa cũng đành chịu không dám xuống lần thứ ba. Nhiều khi lặn tới hai lần mà chẳng được con nào vì Lý ngư chui hết vào khe đất ven đầm. Xét vậy đủ hiểu cha con tôi hoan nghênh sự hợp tác của đại ca thế nào.

Đức Kiệt thừa dịp nói giọng thông thạo:

- Thế mà tôi cứ lo rằng lỡ bắt được nhiều Lý như quá, không có chỗ tiêu thụ sẽ phải hạ giá thì không nên. Tôi nói tới nhiều quyền lợi là thế.

- Trời ơi! Lo chi chỗ tiêu thụ. Đấy nhé: Đại ca và nhị vị lệnh muội cùng tôi tổng cộng vốn vẹn có bốn người. Cứ nói đại là mỗi người bắt nổi hai con, vị chi là tám con. Với tám con Lý ngư ấy, đại ca chưa đủ tiếp tế cho một bữa ăn trưa giá cao, đừng nói gì cả thành Trường Sa rộng lớn xa hoa nữa. Mà chẳng cần vào phủ thành, tôi có mối bán luôn ngoài này. Hồi nãy, sở dĩ tôi định đem cá vào thành là vì cần giữ cảm tình với một đại tể tướng xưa nay vẫn tiêu thụ cá của tôi.

Được dịp, Chu Đức Kiệt hỏi:

- Mối ngoài bến là ba vị đại hán hồi nãy phải không.

Phùng Tam gật đầu:

- Phải rồi. Họ vẫn mua cá của tôi. Gặp thì họ tự cầm cá về, thường thường khi bắt cá xong xuôi, cha con tôi chèo ghe đem đến cho họ. Trả cao giá có phần hơn nội thành.

- Họ ở gần hay xa.

- Gần, xa có nói đại ca cũng không biết được. Khi nào hợp tác, đi cùng tôi mới hiểu.

Lão ngư phủ tươi cười:

- Chu đại ca sức vóc thế kia, chắc họ mến lắm. Thằng A Tam nhà tôi bị họ cột là yếu đuối hoài.

Đức Kiệt ra bộ vui mừng:

- Nếu vậy, ta làm việc ngay kéo mất thì giờ quý báu. Có cần mua ghe không? Chúng tôi có chút ít vốn liếng.

Phùng Tam thực thà, ngắt lời:

- Khỏi cần. Ghe nhà có sẵn rồi dư sức chở mười người. Vợt lưới để tôi lo cho, chỉ cần áo vải dầu để lặn, vận thường phục ngấm nước lạnh chết.

- Áo vải dầu phải mua ở đâu.

- Trong thành, gần chợ thiếu gì? Có đủ các cỡ. Xem cẩn thận kéo có cái bị thủng. Thứ áo này người ta buôn từ Quảng Đông về.

- Bao giờ chúng ta có thể bắt đầu cuộc hợp tác được.

Phùng ngư phủ đứng dậy đi tới bàn thờ Ngũ Hồ lấy cuốn lịch, lật đi lật lại xem hồi lâu:

- Ngày mai đại cát cho việc hùn hạp, chắc không sửa soạn kịp. Qua bữa mai phải chờ bốn hôm nữa.

Đức Kiệt cả mừng, vội nói:

- Được, sửa soạn kịp, mai chúng ta nên cùng vào Kế Giang Đầm cho biết chỗ và lấy ngày tốt. Sau đó ra quán “nhậu nhẹt” một bữa lấy may, rồi sẽ bắt đầu vào việc.

Phùng Tam nói:

- Dù không đáng kể, chúng ta cũng nên giữ kín sự hợp tác sanh nhai. Hợp nhau chè chén ngoài tửu quán lộ liễu quá, để tôi mua thực vật về nhà tiện hơn.

Muốn cho cha con họ Phùng tin hơn, Chu Đức Kiệt nói:

- Nếu có dịp muốn được căn nhà nào gần đây, Phùng đại ca cứ tự tiện lấy hộ. Từ phủ thành ra đây mất công quá:

- Phải đó, tôi sẽ chú ý đến giúp việc ấy. Hiện thời hãy lưu thông bằng phương tiện xe ngựa bình dân, rẻ lắm. Có quan tiền một xuất đi.

Chu Đức Kiệt móc túi lấy hai mươi lượng bạc, trình trọng đưa cho Phùng lão:

- Nhờ lão bá giúp đỡ việc mượn nhà và làm bữa rượu mừng đoàn kết ngày mai. Giờ đây, tôi ra về tìm mua áo vải dầu. Gia thúc và gia muội còn chờ cả ngoài quán.

Lão ngư phủ cầm bạc, thân mật:

- Sáng mai, đầu giờ Thìn, ra đấy nhé. Ta sẽ chờ ghe thăm thú mấy chỗ, cần quen thuộc mặt sông mới thành ngư phủ được.

Chu Đức Kiệt từ tạ ra về:

Chàng ra thẳng tầu quán kế bên Ty Quan Thuế.

Lam Y, Âu Dương Bích Nữ cùng Thiết Xích Tử đang ngồi uống nước.

Chu Đức Kiệt bước vào thuật việc cha con Phùng ngư phủ cho ba người nghe.

Lam Y nói:

- Ngờ đâu công việc tiến triển mau lẹ như vậy, tôi có cảm tưởng theo đúng hướng đấy... Trương tiên sanh và huynh, tẩu có biết tại sao không.

Không ai bảo ai mà ba người cùng nói:

- Mũi chủy!

Nàng gật đầu:

- Phải rồi, mũi chủy mà ba tên mua Lý ngư giết ở đai lưng y hết mũi chủy gài phong thơ hăm dọa Hoàng Hoa Phiêu Cự. Ta có thể kết luận, bọn Lôi Chấn, Cửu quái là thủy tặc. Hay nói cho đúng, chúng là những tên mới đến đây hợp với thủy tặc ở đây hoành hành.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Lúc này theo ba tên ấy thế nào.

Âu Dương Bích Nữ đáp:

- Đi được một quãng, chúng xuống xuống tam bản neo bên bờ sông đi thẳng.

- Đụng độ với bọn thủy khấu, hiền muội nghĩ sao đây?

- Nghĩ gì? Bơi lội hả? Được lắm. Ai đã lên Tung Sơn Thiếu Lâm Tự tất biết ở phía Nam Thái Thất Sơn có Trấn Võ Động, nơi Đạt Ma Sư Tổ ngồi tham thiền khi xưa trước khi hoàn thành chùa Thiếu Lâm Tự. Ngay trước cửa Động Trấn Võ có một cái hồ chính, Sư tổ đặt tên là Lộng Nguyệt, quanh năm suốt tháng nước trong vắt. Lộng Nguyệt hồ sâu

bốn trượng. Môn đồ nào học “thủy công”, Chiêu Đức sư trưởng đều bắt lặn thử tới đáy hồ, thành công mới được hạ sơn cũng như phải qua lần “Mộc nhân, mộc mã”.

- Tiểu muội đã xuống tới đáy hồ đó lấy được cây Thiết trượng do Thiên sư phóng xuống. Còn hiền huynh và cô muội.

Lam Y nói:

- Gần trang trại nhà ở Bình Dương huyện. Sơn Đông có lạch Tả Giang, lòng Tả Giang sâu bao nhiêu không hiểu, nhưng Chu huynh và tiểu muội mỗi chuyến bơi, đã từng lặn thì từ địa phận Chu gia qua bên Lôi gia và trở về. Quãng đường bơi lặn khứ hồi ấy độ ba dặm.

Âu Dương Bích Nữ nói:

- Điều luyện rồi còn gì? Chiêu Đức sư trưởng thường nói: “Lặn trên một dặm đường đáng liệt vào hạng Thánh Thủy rồi, đừng nói chi ba dặm”.

Nghe Tam hiệp nói chuyện Thủy Công, Thiết Xích Tử xua tay:

- Cho phép Trưởng mỗ ngồi trên ghe thôi. Tôi đại kỵ thủy! Lặn thì chắc chắn xuống sâu lắm, nhưng không bao giờ thêm lên nữa.

Chu Đức Kiệt nói:

- Hồi nãy tôi có cho cha con ngư phủ hay rằng “gia thúc” và gia muội cùng thạo Thủy công, có thể xuống đáy Kế Giang Đầm bắt Lý ngư dễ dàng không thua chi chàng Lăng Lý Bạch Điều Trương Thuận ở Lương Sơn Bạc. Mai một Phùng Tam yêu cầu tiên sanh trở tài thủy sư thì làm thế nào?

- Đại hiệp nói vậy thì chịu lấy, chớ tôi biết nói sao... À, hay là tôi sẽ bảo và rằng mới bị cảm hàn xong thì thôi chuyện chớ gì.

Tam hiệp nhìn nhau tức cười. Đức Kiệt gọi tiểu nhị tính tiền hàng, rồi bốn người mượn xe về thành. Vợ chồng Hoàng Hoa Chiếm còn chờ bữa trưa. Lam Y hỏi Trương Tam Nương cho xem lại mũi chủy gài phong thơ.

Trương Tam Nương lấy chủy ra, thắc mắc:

- Có việc gì liên can tới mũi chủy này vậy.

Lam Y cầm chủy nhìn qua cố nhận đích xác là không lầm lẫn, đoạn kể chuyện gặp ba đại hán trên bờ sông, và việc Chu Đức Kiệt liên lạc với cha con ngư phủ cho bốn người nhà Hoàng Hoa nghe.

Hoàng Hoa Chiếm suy nghĩ giây lát:

- Bây giờ đành nhờ Tam hiệp lợi dụng cha con họ Phùng kiếm sào huyết của bọn thủy tặc đã. Hoặc giả không thấy, ta sẽ nhử mỗi chúng thuyền chở hàng, phục kích ngay trên sông.

Trương Tam Nương nói:

- Tìm được sào huyết thủy tặc, mẻ lưới sẽ đầy đủ hơn.

Không thấy Hoàng Hoa Long, Thiết Xích Tử hỏi Trương Tam Nương:

- Trưởng điệt đâu rồi.

- Long nhi đi hàng cùng hai tiêu sư. Đi Bảo Kính, gần thôi, vừa đi vừa về ba ngày đường. Tạm thời đường gần ngu muội cũng phải cho các cháu đi theo mới an tâm. Thế nào cũng phải thanh toán xong vụ Lô Chấn mới an trí làm ăn được. Chưa bắt được chúng thì lúc nào cũng nghi hoặc khó chịu lắm.

Trương Tam Nương đi kích thước Tam hiệp, bảo Hoàng Hoa Hổ ra phố mua mấy bộ áo vải dẫu và y phục thường để Tam hiệp tiện trá hình lao động.

Hoàng Hoa Chiếm nói:

- Từ nhà ra bến không tiện đường, tôi muốn cho một giai nhân tâm phúc ra chờ thường trực ngoài bến sông, lỡ có việc gì cần thông báo về nhà, quý vị sai y tùy tiện.

Mọi người khen phải.

Sáng hôm sau, Tam hiệp và Thiết Xích Tử đem theo tên gia nhân Trần Đạt.

Vợ chồng Hoàng Hoa Chiếm đưa ra tận cổng, chúc may mắn thành công.

Tối bến, Thiết Xích Tử hỏi Trần Đạt:

- Người chờ ở tửu điểm cạnh Ty Quan Thuế này. Cần thận kẻ người ta để ý nhé.

- Thưa gia gia an tâm, con thường được theo hầu đại tiêu sư đi mọi nơi, nên biết cách phụng sự.

Bốn người kéo đến nhà Phùng ngư phủ. Cha con Phùng gia mừng rỡ đón vào. Phùng Tam hỏi:

- Quý vị điểm tâm chưa.

Đức Kiệt nói:

- Ăn sáng cả rồi. Nếu đại ca chưa ăn xin cứ tùy tiện.

- Chúng tôi quen ăn sớm rồi. Đi đi kẻ trẻ. Hôm nay không cần đem theo các bộ áo dẫu. Ta đi thăm địa thế, mai sẽ làm việc.

Trừ Thiết Xích Tử, Tam hiệp vận y phục chài lưới không thể nào giống hệt ngư phủ chính cống, nhất là Lam Y, Âu Dương Bích Nữ nước da trắng hồng khác hẳn phụ nữ dân chài, ngăm ngăm bánh mật vì đời sống trên sông nước. Thiết ra hai thiếu nữ ấy giang hồ du hiệp luôn luôn bên tàu dậm trường, nắng gió là thường đâu có cổng kín cao tường, thàng ngày quanh quần phòng khuê, nắng chẳng đến mặt, gió chẳng tới người. Ngoài ra, cả hai còn luyện tập thường ngày vậy mà nước da vẫn trắng trẻo mịn màng, phải chăng đó là nước da thiên phú hay công luyện khí huyết điều hòa, đầy đủ nên tốt da.

Người trong xóm thấy cha con họ Phùng đi với mấy tân hữu đều lấy làm lạ chăm chú nhìn. Tam hiệp có thần nhiên không chút ngượng ngịu.

Ra tới bến sông, sáu người còn đi một quãng nữa mới đến chỗ neo thuyền. Chiếc thuyền khá lớn, có hai mái chèo tiền hậu, Mui tre đan ở gần phía sau. Chu Đức Kiệt gỡ dây cột thuyền thành thạo như một ngư phủ lành nghề.

Lão ngư phủ khen:

- Chà! Thạo quá! Ai dám bảo là Chu đại ca mới vào nghề.

Đức Kiệt cười:

- Tuy trước đây không phải dân chài, nhưng tôi vẫn chèo thuyền nên biết qua loa.

Phùng Tam hỏi:

- Chu đại ca chèo mái tiền hay hậu.

- Để tôi đứng sau, đại ca thuộc đường hướng dẫn vẫn hơn.

Hai mái chèo nhặt khoan khuỷa nước, con thuyền từ từ ngược dòng Lăng Lý.

Thiết Xích Tử gợi chuyện Lão ngư phủ. Hai người cũng suýt soát tuổi nhau, nên xưng hô bằng anh em.

- Trên sông này có cướp bao giờ không.

Họ Phùng đáp:

- Thủy cũng như bộ, chỗ nào mà không có tặc đạo? Đất rộng quá, thêm núi non, rừng rậm sông ngòi hiểm trở. Nhưng chúng ta lo gì bị cướp? Những tay thủy tặc thiết họ đếm xỉa chi tới anh em chài lưới? Họ nhắm các thuyền hàng lớn, có giá trị mới ra tay hành động làm một “mẻ” ăn nhiều ngày chớ không thèm đánh vật. Trên dòng Lăng Lý Giang này cũng đã nhiều thuyền hàng nếm mùi thủy tặc.

- Vậy ư? Chúng hành động ngay ở đây.

Họ Phùng lắc đầu:

- Không. Thủy tặc đại gì mà đánh thuyền ngay ở đây! Họ hành động cách đây mười, mười lăm dặm, thượng lưu Lăng Lý Giang.

- Chúng không “ăn hàng” ở hạ lưu sông xa với bến thuyền sao.

- Không bao giờ tôi thấy như vậy cả. Theo lời các thủy thủ của thuyền bị cướp thì bọn thủy tặc hành động ở thượng lưu cách đây trên mười dặm, giữa một vùng mà hai bên tả, hữu ngạn sông đều cây cối, lau sậy um tùm.

- Người xứ này gọi khu ấy là Hoang Địa, cũng có người gọi là Nghịch Địa.

- Lỗi huynh tới khu Hoang Địa bao giờ chưa?

- Tôi qua đó nhiều lần rồi. Từ ngày kiếm ăn được ở Kế Giang Đầm nhờ tài sức A Tam tôi không đến khu đó nữa. Phòng bị vẫn hơn.

Giả đồ suy nghĩ, Thiết Xích Tử hỏi:

- Không hiểu tục lệ Trường Sa thế nào, các nơi khác, tôi thường thấy Phiêu Cực nhận bảo vệ hàng hóa đi mọi nơi bằng cả hai đường thủy lục. Chắc các thuyền hàng bị cướp nơi Hoang Địa không có tiêu sư hộ vệ.

Phùng Tam nghe thấy vừa chèo thuyền vừa nói:

- Trường Sa cũng như mọi nơi, nhiều Phiêu Cực mở tiệm nhận hàng. Trước kia, thủy tặc còn cướp chiếc nọ chiếc kia, miễn là có hàng hóa đáng giá, từ ít lâu nay, chúng đánh toàn thuyền được hộ vệ. Các tiêu sư sợ xanh mặt. Theo lời các thủy thủ làm việc lâu tại những ghe thuyền bị nạn hình như bọn tặc đạo đó hung dữ lắm. Các tiêu sư bị thua đẩy xuống sông bơi trốn mới thoát khỏi tay chúng.

Lão ngư phủ nói:

- Những việc này đồn dậy cả bến sông. Bọn thủy thủ uống rượu trong các tửu điểm, nói chuyện công khai. Bởi thế, anh em ngư phủ nghe đồn mới rõ chuyện.

Chu Đức Kiệt nói:

- Đất Trường sa không có tiêu sư giỏi, bị thua thủy tặc là phải lắm.

Lão ngư phủ phản đối:

- Sao lại không? Tôi ở đất này nhiều năm, rồi từ ngày chưa sanh A Tam nên biết nhiều. Tiêu sư nổi danh, được khách nhất Trường sa là họ Hoàng Hoa. Họ ấy áp tải đường bộ nhiều hơn là đường thủy. Đoàn hàng nào qua đất Giang Tây vẫn quá giang ngay tại bến sông trước mặt mọi người. Phiêu kỳ cấm ở đầu đoàn để tên Phiêu Cực rõ ràng:

- Danh tiếng mà vẫn bị thủy tặc đánh ư, lão bá.

Lão ngư phủ lắc đầu:

- Không, họ Hoàng Hoa chưa bị lần nào cả. Tặc đạo thủy bộ đều kiêng nể Phiêu Cục ấy. Gần đây đồn rằng bọn thủy tặc Hoang Địa sẽ không như trước, chúng quyết đánh cả đoàn áp tải Hoàng Hoa. Nhưng tin sao được các lời đồn đại? Phiêu Cục Hoàng Hoa truyền tử ở đất Trường Sa rất danh tiếng.

Thiết Xích Tử hỏi:

- Bị thủy tặc quấy phá như thế, mà các thuyền hàng vẫn lưu thông ư?

- Không, nhiều người bỏ đường sông, tải hàng bằng đường bộ, chịu mất thì giờ vì đường vòng trái lại tương đối chắc chắn hơn:

- Hiện thời đã có mấy thuyền chủ chở thuyền đi nơi khác kiếm ăn. Họ sợ cháy thành vạ lây, thuyền bị đắm thì hết nghiệp.

- Quan quân không tuần tiểu trên sông hay sao?

- Có chứ! A kia kìa, ba chiếc thuyền xuôi dòng sông về bến. Quân thuyền tuần tiểu đấy.

Mọi người chú ý nhìn theo tay Lão ngư phủ chỉ. Quả nhiên, ba chiếc thuyền sơn đen sì lướt vùn vụt trên sông quân, lính võ trang nghiêm chỉnh, dàn cả hai bên mạn thuyền, viên võ tướng chỉ huy đơn đao, đứng ghéch chân lên đầu mũi thuyền, bên hiệu kỳ màu xanh đề chữ “Bàng”.

Toàn thể thiết oai đông kiêu hùng, quân tướng trang phục đồng đều, quần áo chèn màu chàm tiện dụng cho việc bơi lội.

Phùng Tam và Chu Đức Kiệt buông lỏng tay chèo, sáu người cùng chăm chú nhìn theo ba chiến thuyền, lướt sóng, y hệt ba con kinh ngư khổng lồ.

Lão ngư phủ nói:

- Lão huynh và quý vị coi, lực lượng quan quân thập phần mạnh mẽ. Thủy khẩu đại gì lộ diện khi đoàn tiểu tuần đi qua? Chúng ẩn mình trong rừng cây chỉ chút hai bên bờ sông, và chỉ xuất hiện khi cần đánh một mục tiêu mà chúng đã dò biết từ trước. Muốn đẩy thủy khẩu ra khỏi sào huyệt, quan quân ít nhất phải mở cuộc rảo thanh toàn diện cả hai bên bờ và dòng Lăng Lý dài hàng mấy ngàn dặm! Đánh nơi này, chúng quấy phá nơi khác lưu động vô chừng. Ngu dốt như bọn dân chài chúng ta cũng phải hiểu theo lẽ tự nhiên như vậy.

Thiết Xích Tử gật gù:

- Lão huynh suy luận xác đáng. Tức là các thương thuyền chỉ có thể trông cậy vào sự bảo vệ của tiêu sư. Tại sao họ không hợp thành từng đoàn thường thuyền đi cho đông dưới sự bảo vệ của các tiêu sư kết hợp, khỏe mạnh biết ngần nào.

- Nếu tình trạng bị đánh nơi này kéo dài, có lẽ khách thương sẽ đi tới biện pháp ấy.

Tam hiệp lặng lẽ nghe Thiết Xích Tử gọt chuyện Phùng ngư phủ và ngắm phong cảnh giang đầu.

Không mấy chốc thuyền đã đi xa bến, Phùng Tam lái vào một lạch nhỏ bên tả ngạn. Y nói.

Kế Giang Đầm kia rồi.

Mọi người nhìn theo. Quả nhiên, cánh bờ sông độ bốn chục trượng có một đầm nước khá rộng hình tròn, chung quanh cây lớn um tùm, lả lơi soi bóng trên mặt nước xanh rờn.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Kế Giang Đầm ăn thông với dòng Lăng Lý, Lý ngư thoát hết ra sông chớ còn gì.

Phùng ngư phủ nói:

- Không khi nào, Lý ngư là giống cá hồ không ưa nước chảy xiết.

Vào tới đầm, Phùng Tam bơi thuyền vòng quanh, giảng giải chỗ này sâu bao nhiêu, nơi kia vừa vừa bao nhiêu.

Lam Y và Âu Dương Bích Nữ ra mạn thuyền vớt rước mát rượi.

Âu Dương Bích Nữ nói:

- Mặt nước giá thế này, đáy đầm rất lạnh lắm.

Phùng Tam gật đầu:

- Thiệt lạnh. Dù có áo dầu không thấm nước, nhiều khi chịu không nổi sức lạnh.

Dứt lời, y buông tay chèo, ngồi xuống mũi thuyền.

Chu Đức Kiệt cũng buông chèo ngồi ghéch trên mũi tre đan.

Chàng kiếm cách gợi chuyện họ Phùng về việc bán cá:

- Vắng vẻ thế này mà Phùng đại ca có mối bán Lý ngư tại chỗ, thế này mới biết nhiều người ưa chuộng thứ cá đặc biệt, đó. Gần đây có làng mạc.

Phùng Tam trình trọng đáp:

- Không có làng mạc nào cả. Khu này tuy cây cao bóng cả như vậy, nhưng hãy còn lẫn lau sậy. Theo bờ sông độ hai dặm nữa mới hoàn toàn rừng rậm âm u...

A Tam nhìn bốn tân hữu đồng nghiệp ngập ngừng.

Lão ngư phủ đỡ lời con trai:

- Chúng ta đã hợp tác rất cần coi nhau như anh em một nhà, cởi mở hết tâm tình mới mong hun hạp lâu dài. Công việc của ta không ngoài mục đích sanh nhai, bắt cá bán lấy tiền, khó nhọc, nguy hiểm mới kiếm nổi đồng lời.

Mối hàng không ai xa lạ, chính là ba người khách hôm qua đó. Ba tháng trước đây, họ mua cá lần đầu ngay ngoài đầu lạch kia kìa, và từ đó hẹn ngày nào có cá cũng dành riêng cho họ, bán ngoài bao nhiêu trả tiền bấy nhiêu. Thường nhật, vào quãng giờ Tỵ, ba người bơi xuống tam bản vào đây lấy cá. Bữa nào, A Tam mệt, không lặn cũng báo cho họ biết trước.

Chu Đức Kiệt hỏi:

- Hôm qua bất thường nên mới gặp họ giữa đường về bến.

- Không phải. Đáng lẽ cha con tôi vào chỗ của họ giao cá, nhưng A Tam muốn vào thành bán cá giữ mối bán hàng cho đến mùa, chẳng ngờ gặp ba người ấy gần bến. Họ trách tôi, quý vị cũng nghe thấy phải không.

Đức Kiệt gật đầu:

- Nhà họ ở mãi đâu?

Lão ngư phủ đáp:

- Làm gì có nhà! Họ thường chờ lấy cá ở gốc ba cây đa bên hữu ngạn.

- Nghĩa là ở trong rừng.

- Phải, mấp mé bến nước. Ba cây đa cổ thụ thiệt lớn, rễ chằng chịt ăn cả xuống bờ sông. Ngồi ở đó, họ trông thấy mặt sông, trái lại thuyền bè qua sông không thể trông thấy họ.

Thiệt Xích Tử vờ ngạc nhiên:

- Sao kỳ vậy... Hay là... Hay là...

Lão ngư phủ nét mặt nghiêm trọng, hạ thấp giọng như sợ rừng cây nghe tiếng:

- Thủy khấu!... Phải cha con tôi cũng ngờ họ là thủy khấu. Nhưng ba người ấy làm gì có phương hại mình đâu. Mua cá trả tiền sòng phẳng, dễ dãi. Gặp mỗi bán hàng, thì bán kiếm lời, đỡ mất công vào tận trong phủ thành. Không thông đồng với họ cướp thuyền hàng, hay do thám tin tức cho họ thì thôi:

- Ồ! Lão huynh nói đúng, tôi đồng ý. Ngoài việc bán cá, ta không dính líu vào việc tư của họ để lương tâm cắn rứt là được rồi.

- Vả lại tôi phỏng đoán chớ có biết chắc ba người ấy là thủy khấu đâu? Bởi vậy, cha con tôi cần bộc lộ sự thật với quý vị để tránh hiểu lầm nhau sau này.

Tam hiệp, Thiết Xích Tử mừng thầm, do lòng ngay thẳng của cha con họ Phùng mà có lẽ đã tìm được đầu mối thủy khấu. Còn nghi ngờ chi nữa! Ba tên ấy chắc chắn là đồng bọn thủy tặc hoành hành nơi Hoang Địa. Chúng dùng tiền tài bịt mắt cha con ngư phủ, nhưng lừa sao nổi bốn hiệp khách giang hồ.

Chu Đức Kiệt hỏi Lão ngư phủ:

- Lão bá có biết tên họ ba người ấy không?

- Theo lời họ xưng hô với nhau, hình như cả ba là anh em ruột và họ Cảnh.

- Lão bá xưng hô với họ thế nào?

- Cứ gọi là Cảnh tiên sanh như thường...

Bỗng tiếng chèo bì bõm vọng tới, khiến sáu người nhìn ra phía lạch nước.

Phùng ngư phủ nói:

- Chúng tới kia kìa, quý vị cứ tự nhiên, nhận là cùng họ với tôi ở Quế Lâm lên nhé.

Ba đại hán hôm qua chèo thuyền tam bản vào Kế Giang Đầm.

Người lớn tuổi hơn cả bắc loa gọi lớn:

- Phùng đại ca, hôm nay đông người thế? Được nhiều Lý ngư lắm hả.

Lát sau, ba người chèo đến nơi. Phùng Tam nói:

- Hôm qua tôi không được khỏe nên nghỉ lặn. Nhân tiện có bốn người đồng hương ở Quế Lâm lên muốn hợp tác bắt cá, tôi đưa vào đây thăm thú Kế Giang Đầm.

Quay về phía Tam hiệp và Thiết Xích Tử, Phùng Tam giả dò giới thiệu:

- Đây là ba vị khách hàng chuyên mua cá của tôi.

Tam hiệp và Thiết Xích Tử, cúi đầu chào.

Ba đại hán chào lại, dăm dăm nhìn Lam Y, Âu Dương Bích Nữ.

Người trẻ tuổi nhất nói:

- Hình như bốn người hỏi mua cá hôm qua mà.

Phùng Tam chống chế:

- Ba vị tiên sanh nhầm đó. Người họ tôi mới lên đang thăm thú bến sông, thì gặp tôi đem cá trở về. Xa nhau lâu cơ hồ không nhận được mặt nữa, sau đó hỏi thăm tên họ mới biết là anh em đồng hương.

Lão ngư phủ cũng nói thêm:

- Vị bằng hữu và ba cháu chúng tôi lặn giỏi lắm, hơn cả A Tam tình nguyện ở lại đây hợp tác bắt Lý ngư mùa bán trong nội thành. Tôi rất mừng A Tam có người cộng tác đỡ mệt.

Ba đại hán nhìn nhau như thăm dò ý kiến. Cả ba cùng gật đầu, mỉm cười. Người trẻ tuổi chỉ hai người đứng hai bên mà rằng.

- Không phải bán cá đi đâu hết. Có bao nhiêu chúng tôi mua bấy nhiêu. Chắc Phùng đại ca đã nói chuyện cho bốn vị mới đến về anh em tôi. Đây là trưởng huynh tôi Cảnh Đắc Vưu. Đây là nhị huynh tôi Đắc Thường, còn tôi là Đắc Phu. Biết tên giao dịch mua bán xưng danh cho tiện.

Chu Đức Kiệt cũng chỉ ba người nhà:

- Đây là gia cữu Trường Sơn, hai em gái tôi Nhị Muội, Tam Muội, Tôi là Chu Nhất Lang, sanh quán tại Quế Lâm.

Cảnh Đắc Vưu hỏi:

- Bốn vị khỏe mạnh chắc thủy công khá lắm, phải không.

Chu Đức Kiệt đáp:

- Chúng tôi cũng ở bờ Lăng Lý Giang nên học thủy công từ nhỏ. Dòng sông này bắt nguồn từ Kinh Nguyên huyện chảy qua xứ tôi mới về qua đây:

- Phùng đại ca đã chỉ chỗ giao cá cho chúng tôi chưa.

Chu Đức Kiệt giả dò ngó ngẩn:

- Nghe nói ngày nào quý vị cũng ra đây lấy cá mà.

Cảnh Đắc Thường phì cười:

- Không có việc gì, rồi rãi mới qua đây, giờ này không thấy chúng tôi tới thì cứ việc đem cá đến chỗ ba cây đa.

Phùng Tam nói:

- Tôi dẫn bốn người mới đến đó bây giờ. Ba vị trở về hay ra đi bến.

Ba anh em Cảnh gia nhìn nhau hỏi ý kiến, Cảnh Đắc Vưu đáp:

- Tôi ra bến chốc lát. Bữa nay không có Lý ngư, tôi trở lại đó không ích lợi gì cả. Anh em thăm thú cho biết chỗ, mai sẽ gặp nhau.

Nói đoạn, ba người trở mũi tam bản chèo trở ra.

Cảnh Đắc Phu, Đắc Thường nhìn chăm chú Lam Y và Âu Dương Bích Nữ.

Chờ thuyền tam bản ra khỏi đầm, Chu Đức Kiệt hối Phùng Tam chèo đi.

Hai bên ngạn sông, lau sậy lần lần thưa thớt, nhường chỗ cho rừng cây rậm rạp.

Tam hiệp và Thiết Xích Tử vừa nói chuyện viễn vông với cha con họ Phùng, vừa chú ý nhận xét cảnh vật trên sông.

Các thuyền chài lưới thưa dần. Mỗi mái chèo là đưa con thuyền tiến vào nơi vắng vẻ.

Lão ngư phủ nói:

- Từ đây trở đi không ai chài lưới nữa, chẳng như ở hạ lưu sông, dân chài đi xa bến có khi ở hẳn trên sông vài ngày, đầy cá mới về.

Lam Y nghĩ thầm: “Dĩ nhiên, khúc sông dữ thế này, còn chài nào dám buông lưới. Đây đúng là cảnh giang đầu thủy khấu.

Thuyền lướt nhẹ trên sông do mái chèo dẻo dai, mạnh mẽ của chú chài Chu Đức Kiệt. Độ trên hai dặm đường, mọi người bắt đầu trông thấy khóm cây um tùm, cành lá rườm rà ra mặt nước.

Phùng Tam nói:

- Tới nơi rồi, khóm đa kia kìa.

Lát sau, Phùng Tam ghé thuyền vào chỗ rễ đa chằng chịt như những con trăn khổng lồ đang quần quai quần lấy nhau. Thuyền không vào được bờ vì vướng các rễ đa. Phùng Tam cột thuyền vào một rễ nhỏ. Không hiểu ba cây đa cổ thụ này có từ bao giờ, nhưng các rễ lớn không những đã ăn sâu xuống bờ nước, mà còn sần sùi tết lại thành

một khối, nhờ đó Phùng Tam bước trên cái cầu thiên nhiên dị kỳ đó bảy, tám thước mới vào tới bờ.

Năm người lần lượt theo sau. Ba gốc đa cực kỳ lớn. Mỗi gốc vòng kính tới bốn, năm sải tay, khéo chụm vào nhau thành thử đứng giữa quãng trống có cảm tưởng như đứng trong một cái hang lớn, có thể chứa được vài chục người. Đi thuyền ngoài sông, người ta chỉ biết nơi đó có cây đa, lớn nhưng không ai để ý hay ngờ tới đến chỗ vào quá trong bờ sẽ thấy một địa điểm canh phòng cực tốt.

Từ mặt sông trông vào không được vì vướng bụi rậm và cây leo chằng chịt trên rễ đa che kín. Trái lại, người đứng trong bờ vẫn có thể kiểm soát trên mặt sông rất dễ dàng. Trông mặt đất nhẵn lì dưới nơi ba cây đa, bốn tay giang hồ hiệp khách hiểu ngay là người hoặc ở đây, hoặc qua lại khu này không ít.

Phùng Tam nói:

- Ba anh em Cảnh gia vẫn chờ trong cái hang cây này lấy cá. Khi cả ba người cùng chờ, khi một khi hai bất thường.

Trong khi cha con ngư phủ nói chuyện cùng Thiết Xích Tử, Tam hiệp đi dang ra xa tìm vết chân đi:

- Không khó, vết chân người qua lại trong rừng rất dễ thành đường mòn.

Tam hiệp trông thấy ngay. Đường mòn thiệt rõ, cây cỏ bị chà đạp vàng úa, khác hẳn hai bên xanh tốt không dấu chân người.

Không muốn ở lâu, hoặc đi xa hơn nữa, e cha con ngư phủ cho là mình tò mò. Tam hiệp trở về hang cây.

Chu Đức Kiệt nói:

- Nếu ở Kế Giang Đầm có một nơi như đây để trú mưa, nắng cũng hay đấy nhỉ.

Lão ngư phủ chép miệng:

- Được như vậy thì còn chi bằng nữa! Tôi vẫn không hiểu vì lẽ gì anh em Cảnh gia ở đây đón cá. Lấy cá xong rồi họ đi đâu? Khám phá ra được cây này từ bao giờ! Kỳ dị quá! Nếu không vì bán cá kiếm lời, cha con tôi cũng đến chịu không dám giao dịch với họ, hay qua lại khu bí ẩn này.

Phùng Tam nói theo:

- Bán cá cho họ đã quen, không hiểu tại sao mỗi chuyến vào đây tôi vẫn cảm thấy rờn rợn thế nào. Nhiều khi anh em họ Cảnh, nhất là người thứ ba Cảnh Đắc Phu, lừ lừ

nhìn tôi đến phát khiếp, lạnh cả gáy. Tuy vậy, họ vẫn trả tiền sòng phẳng và hiền lành như thường.

Lam Y vẽ mặt nghiêm trọng:

- Thật thế đó. Thấy họ nhìn quá, chị em tôi cũng phát ngán, không biết có dám hàng ngày bơi thuyền vào tận đây trao cá cho họ không? Lỡ xảy ra chuyện bất ngờ thì chết mất.

Âu Dương Bích Nữ nói theo đà Lam Y theo câu chuyện thêm tự nhiên:

- Thôi xuống thuyền đi, đứng đây mãi sợ lắm.

Chu Đức Kiệt cười xòa:

- Nào đi! Nhát như cây thế, này chắc ai dám tới đây bán cá.

Mọi người xuống thuyền về bến. Gia nhân Trần Đạt lảng vảng gần đó.

Thiết Xích Tử nghĩ thầm để y chờ đó cũng vô ích, bèn ra hiệu cho về.

Lam Y chú ý nhận xét thấy ba người họ Cảnh ngồi trong tửu điểm khác bên kia đường, đang ăn uống với một người trạc tứ tuần.

Nàng đưa mắt cho ba người nhà biết, đoạn thản nhiên theo cha con ngư phủ rẽ vào xóm chài, về nhà họ Phùng.

A Tam vác một cái thạp lớn ra tiệm rượu lấy các món ăn đã đặt sẵn về nhà cúng bái, rồi ngã ra chè chén.

Lam Y sắp đặt chương trình hành động, nên chỉ ăn qua loa mấy miếng:

- Tôi thấy khó chịu muốn nóng lạnh, xin kiếu nhé. Khó chịu từ lúc ở gốc ba cây đa bến nước. Ở đó có ma thiêng chẳng.

Cha con ngư phủ tưởng thật định sửa soạn mền gối cho nàng tạm nằm nghỉ.

Âu Dương Bích Nữ biết ý:

- Để tôi đưa hiền tỉ về thành, lỡ đau nhiều còn tiện việc thuốc men.

Chu Đức Kiệt nói:

- Ngụ huynh đưa cả hai hiền muội vào thành mới tiện, năm sáu dặm đường lỡ xảy chuyện gì thì sao? Cưỡi thú ở lại uống rượu cũng được.

Thiết Xích Tử gật đầu.

Ờ, các hiền điệt về trước đi.

Lão ngư phủ thật thà lấy vò dầu nóng đưa cho Âu Dương Bích Nữ:

- Cô nương thoa dầu cho lạnh tí, rồi hãy ra xe kéo bị gió. Tiếc quá, bữa tiệc đang vui. A Tam ra gọi xe con.

Lam Y gạt đi:

- Bến xe liền ngay đây, chúng tôi đi được. Lão bá và Phùng đại ca tiếp rượu gia cử là đủ rồi.

Trên đường vào thành, Chu Đức Kiệt hỏi Lam Y:

- Hiền muội tính chuyện hành động ngay.

Dò được địa điểm của anh em họ Cảnh rồi, chờ làm gì nữa mất công? Nhất quyết ba tên ấy là đồng bọn thủy khấu. Đường mòn ở gốc đa lớn dẫn đến sào huyệt chúng, chắc không sai. Ngu muội giả đau, cốt ý cho cha con họ Phùng tưởng thật để sáng mai khỏi mất thêm thì giờ vào Kế Giang Đầm bắt cá với họ, nếu không kịp tổ chức cuộc thám hiểm tìm sào huyệt thủy tặc.

Vào tối Hoàng Hoa Phiêu Cự, Tam hiệp thuật vụ tìm thấy đường mòn ở gốc đa bên tả ngạn sông Lăng Lý cho vợ chồng Hoàng Hoa Chiếm.

Trương Tam Nương suy nghĩ giây lát:

- Tam hiệp lập chương trình hành động chưa.

Lam Y nói:

- Hôm nay chúng tôi về sớm cốt bàn luận để sáng mai kịp bắt tay vào việc. Cần phải bao vây, bắt cho hết, đánh một trận bất ngờ tất thành công. Trong những vụ cướp trước đây, thủy khấu hành động thế nào:

- Theo các lời chủ thuyền thì thủy khấu dùng đến bảy, tám chiếc tam bản đón ngay trên khúc sông vắng vẻ, bơi lẹ tới áp mạn thuyền hàng, hạ tiêu sư xong, khuôn hết hàng hóa xuống thuyền của chúng, bắt thuyền đánh đi khỏi để tránh lộ liễu, rồi chúng mới tháo lui. Hành động thiệt lẹ làng.

Chu Đức Kiệt nói:

- Chắc ở phía trên địa điểm ba gốc đa còn có một đường nước thông ra bờ sông. Do đường nước bí mật ấy, thủy khấu bơi tam bản ra sông thi hành thủ đoạn, rồi kéo về cả đẩy chúng chặt cành cây, bụi rậm lấp lớn ngã ấy đi. Quan thuyền tuần tiểu, hoặc thuyền bè nào khác bơi qua giữa sông còn ai ngờ tới đường nước ấy nữa? Việc đón thủy khấu trên sông không thể không nhờ quan quân được. Đành rằng chúng ta tự lực vào

đánh sào huyết thủy tặc, nhưng đốt pháo hiệu để quan quân ập tới bao vây, đón bắt. Như vậy ta rảnh tay sau trận đánh.

Hoàng Hoa Chiếm gật đầu khen phải:

- Tôi có đi lại giao dịch mật thiết với Trung Quân, vậy tôi vào dinh ngay yêu cầu tiếp tay vụ này.

Lam Y nói:

- Sáng mai, đầu giờ Thìn vào gốc đa, trước hết bắt anh em Cảnh gia, sau đó theo đường mòn tiến sâu vào rừng... Dù sao, vụ đánh thủy tặc đây còn ở trong vòng dự đoán. Hoàng Hoa tiên sanh nên dè dặt khi giao tiếp với quan Trung Quân, sau này họ không trách cứ được ra. Ngoài ra, nên bỏ qua cả việc cha con ngư phủ bán Lý ngư cho ba anh em họ Cảnh. Hai người này không có chủ đích gì cả, ngoài sự bán cá kiếm lời. Chắc Trung Quân không nỡ từ chối.

Âu Dương Bích Nữ mỉm cười:

- Giúp tam quan Trung Quân sẽ đứng đầu lập công bắt thủy khấu, lẽ nào người chối từ? Ba tên Cảnh gia thường đi lại bến sông chắc không ngoài mục đích do thám sự di chuyển thương thuyền. Quan quân tất sẽ điều tra bắt nội cho bọn cho tin tức chúng nữa. Hoàng Hoa tiên sanh nên thận trọng giao ước trưởng với Trung Quân, tránh mọi việc bắt oan những kẻ vô tình ngoài bến.

Hoàng Hoa Chiếm nói:

- Tôi theo lời Tam hiệp lo liệu châu đáo.

Nói đoạn tiêu sư gọi Hoàng Hoa Long, bảo sửa soạn cùng vào dinh Trung Quân, trong khi Trương Tam Nương dọn bữa mời ba anh em Chu Đức Kiệt.

Gần chiều hôm ấy, Thiết Xích Tử mới chuệnh choạng về nhà.

Trương Tam Nương hỏi:

- Hiền huynh không quá chén lộ chuyện cho cha con ngư phủ biết chứ?

- Đời nào có chuyện ấy? Càng uống ngu huynh càng tỉnh, hiền muội khỏi lo.

Sáng sớm hôm sau, Tam hiệp, Thiết Xích Tử, vợ chồng Hoàng Hoa và Hoa Long đai nịt gọn ghẽ đem theo bốn trái hỏa pháo do quan Trung Quân Tần Phúc trao cho, ra bến sông xuống thuyền nhà.

Vừa hay lúc ấy, Hoàng Hoa Hổ cùng hai tiêu sư phụ từ bên ngạn sông phía Giang Tây về tới nơi.

Hoa Hổ ngạc nhiên:

- Song thân đi đâu thế này.

Trương Tam Nương không trả lời, bảo Hoa Hổ đi theo và dặn dò hai tiêu sư phụ về thẳng Phiêu Cục xem việc nhà.

Anh em Hoa Long, Hoa Hổ chèo ngược thượng lưu Lăng Lý Giang rất lạ. Trương Tam Nương bảo hai con cho thuyền lướt bên hữu ngạn phòng khi gặp bọn Cảnh gia. Hai tay chèo cứng, thuyền lướt như bay trên dòng nước lác đác ngư chài buồm lưới. Vừng thái dương ban sớm chưa đủ sức nóng đánh tan màu sương mờ phủ trên sông mát lạnh heo may. Thuyền vẫn lướt bên hữu ngạn vào khúc sông thuộc phần Hoang Địa, Hoàng Hoa Long hỏi.

Tới chỗ vắng rồi, rẽ qua tả ngạn chớ.

Lam Y đáp:

- Không đại ca cứ chèo thẳng, chừng nào qua địa điểm ba cây đa lớn, đi một khúc nữa sẽ xuôi dòng sang tả ngạn đổ bộ luôn mới lợi thế.

Lát sau Âu Dương Bích Nữ chỉ phía trước:

- Ba cây đa kia rồi! Không hiểu giờ này ba tên họ Cảnh đã tới chưa? Nếu chúng đến rồi đổ bộ thẳng vào gốc đa không nên, e chúng phóng mũi chủy ám hại.

Lam Y suy tính mau lẹ.

Hồi nãy tôi tính cho thuyền xuôi dòng đỡ phải chèo để tránh tiếng khua nước, đổ bộ êm lẹ vào gốc đa, Nhưng tẩu tẩu nói phải, lỡ bọn Cảnh gia đến hang cây sớm, chúng trông thấy ta, trái lại ta không trông thấy chúng là điều bất lợi. Vậy lúc này sang tả ngạn thì vừa. Đổ bộ trước một quãng, len rừng vào đánh úp.

Hoàng Hoa Long đổi tay chèo, lái thuyền sang tả ngạn, chèo nhẹ lên một khúc cách gốc đa chừng hai trăm thước, tìm nơi dễ dàng ghé thuyền vào bờ.

Mọi người nhảy lên đất. Anh em Hoàng Hoa lên sau cùng sau khi tháo bơi chèo đặt nằm vào đáy thuyền, Hoa Hổ liệng cây Lê Hoa thương của chàng cho Trương Tam Nương bắt. Hoa Long kéo ghé mũi thuyền lên bờ, đoạn cùng Hoa Hổ khiêng bỏ vào rừng cây. Thường nhật, Hoàng Hoa Chiếm và con trai lớn sở trường dùng Phương Thiên Hoa Kích cũng như trường khí dùng trong rừng không tiện, nên bữa nay chỉ riêng mình Hoa Hổ cầm Lê Hoa thương vì chàng bất chợt đi áp tải hàng hóa trở về không kịp đổi khí giới, còn ba người kia đều đem theo đoản kích và đoản thương.

Giấu thuyền xong xuôi, tám người bắt đầu tiến, len lỏi qua rừng cây chi chít. Chu Đức Kiệt đi đầu mở đường, chèo không dám chặt cành rừng cho dễ đi, e tiếng động vang đến gốc đa, Hoàng Hoa Chiếm đoạn hậu.

Chim kêu vượn hót ríu rít từ phía trong vọng ra. Đoàn người tiến thong thả, nhẹ nhàng về phía ba cây cổ thụ.

Hồi lâu độ chừng tới nơi, Chu Đức Kiệt ra hiệu ngừng cả lại, đoạn tiến thêm mười bước nữa ngồi xuống thấp nhìn qua kẽ lá. Quãng rừng trống trước mặt không có ai. Chiếc thuyền tam bản úp sấp bên gốc đa. Trong hang cây không có bóng người.

Đức Kiệt nghe ngóng cẩn thận, rồi lẹ chân trở bước bảo mọi người:

- Ba tên Cảnh gia chưa tới. Chờ đây bắt chúng hay theo đường mòn tiến vào?

Lam Y nói:

- Chờ đây hơn. Không mất thì giờ là bao nhiêu mà chắc chắn loại trừ được ba tên, rảnh tay hơn.

Ai nấy đều khen phải. Tám người ra khỏi khu rậm tiến vào gốc ba cây đa lớn.

Âu Dương Bích Nữ nói:

- Để ba anh em tôi khởi đầu bắt ba tên họ Cảnh trước. Tôi ghét bộ mặt lấm la lấm lét của chúng lắm. Chu huynh cáng đáng tên Cảnh Đắc Vưu, Lam Y cô muội bắt tên thứ nhì Đắc Thường. Mặc tôi tên thứ ba Đắc Phu. Tên này hay nhìn ngó trần tráo nhất. Các vị lên cây cao núp mình cho dễ xem, mặc bọn tôi ẩn trong bụi cây. Lẹ lên, chúng đến nơi bây giờ đó.

Bốn người, gia đình Hoàng Hoa và Thiết Xích Tử chen mấy cây cao, cành lá um tùm gần đấy, phi thân lên cành núp, trong khi Tam hiệp cũng ẩn vào bụi cây gần chỗ con đường mòn.

Lát sau, quả nhiên có tiếng chân người đi tới thiệt. Họ vừa đi vừa nói chuyện, nói lớn, yên trí rằng không có ai trong chốn hoang lâm.

Lúc chúng ở khúc quanh ló ra chỉ có hai người Cảnh Đắc Phu và một tên lạ mặt.

Đắc Phu nói:

- Chúng đem Lý ngư đến tận đây, đầu mục cứ việc nhận, trả tiền đàng hoàng, chờ chúng đi khỏi hãy đem cá về trại, bữa nay chắc có nhiều cá đấy, đầu mục sẽ có dịp thưởng thức tài sắc hai cô chài lưới xinh đẹp bội phần. Tôi muốn mời họ về làm áp trại phu nhân quá!... Hà... Hà...

Nghe vậy, Âu Dương Bích Nữ nổi giận muốn xé tan xác tên tặc đạo ra làm hai. Chu Đức Kiệt và Lam Y nhìn nàng, nháy mắt ra hiệu. Lam Y chỉ tên đầu mục, đoạn chỉ vào ngực mình ra ý dành phần tên đó. Âu Dương Bích Nữ lắc đầu không chịu.

Cảnh Đắc Phu và đầu mục lúc đó đi ngang ngoài bụi rậm, nơi Tam hiệp đang núp.

Chờ chúng qua hẳn độ chục thước, Âu Dương Bích Nữ lẻ làng như vượn, nhảy vọt ra, tay tả túm đai lưng tên đầu mục kéo văng lại phía sau lăn lông lốc vào bụi rậm. Cảnh Đắc Phu giật mình quay lại chưa nhận được tình hình ra sao, thì đã bị Âu Dương Bích Nữ tay tả túm ngực áo, tay hữu bám vai áo kéo giật xuống vai mình độn mạnh.

Đó là thế Thuận Nghịch Di Sơn. Cảnh Đắc Phu bị hất tung người lên khỏi mặt đất, hai chân chơi vơi chỉ thiên, quật lưng đập một tiếng xuống đất, nằm thẳng cẳng ngất lịm.

Âu Dương Bích Nữ còn nương tay, quật cho đủ đau bắt sống. Nếu nàng dùng tay hữu kéo giật xuống, thì Đắc Phu sẽ bị đâm đầu xuống đất gãy cổ chết ngay.

Trong khi ấy, Lam Y và Chu Đức Kiệt đang ngồi gò hai tay tên đầu mục lại. Âu Dương Bích Nữ tháo đai lưng họ Cảnh trói gò y lại, cắt vạt áo nhét đầy miệng xách đến bên chiếc tam bản bỏ cạnh gốc đa.

Anh em Chu gia kéo tên đầu mục vào trong hốc đá.

Mọi người cùng từ trên cây nhảy xuống theo vào.

Tên đầu mục sợ hãi, mặt tái mét, run lẩy bẩy, giương mắt láo liên nhìn từ người nọ đến người kia.

Lam Y rút kiếm kề vào cổ y, nạt:

- Mi muốn sống thì nói thiệt, muốn rụng thủ cấp cứ việc khai mau.

Kiểm sắc long lanh chói mắt, kiếm khí giá băng lạnh người, tên đầu mục nhắm mắt lại, rên rỉ:

- Trăm lạy các vị đại vương con xin nói thật.
- Hai tên họ Cảnh kia đâu?
- Dạ. Thất, bát đại vương ở lại trại, hôm nay đại tiệc ạ.
- Phải chăng, bọn bây vẫn đón cướp thương thuyền.
- Dạ, thưa phải.
- Bây có bao nhiêu tên đầu đảng, khai mau! Cửu Quái ở đâu?

- Đệ nhất đại vương là Lôi Thông, nhị tam là Lôi Quyền, Lôi Chấn. Tứ, Ngũ, Lục là Lư Xích, Lư Hoàng, Lư Thanh. Thất, Bát các vị đã biết, còn đệ Cửu bị bắt nằm ngoài kia. Đó là Cửu Quái.

- Chúng lập căn cứ này từ bao giờ.
- Thưa tất cả cùng mới đến chưa được hai tháng ạ.

Lam Y quắc mặt nạt:

- Tên này nói sai. Lôi Chấn ở đây từ trước và đã từng bị trúng thương.

Lam Y liếc nhìn lưỡi kiếm lạnh giá lên má tên đầu mục. Nàng lệ tay, lưỡi kiếm bên như nước đảo bên nọ, lật bên kia, êm ru khiến tên đầu mục đứng chết cứng không dám cử động, e chỉ sợ sơ suất một sợi tóc cũng đủ đứt da chảy máu.

Y run rẩy:

- Thưa nữ đại vương, con mới đến đây nên không biết trước kia đệ tam đại vương Lôi Chấn đã ở Hoang Địa.

- Người từ đâu đến đây?

- Con theo Cửu Quái đại vương từ miền duyên hải Sáu Đầu về hoạt động tại đây được trên hai tháng. Căn cứ trong rừng này đã có sẵn do hai đại vương Nhân Sùng Hoán, Huỳnh Công Quyền thiết lập.

- Hai tên Huỳnh, Nhan còn ở đây không?

- Còn khi Cửu Quái đại vương đến đây không hiểu có gì xích mích ba hôm sau, hai bên xung đột, Nhân Sùng Hoán, Huỳnh Công Quyền yếu thế bị hạ sát ngay tại chỗ. Hai tử thi được đem chôn trong rừng sâu. Từ đó mọi người tôn Lôi Thông lên ghế nhất đại vương, và phân ngôi thứ như con đã nói.

Lam Y không hỏi thêm nữa. Nàng hiểu Cửu Quái là bọn thủy khấu ngoài duyên hải Sáu Đầu do Lôi Chấn dẫn về hoành hành nơi Hoang Địa, thuộc Trường Sa phủ.

Chúng đàn áp Nhân Sùng Hoán và Huỳnh Công Quyền, đoạt căn cứ cho đến nay, Lôi Chấn cậy thế mạnh, biên thơ hăm dọa Hoàng Hoa Phiêu Cự, báo thù vụ Hoàng Hoa Hổ đâm trúng vai y năm xưa.

Chu Đức Kiệt hỏi đầu mục:

- Từ đây vào trại bọn mi bao xa?
- Thưa độ bốn dặm.

- Đi đường nào?

- Đại vương cứ theo đường mòn này sẽ tới nơi.

Chu Đức Kiệt cắt vạt áo nhét đầy miệng đầu mục.

Lúc đó, Lam Y đã lấy cuộn dây ngoài thuyền tam bản đem vào trói gò tứ chi tên giặc lại. Nàng bảo Chu Đức Kiệt:

- Treo tên này và Cảnh Đắc Phu lên cành cây, lỡ cha con Lão ngư phủ đến khỏi vô tình cắt dây cứu chúng.

- Được lắm, nhưng hiền muội phải lấy dây trói tên Đắc Phu lại kéo nó rớt xuống thì uống một tên đại đạo bị bắt sống.

- Tẩu tẩu trói tên kia rồi. Y đã tỉnh.

Nói đoạn, Lam Y xách tên đầu mục ra ngoài hàng cây.

Chu Đức Kiệt tiến đến bên Cảnh Đắc Phu, bảo Âu Dương Bích Nữ đứng gần đó cầm mũi chủy lấy ở túi áo tên đạo tặc.

- Để ngu huynh treo va lên cành đa.

Cảnh Đắc Phu gườm gườm nhìn Tam hiệp. Mắt y đỏ ngầu, cằm hờn tột bậc muốn ăn gan uống mật kẻ thù đang lớn vồn trước mắt.

Chu Đức Kiệt cầm mối dây, xách Cảnh Đắc Phu lên khỏi mặt đất:

- Người muốn biết chúng ta là ai hả? Sơn Đông Chu gia Tam hiệp đây. Coi kìa, người vừa nhảy lên cành đa treo tên đầu mục là Lam Y Nữ Hiệp. Bọn tặc đạo chúng bây chắc đã nghe danh người đó? Còn năm vị là tiêu sư ở Hoàng Hoa Phiêu Cự, mà bọn thủy khấu các người đang nhằm đánh thương thuyền áp tải trên sông Lăng Lý. Nội nhật, toàn bọn thủy khấu Hoang Địa, sẽ sa lưới quan quân.

Dứt lời, chàng nhằm cành đa cao vót, nơi Lam Y vừa treo tên đầu mục, xách họ Cảnh phi thân lên, buộc lưng lẳng kế bên. Đoạn chàng đáp xuống đất, bảo mọi người:

- Nào đi, mời quý vị. Bốn dặm đường trong rừng cây xam chớ không gần đâu.

Thiết Xích Tử đi trước mở đường. Tam hiệp đoạn hậu. Theo đường mòn, đoàn người chia thành ba toán đi cách nhau độ mười thước. Toán đầu Hoàng Hoa Chiếm, Thiết Xích Tử. Toán nhì, Trương Tam Nương và hai con Hoa Long, Hoa Hổ. Toán thứ ba là Tam hiệp.

Trên cây, những bầy thú thấy người đi vào thì nhón nhác nhìn theo kêu choe choe. Con thì đu từ cành nọ qua cành kia lạnh lẽo như một hiệp khách phi thiểm tẩu bích đại

tài. Còn thì cầm cành nhỏ rung lên rào rào, hoặc gãi đầu, gãi tai nhảy chơi chơi trên cành cây.

Lam Y nói:

- Bầy hầu này thiệt phiền, đáng ghét quá! Ta đi đến đâu, chúng làm râm rĩ lên đến đấy. Nếu bọn thủy khấu cho người canh phòng từng chặng. Chẳng cần báo động, chúng cũng biết có người lạ đang tiến vào rừng.

Âu Dương Bích Nữ hưởng ứng:

- Cô muội nói trúng ý. Một phát tên từ bụi rậm hay ngọn cây phóng tới thì có trời cũng...

Nàng chưa nói hết câu, bỗng từ cành cây um tùm cách chỗ mọi người đi độ hai mươi bước, bật lên một tiếng “tách” khô khan, tiếng dây cung bật mạnh.

Lam Y hét:

- Âm tiến! Nằm xuống...

Không ai bảo ai mà cả tám người cùng lẹ như chớp thụp cả xuống lần đi mấy vòng tránh tên.

Mũi tên bí mật nhằm toán đi đầu.

Tiểu Lữ Bố Hoàng Hoa Chiếm lặn thêm đi hai vòng nữa vừa kịp rút tên bắn luôn hai phát Liên Châu Tiến tuyệt đẹp, nhằm cành cây lá um tùm vừa bật ra tiếng dây cung.

Một người từ sau đám lá ấy nhào xuống cỏ đánh huych một tiếng.

Đồng thời một phát tên nữa từ cành cây khác gần đấy bay vút ra nhằm Âu Dương Bích Nữ. Mũi tên chưa tới nơi thì đã bị làn đao Thất Tinh sáng lòe của Chu Đức Kiệt gạt bắn đi.

Hoàng Hoa Chiếm nhảy chồm tới phóng luôn phát tên vào chòm lá ấy. Một tiếng hộc lên vang dội, tiếp theo là một người rớt nhào xuống. Tức thì, Tam hiệp chạy lẹ tới mấy gốc cây lớn gần đó, phi thân lên cành xem xét. Thiết Xích Tử và ba mẹ con Trương Tam Nương cũng hành động theo.

Riêng mình Hoàng Hoa Chiếm đứng lại đưa mắt nhìn khắp nơi sẵn sàng phản ứng. Mọi người tìm kiếm hồi lâu không thấy gì mới nhảy cả xuống đất, đến chỗ hai người vừa trúng tên xem.

Tên thứ nhất bị hai phát gài trúng bụng, hết thở. Tên thứ nhì bị mũi tên xiên ngang sườn còn thở, máu loang đầm cả áo.

Âu Dương Bích Nữ lượm lấy hai cây cung, lựa một cây tốt đeo lên vai và lấy hai ống tên dồn làm một:

- Tiếc quá, không đem theo cung tên. Trông Hoàng Hoa tiên sanh bắn lối Liên Châu Nhị Độ tuyệt đẹp.

Chu Đức Kiệt nói:

- Chúng tôi nhớ đến chuyện trang môn xạ kích tại Trương gia trang.

Trương Tam Nương cười tủm tỉm:

- Chà! Chuyện từ mấy chục năm trước rồi mà! Chưa có Hoa Long, Hoa Hổ. Và chúng tôi còn nhỏ dại, Âu Dương muội thì chưa chào đời.

Hoàng Hoa Chiếm hỏi:

- Tam hiệp ưa môn xạ tiễn.

Thiết Xích Tử rút bầu rượu ra tu một bụm, đoạn nói:

- Ngu huynh chưa nói cho hiền đệ biết ư? Họ Âu Dương toàn là tay thần tiễn, mà Chu gia thì phóng liễu điệp đao như chớp cả đấy. Chúng ta không nên tiến theo đường mòn lộ liễu quá. Đi lẫn vào cây lá thì hơn.

Trương Tam Nương phản đối:

- Tinh trí là hơn cả. Len lỏi vào bụi rậm lỡ bị độc xà thì sao? Trong rừng thiếu gì giống thú nhỏ nguy hiểm ấy.

Lam Y nói:

- Theo đường mòn, nhưng tới nơi nào có loài hươu nên chú ý. Thế nào cũng còn chằng canh phòng chó chảnh không. Quý vị tiến đi! Chia thành ba nhóm như vừa rồi lợi hơn.

Tám người lại bắt đầu tiến. Lần này, ai nấy đều chú ý đề phòng. Mỗi khi gặp khúc đường nào đáng ngờ, đoàn người lẫn vào bụi rậm nghe ngóng động tĩnh, chắc chắn không có phục binh mới đi nữa. Tới một quãng rẽ sang phía tả, tiếng hươu lại riu ít, chỉ chóc gần đầu đó trong rừng cây. Tam hiệp đi sau cùng ngừng bước nhận xét, thì toán tiên phong Hoàng Hoa Chiếm, Thiết Xích Tử cũng vừa khoát tay ra hiệu, bảo mọi người lẫn vào mé bụi rậm. Tám người dồn vào sau một khóm xiên lớn kiểm soát cả hai khúc đường mòn. Ngay nơi rẽ, phía trước mặt có tới trên mười gốc trám lớn rải rác.

Tiếng hươu vọng ra từ hai cây trám đầu đấy.

Lam Y nói nhỏ:

- Hơn mười gốc trám mà chỉ hai cây có bầy hâu, lạ quá.

Dứt lời, nàng lần sau các bụi cây, tiến hẳn tới khúc quẹo.

Mọi người theo sau. Chu Đức Kiệt và Âu Dương Bích Nữ đi sát hai bên Lam Y. Tam hiệp núp sau khóm cây găng, quan sát từng cây trám một.

Bỗng Lam Y chỉ tay về hướng cây trám thứ năm lớn hơn cả:

- Giống trám làm gì có mớ rễ dài như rễ đa buông thông gần thân cây thế kia.

Trương Tam Nương đứng sau lưng nàng nói:

- Coi mớ rễ ấy giả tạo quá, nói là chiếc thang dây thì đúng hơn.

Âu Dương Bích Nữ gật đầu:

- Thang dây thiệt đó. Có vết chằng ngang kia kìa. Chúng dựng chòi ở chỗ cây.

Lam Y nói:

- Để tôi ra dự xem, nếu có chòi tất có người. Thấy một mình tôi, chúng phải xuống chỗ không bắn.

Hoàng Hoa Long cản:

- Nếu vậy. Bất tất phải Nữ Hiệp hành động, tôi ra chúng cũng lộ diện uy hiếp.

- Cũng được. Nhưng đại ca thấy chúng xuống đủ rồi, thì khoát tay tả ra hiệu, nhảy lách ra xa để bọn tôi xử trí.

Nàng nhìn vợ chồng Hoàng Hoa như muốn hỏi ý kiến. Hai người gật đầu đồng ý, Lam Y lùi bước, bảo Hoàng Hoa Chiếm:

- Tiên sanh cũng có tên đứng lên đây, ngang hàng với gia tẩu, lỡ cần bắn thì tiện hơn.

Hoàng Hoa Chiếm gật đầu, đứng vào chỗ của Lam Y, kế bên Âu Dương Bích Nữ. Hai người tìm chỗ trống, sẵn sàng phát tên. Hoàng Hoa Long cầm đoản kích toan ra khỏi bụi rậm, thì Thiết Xích Tử đã tháo thiết xích cầm tay bảo:

- Hiền điệt mặc ta.

Dứt lời, Thiết Xích Tử đi trở lại chỗ cũ rồi mới vòng ra đường mòn, vừa đi vừa mở nút bầu rượu tu ừng ực mấy hơi, đoạn chùi mép nói một mình:

- Chà! Khát khô cả cổ. Khu rừng quái ác này không có lấy một tửu điểm.

Bầy hâu ở hai cây trám hàng đầu, thấy người lạ đi qua đường, chí chóc xô ra nhìn.

Thiết Xích Tử cố ý đi loạng choạng sang mé các cây trám.

Quả nhiên, cành lá thứ năm rung chuyển.

Một tiếng tách khô khan bật lên.

Thiết Xích Tử thừa sức nhìn thấy mũi tên bay bút tới cấm phập xuống đất cách vài thước ngay trước mặt.

Ba người trang phục y hệt hai tên đầu mục bị trúng thương ở chạng thứ nhất, nổi nhau từ trên cây tuột thang dây xuống đất.

Chúng đeo đoản đao, rút cung tên chìa về phía Thiết Xích Tử.

Một đứa quát:

- Lão kia đi đâu? Vào đây bằng lối nào.

Thiết Xích Tử giả đồ giựt mình, chờ người ra nhìn, đoạn tiến về phía đó.

Tên nữa quát:

- Ngừng tiến ngay và trả lời kẻ ta bắn lủng tim ra bây giờ.

Thiết Xích Tử gật gù nhìn ba tên đầu mục:

- Ô hay! Đường này đâu phải cấm địa, ai có chân khắc đi, sao cấm đường ta?

- Lão này gàn bướng! Do thám gì trong này! Nói mau.

- Các người hay chữa! Thấy bờ thì lên, thấy đường thì đi, đói meo bụng đây. Ai hảo tâm, vui lòng chỉ lối tửu điểm, ta cảm ơn vô cùng! Ô, nhưng các người sao lại ở trên cây? Làm gì trong rừng vậy.

Nói đoạn, Thiết Xích Tử nghiêng mình dòm lên chồi lá dựng ở chẽ cây.

Từ chòm lá trám, một tiếng quát vang lên:

- Không nói nhiều, bắt trói tên lão hủ này giải về trại mau.

Từ trong bụi găng, mọi người thấy một tên diện mạo dữ tợn, râu quai nón lưng đeo cung tên, tay cầm đoản đao, tuột thang dây xuống đất.

Lam Y nói:

- Chúng có bốn người thôi. Thằng này đầu bọn.

Âu Dương Bích Nữ bảo Hoàng Hoa Chiếm:

- Tiên sanh nhằm tên thứ nhì, tôi tên thứ nhất, bắn rớt cung chúng nhé.

Hoàng Hoa Chiếm gật đầu.

Hai cây cung do hai tay thiện xạ hữu danh giương tròn như vàng nguyệt đầu tháng.

“Tách!...”

Hai mũi tên cùng phát một lúc chớp nhoáng, trúng đích đánh văng hai cây cung do bọn thủy tặc đang cầm lăm lăm chĩa vào Thiết Xích Tử.

Lệ làng, Âu Dương Bích Nữ phát luôn mũi tên thứ nhì cắt đứt mối khăn đầu rìu buộc ngược trên trán tên thứ ba.

Không để mất thì giờ, Thiết Xích Tử chồm tới gần tên râu quai nón, vung tay một cái. Thiết Xích Tử rút ra như làn tử điện.

Choang! Thanh đoản đao buột khỏi tay tên nọ văng ra xa, khiến y đau buốt, ôm ban tay nhăn nhó lùi lại mấy bước.

Cơ sự chỉ xảy ra trong chớp mắt. Bốn thủy khấu chưa kịp hành động thì đã bị tám vị nam nữ hào kiệt bổ vây chung quanh. Thiết Xích Tử trừng mắt, dữ dội.

- Bây biết điều hạ khí giới kéo mất đầu.

Tam hiệp mặc mọi người bắt trói bọn tặc đạo tra hỏi, rủ nhau nhảy lên chòi lá lục xét.

Chòi lợp lá gồi, lót ván đủ rộng cho mấy người nằm. Ngoài mấy bầu nước, rượu và mấy thứ thực vật, mền bông, không có gì khác cả. Chu Đức Kiệt nói:

- Bốn tên này có phước hơn đồng bọn của chúng. Nằm đây chờ quan quân tới lấy đi còn êm ấm hơn bị treo lên cành cây hay bị tên gài vào người.

Tam hiệp xuống cây. Bọn đầu mục đã bị trói gò tứ chi lại.

Hoàng Hoa Chiếm hỏi:

- Trả chúng về chòi chứ?

Lam Y nói:

- Tiên sanh tra hỏi chưa? Nếu rồi thì xin cứ việc.

- Rồi.

Gia đình Hoàng Hoa Chiếm bèn xách bọn đầu mục nhảy lên cây liệng vào chòi lá trong khi Thiết Xích Tử nói chuyện với Tam hiệp.

Từ đây vào đến sào huyết chúng chỉ còn hơn dặm đường và không còn chạng canh phòng nào nữa.

Chu Đức Kiệt nói:

- Biết đâu chúng không trí trá như tên đầu mục bị treo ngoài cây đa! Tên ấy có dấn động đến việc canh phòng trên cây dâu! Nhưng không sao việc đề phòng là bốn phận của chúng ta. Còn điều này nữa. Mỗi khi “ăn hàng” trên sông cũng làm tiệc sẵn để về sào huyết nhậu nhẹt. Bữa tiệc hôm nay cùng một tính chất.

- Nghĩa là hiện thời bọn Cửa quái không ở sào huyết.

- Đúng vậy, nhưng không biết chúng đi vào giờ nào. Mong rằng chúng đi rồi.

Chu Đức Kiệt nói:

- Nếu vậy Cửa Quái sẽ đụng độ với quan quân.

- Và ta có thể đón đường đánh tập hậu khi chúng tháo lui về sào huyết.

- Cứ tiến xem sao, không liệu trước được.

Đoàn anh hùng, nữ kiệt tiếp tục tiến theo đường mòn. Đến lúc mặt trời đứng bóng thì vào ới một khu gò cao, cây cối bị phát quanh, quanh đặng. Trên gò, nhiều mái tranh rộng rãi. Chung quanh gò đất có hào nước khá rộng. Bờ hào bên trong là bức tường dựng bằng cây, đầu vót nhọn.

Ba bốn tên thủy đạo đứng canh phòng nơi cổng ra vào đóng kín. Ở bờ hào gần cổng, cột mười chiếc thuyền vừa độc mộc, vừa tam bản, lớn nhỏ đủ cỡ. Điều khiển bắc qua hào vào đến chân gò. Một lạch nước rộng độ hơn trượng ăn thông với hào chảy vượt vào rừng cây phía hữu.

Tám người bỏ đường mòn đi len vào các khóm cây tiến tới khu chính giữa đối diện với cổng trại, cách điều khiển độ năm trượng.

Trên cổng trại có vọng canh. Bọn lâu la vác giáo đi đi, lại lại từ vọng canh tản ra hai bên bức rào cây kiên cố.

Lam Y nói:

- Bọn thủy khấu này khôn khéo thật, quý vị trông cách thức lập sào huyết của chúng đủ hiểu. Không nhờ cha con ngư phủ, bọn ta vào sao được nơi đây.

Trương Tam Nương đáp:

- Chúng có óc kiến thiết cực hay mới lập nổi nơi căn cứ gọn gàng tiện lợi như vậy. Tỉ dụ với khu doanh trại kia, chúng khai thác các nguồn lợi lâm sản trong vòng năm năn có thể giàu có rồi, không cần phải hành nghề lục lâm đại đạo:

- Tiếc rằng chúng dùng trí óc tinh khôn ấy không hợp chỗ lắm.

Hoàng Hoa Long đứng bên Chu Đức Kiệt nói:

- Không ngờ lại có nước vào tận trong này.

Đức Kiệt lắc đầu:

- Đó là cả một chương trình trùng tu, không thiên nhiên đâu. Trước hết chúng đào hào cải biến ngọn đồi thấp ấy thành đảo. Để có nước và đường ăn thông ra sông Lăng Lý, chúng đào luôn con lạch lấy nước sông vào. Muốn tránh sự dòm ngó của mọi người qua lại trên sông, chúng dùng cây cối lấp miệng lạch tiếp giáp với sông là xong chuyện. Khu này hoang vắng, tả hữu ngạn đều là rừng hoang, thuyền bè qua lại thường đi ở giữa sông phòng sự bất trắc, không ai bơi thuyền sát bờ nên không thể nào thấy rõ được. Tâm lý lắm. Mỗi chuyến “ăn hàng”, chúng chở thẳng về đây vào miệng lạch lại như cũ tiện lợi vô cùng. Thường ngày muốn ra sông thám thính chẳng hạn, cũng không khó khăn. Dùng tam bản nhỏ hay độc mộc ra tới đầu lạch, kéo thuyền lên bờ lạch rồi thả ra Lăng Lý Giang.

Hoàng Hoa Long nói:

- Nếu vậy từ chỗ ba cây đa lớn đến đầu lạch chắc không xa mấy?

- Xa chớ! Tính theo phương hướng thấy ngay. Con đường mòn dẫn từ gốc đa vào tới đây vẫn vèo và có một khúc rẽ thước thợ, nơi bốn đầu mục canh phòng trên chòi lá đó. Khúc rẽ ấy đổi hẳn hướng đi. Chúng ta phải qua một đoạn trên năm dặm đường len lỏi mới vào tới đây. Con lạch kia theo hình thế rẽ quạt ngược với hướng của ta đi.

- Vậy từ gốc đa sang tới đầu lạch không khác gì chiếc quạt mở rộng mà chốt quạt là gò đất kia. Hai nơi có thể cách nhau mười hoặc mười lăm dặm, đúng với khúc sông thường xảy ra những vụ cướp thương thuyền. Đại ca nghĩ phải không?

Hoàng Hoa Long gật đầu:

- Đại hiệp dẫn giải rõ ràng, hợp lý.

Thiết Xích Tử hỏi:

- Hành động thôi chớ! Vào lối nào.

Âu Dương Bích Nữ đáp:

- Lối nào thì cũng có lâu la canh phòng, chỉ bằng vào ngay cổng trước. Chúng chịu mở cổng càng hay, trái lại cứ tấn công bừa vào. Căn cứ vào những nóc nhà trên gò kia, bọn tặc đạo không đông quá hai trăm kể cả đầu lĩnh lẫn lâu la. Chưa biết chừng không đủ số người ấy ở nhà vì chúng còn bận đi “ăn hàng” ngoài sông.

Lam Y nói:

- Đồng ý với tẩu tẩu. Quý vị ai có ý kiến gì hay hơn không.

Mọi người đều ưng thuận.

Chu Đức Kiệt nói:

- Ta trở ra đầu đường mòn kia hãy tiến tới có vẻ tự nhiên hơn.

Tức thì, đoàn người trở bước và đi ra đường mòn dẫn thẳng tới diều kiều.

Mấy tên lâu la thấy người lạ tới, liền quát hỏi:

- Bọn người nào kia! Đứng lại.

Chu Đức Kiệt tiến lên mấy bước:

- Chúng tôi là đoàn liệt hộ ở bến sông do đệ cửu đại vương nhấc về đây có việc.

Bọn lâu la nghi ngờ:

- Đệ cửu đại vương tên gì? Có nhấc gì không?

- Tên Cảnh Đắc Phu. Đại vương đi với một đầu mục nữa đón chúng tôi ở ngoài gốc đa. Người dặn rằng sẽ đem cá Lý ngư về và muốn biết các vị đại vương đã khởi sự ra sông chưa mà để người chờ mãi:

- Dọc đường có gặp gì không?

- Có, các đại ca đầu mục canh phòng chỉ đường cho chúng tôi vào tới đây.

Một tên trang phục ra kiểu địa đầu mục lên tiếng:

- Không nói lời thôi! Các người vào được tới đây tất biết khẩu hiệu. Hãy nói ta nghe.

Lam Y Nữ Hiệp nói nhỏ với mọi người:

- Chúng không báo cho đầu lĩnh và gạn hỏi mãi thế này tức là Cửu Quái không có nhà. Tiến thôi.

Tám người chưa tiến được ba bước đầu mục trưởng đã quát:

- Đứng lại kéo ta bắn.

Từ trên vọng lâu và mặt rào cây, có tới hơn hai mươi cung thủ nhô lên chĩa cung tên vào hướng tám người.

Lam Y nói nhỏ:

- Hoàng Hoa tiên sanh, và tẩu tẩu bắn đi.

Tức thì, lẹ như chớp, hai người dùng lối “Tam Hóa Liên Châu” phát luôn sáu mũi tên trúng vai sáu lâu la, trong đó có cả tên trưởng đầu mục.

Bọn trúng thương té nhào ra phía trong. Mười tám tên còn lại bắn trả dữ. Nhưng Lam Y, Chu Đức Kiệt, Thiết Xích Tử và Trương Tam Nương và Hoa Long, Hoa Hổ đã vung tròn khí giới gạt tên chạy ừa vào, nhảy qua rào.

Âu Dương Bích Nữ, Hoàng Hoa Chiếm bắn mấy loạt liên châu. Không định sát hại nhiều nên ha người chỉ nhằm vai đối phương. Bọn cung thủ bị thương hết, không sót một tên nào. Tiếng đồng la báo động gõ vang trong trại giặc.

Bốn tên cản ngoài cổng thấy tám người hung mãnh quá, không dám giao đấu, vội chạy vào trại đóng cổng, nhưng Trương Tam Nương, Hoa Long, Hoa Hổ phóng ba bước đuổi kịp, đập cổng kéo ồ vào trại. Đồng thời, Lam Y, Chu Đức Kiệt phi thân lên vọng lâu.

Thiết Xích Tử nhìn qua mấy chiếc thuyền neo ở bờ hào không thấy có người, bèn cùng Hoàng Hoa Chiếm ừa vào cổng trại theo Trương Tam Nương.

Âu Dương Bích Nữ chạy tạt sang bên, phi thân lên đầu cây nhon, đứng chênh vênh như con phượng hoàng. Bên trong có sàn gỗ rất chắc chắn. Bốn lâu la xông tới hươu giáo đâm.

Âu Dương Bích Nữ quát:

- Bọn bây còn chờ gì nữa, hàng đi cho rồi.

Muốn làm đối phương hoảng, nàng múa tròn Trảm lư trường kiếm một vòng. Bốn ngọn giáo địch bị tiện cụt văng xuống đất.

Nàng hét:

- Coi ta lấy thủ cấp.

Bọn lâu la hoảng hốt bỏ chạy, rùng rùng kéo xuống bậc thang.

Lam Y, Chu Đức Kiệt từ trong vọng lâu chạy ra.

Đức Kiệt nói:

- Mấy tên canh phòng chạy hết rồi, ta xuống giúp mấy người ở dưới đi.

Tam hiệp trở vào vọng lâu nhằm đám lâu la đang reo hò bổ vây năm người ở gần cổng trại, nhảy bừa xuống như ba hung thần, dùng bảo đao, búa kiếm lia vùn vụt mấy vòng tiện đứt đôi binh khí đối phương rớt loảng xoảng.

Bọn lâu la dù hung hăng và đông, địch sao nổi tám vị anh hùng kiệt liệt ấy. Tuy vậy chúng cố bám.

Hoa Long, Hoa Hổ tức mình đâm cho mười tên vào bắp đùi, máu chảy lênh láng, rên xiết, lăn ra mặt đất, chúng mới hoảng sợ toan bỏ chạy. Nhưng tám người đã bỏ vây chung quanh.

Hoàng Hoa Chiếm nói lớn:

- Bọn bây khôn hồn, liệng khí giới đầu hàng, cưỡng lời thì đừng có trách anh em ta không nhân từ, nghe.

Bọn lâu la sợ hãi len lét nhìn nhau liệng khí giới xuống sân.

Hoàng Hoa Chiếm hỏi:

- Tên nào làm đầu mục trưởng ra đây.

Một tên khỏe mạnh trạc ba mươi tuổi tiến lên thưa:

- Đầu mục trưởng thủ trại bị trúng tên nằm trong nhà. Con là phụ.

- Người tên chi?

- Tiền Bái Cước ạ.

- Bọn Cửu Quái đầu lãnh đi đâu? Và từ bao giờ?

- Thưa... đi ra sông từ cuối giờ Tỵ. Đi được độ hơn khắc canh thì quý vị tới đây.

Hoàng Hoa Chiếm bảo hai con:

- Điệu mấy tên đi lấy dây về đây.

Tức thì, Hoa Long, Hoa Hổ, điệu Tiền Bái Cước cùng mấy tên khác vào kho hàng lấy dây ra trói bọn lâu la lại. Riêng Tiền Bái Cước được tự do hướng dẫn mọi người đi xem trại.

Toàn khu thiết ngăn nắp, Bốn cổng ra vào đều có vọng lâu tiện việc canh phòng. Trại lâu la, kho lương thực, đại sảnh, hậu phòng, võ sảnh đây vào đấy, gọn gàng sạch sẽ. Trong bếp thực vật ngổn ngang.

Chu Đức Kiệt hỏi Tiền Bái Cước:

- Bọn người làm gì mà ăn tiệc hôm nay vậy?

- Thưa, mỗi chuyến “ra sông” đệ nhất đại vương Lôi Thông đều có thói quen ăn tiệc lúc trở về.

- Chúng đi bao nhiêu chiếc thuyền? Bao nhiêu người?
- Hôm nay có mười lăm thuyền, tám đầu lãnh và sáu chục quân.

Lam Y ngạc nhiên:

- Sáu chục quân? Mười lăm thuyền cỡ nhỏ chở vừa đủ số người ấy, cướp được hàng hóa, chở bằng gì?

- Thưa, dùng toàn thuyền cỡ trung bình. Trong số sáu chục người, chỉ có ba hay bốn chục theo các đại vương ra sông, còn thì núp cả trên bờ, nơi đầu lạch nước tiếp xúc Lăng Lý Giang.

- Hai tên Nhàn Sùng Hoán, Huỳnh Công Quyền bị Cửu Quái hạ sát chôn ở đâu.

Tiền Bái Cước giật mình không hiểu tại sao bọn lạ mặt này biết nhiều chuyện thế? Y chỉ tay ra hướng rừng phía Nam:

- Chôn ở ngoài rừng kia.

Thấy trong trại, không có gì đáng chú ý, mặc cho quan quân sau này tùy nghi sử dụng. Chu Đức Kiệt bàn với mọi người việc xuống thuyền rượt theo tặc khấu sa sông.

Ai nấy đều đồng ý.

Lam Y nói riêng với Thiết Xích Tử:

- Không thể bỏ trống trại giấc được, lỡ xảy ra nhiều điều bất trắc. Vậy nhờ tiên sanh lãnh trọng trách ở lại đây. Nếu xảy ra việc gì lớn, xin đốt pháo hiệu.

Thiết Xích Tử cười vang:

- Nữ Hiệp bàn trúng ý tôi. Trước hết theo giấc ra sông, trận đánh cần “thủ công” nhiều hơn không thích hợp với bản chất sợ nước của tôi. Sau nữa, tuy lãnh trách nhiệm coi trại, Trương mỗ này cũng không ngồi rồi. Rượu thịt ê hề thế kia ai dùng? Tôi sẽ châu đáo, Nữ Hiệp an tâm.

Hoàng Hoa Chiếm đưa hai quả pháo hiệu cho Thiết Xích Tử:

- Đại huynh liệu mà uống nhé, kéo bị thuốc mê.

- Khỏi lo! Khỏi lo! Mặc ngu huynh, đi đi cho kịp. Bọn thủy khấu này ngày tận số nên lựa đúng ngày quan quân bao vây, hai đầu sông cướp. Chẳng chóng thì chầy, nhưng kẻ gian không khi nào thoát khỏi tử lộ.

Mọi người ra khỏi trại xuống thuyền tam bản, Tam hiệp xuống riêng một thuyền đem theo Tiền Bái Cước đi trước, Hoàng Hoa Chiếm và Hoa hổ chung một thuyền, bơi

sau. Trương Tam Nương, Hoa Long chung thuyền đi giữa. Âu Dương Bích Nữ chỉ mặt Tiền Bái Cước:

- Từ đây ra đến đầu lạch có nơi nào canh phòng nữa không?
- Thừa canh phòng ngay ngoài đầu lạch. Suốt dọc lạch không có chặng nào hết.
- Người đối trá sẽ mất thủ cấp đó.
- Con không dám nói sai.

Lạch nước rộng tới hơn một trượng. Hai bên cây cối chằng chịt. Ba con thuyền len lỏi dưới chòm cây tiến lẹ. Mái chèo khua nước bì bõm.

Độ hơn sáu dặm đường, Chu Đức Kiệt hỏi Tiền Bái Cước:

- Chừng nào sắp tới đầu lạch, phải nói nghe.
- Dạ, còn một khúc nữa, đến chỗ cây đa lớn bên tả lạch thì chỉ cách đầu lạch độ trăm thước.

Nghe vậy, nhưng Tam hiệp không tin, để ý hai bên rừng, cây cối bụi rậm chặt phá thưa hẵn đi.

Âu Dương Bích Nữ ghé tai Chu Đức Kiệt nói thầm:

- Hiền huynh lên bờ trước, coi chừng sắp tới đầu lạch. Đáng nghi lắm.

Chu Đức Kiệt gật đầu đưa mái chèo cho Lam Y, đoạn nhảy lên bờ bên tả ngạn.

Giữa lúc đó, Tiền Bái Cước mắt le mảy lét, chờ Chu Đức Kiệt nhảy lên bờ rồi, y liền nhảy xuống nước bơi hai, ba sải vào bờ hữu ngạn.

Âu Dương Bích Nữ giương cung bắn, nhưng Lam Y ngăn lại:

- Tẩu tẩu chờ y lên bờ hẵn đã.

Âu Dương Bích Nữ hiểu ngay là nếu bắn Tiền Bái Cước ở dưới nước xác y sẽ trôi theo dòng ra ngoài đầu lạch vì lúc ấy nước đang rút ra sông.

Tiền Bái Cước leo vội lên bờ tưởng thoát thân, chạy ra phía ngoài báo đồng bọn. Dè đâu, chưa chạy được ba thước, thì Âu Dương Bích Nữ đã gài luôn cho một phát tên xuyên qua bắp vế. Y kêu dội lên một tiếng té lăn ra đó quần quai, không chỗi dậy được nữa.

Thuyền của Trương Tam Nương và Hoa Hổ tiến tới.

Lam Y vẫy Hoa Hổ sang thuyền mình, trao mái chèo mà rằng:

- Đại ca chèo cầm chừng thôi. Chúng tôi lên bờ xem tình hình thế nào. Sắp tới đầu lạch mà khúc kia queo, trông không suốt.

Dứt lời, Lam Y cùng Âu Dương Bích Nữ nhảy lên bờ bên hữu, tiến lẹ ra phía ngoài.

Quả nhiên, tới khúc queo bên tay tả, Tam hiệp ở hai bên bờ trông thấy ngay hai chiếc tam bản neo cả bên tả ngạn.

Gần đó, trên một chẽ cây lớn, có chiếc chòi canh không người.

Những cành lá che lấp đầu lạch, đã được kéo hết lên bờ bên tả và ngay gần đồng cành lá ấy, hơn mười tên thủy tặc đang đứng sau bụi cây mãi miết nhìn ra sông.

Lam Y, Âu Dương Bích Nữ thấy hữu ngạn không có gì, bèn phi thân qua lạch sang tả ngạn. Nơi Chu Đức Kiệt núp sau gốc cây chờ.

Ngoài Lãng Lý Giang có tiếng gươm đao chí chát.

Đức Kiệt nói:

- Quét lẹ bọn này đi, rồi ra sông, chắc chúng đang đánh thương thuyền. Tam hiệp liền chạy bừa tới chỗ lữ lâu la đang đứng nhìn ra ngoài sông. Bọn chúng nghe tiếng lá khô lạo xạo dưới chân của ba người đều giật mình quay lại.

Tức khắc, chúng rút đao, hò nhau vây đánh, nhưng đâu phải là địch thủ của ba người ấy, nên chỉ trong chốc lát, mấy làn đao, kiếm hoa lên loang loáng, toàn bọn mười ba tên giặc đã trúng tử thương, tên la ngổn ngang trên mặt đất.

Ba thuyền sau lướt nhẹ đến nơi.

Lam Y nói lớn:

- Chúng đang sát phạt ngoài sông. Các vị ra trước đi, chúng tôi theo ngay. Có thuyền đây rồi.

Nàng cầm tay Âu Dương Bích Nữ xuống một tam bản neo bên bờ, nhường chiếc kia cho Chu Đức Kiệt.

Hai thuyền bơi lẹ ra đầu lạch. Những cành lá rà xuống gần mặt nước cũng đủ che khuất con lạch. Tam hiệp rẽ lá, bơi thuyền vùn vụt theo đoàn thuyền của Hoàng Hoa.

Ngay giữa dòng Lãng Lý, hai chiếc thương thuyền lớn đang bị các thuyền thủy tặc bao vây. Thủy tặc áp mạn, bọn đầu lãnh Cửu Quái đang sát phạt với ba tiêu sư trấn thương thuyền.

Ba người này yếu thế lùi dần ra phía mũi thuyền, ý muốn nhảy xuống nước, nhưng bị theo riết và hai mặt thọ địch khó thoát.

Lam Y hô lớn gọi Hoàng Hoa Chiếm:

- Có lẽ quân thuyền chặn ở hai đầu, tiên sanh nổ pháo hiệu cho họ biết đường lối.

Hoàng Hoa Chiếm đốt sẵn bụi nhùi, tức khắc châm ngòi hai pháo hiệu liệng lên trên không. Hai tiếng nổ liên tiếp đinh tai vang động khắp vùng. Bọn thủy khấu đang đắc ý sát phạt nhau đều giật mình nhón nhác, tưởng quan quân tới. Nhưng chúng nhận định ra ngay năm chiếc tam bản từ phía lạch nước bơi ra, lèo tèo chiếc một người, chiếc hai người.

Chúng không hiểu tại sao bọn bảy người này lại ở trong lạch bơi ra được. Căn cứ bí mật trong rừng bị đánh chẳng.

Không lẽ nào như vậy được. Chúng vừa rời căn cứ không bao lâu, và cũng vừa mới áp mạn đánh thương thuyền.

Năm con thuyền do những cánh tay mạnh mẽ chèo đang lướt lẹ tới.

Đại đầu lãnh Đệ nhất quái Lôi Thông cầm cương thoa hô lệnh:

- Lư Xích, Lư Hoàng. Hai hiền đệ cùng quân nhà cứ việc áp đảo hạ bọn tiêu sư, đoạt thương thuyền. Mọi người khác theo ta.

Dứt lời, Lôi thông nhảy phắt về thuyền tam bản của y cập bến thương thuyền, lanh lẹ dị thường. Lôi Chấn, Lôi Quyền, Lư Thanh, Cảnh Đắc Vưu, Cảnh Đắc Thường nhảy theo cả xống, mỗi người một thuyền có đầu mục cầm chèo. Sáu chiếc khấu thuyền chia làm hai, bơi vùn vụt đến đón năm chiếc đang tới. Bọn tặc khấu vận toàn thủy phục để bơi lặn, sử dụng hoặc cương thoa hoặc giáo sắt.

Lôi Chấn nhận ra Hoàng Hoa Hổ, la lớn:

- A, bọn Hoàng Hoa Phiêu Cự! Chúng cứu cánh cho đồng bọn.

Cùng lúc ấy, anh em Cảnh Đắc Vưu, cũng nhận ra Tam hiệp.

Cảnh Đắc Thường la lớn:

- Có cả ba anh em tên đánh Lý ngư! Được lắm! Bây sẽ chết vì miệng cá nghe? Còn hai tặc nữ kia, bộ muốn làm áp trại phu nhân sao.

Lam Y lạng lẽ lái thuyền đâm thẳng vào thuyền Cảnh Đắc Vưu.

Muốn nạt y, Âu Dương Bích Nữ giương cung bất chợt bắn một phát tên cắm ngay vào sân thuyền sát bên bàn chân hữu Cảnh Đắc Vưu. Tên thủy khấu giật mình vội co chân lại, thì một mũi tên khác đã vút tới cắt đứt mối khăn đầu rìu buộc ngược đầu y.

Chiếc khăn tung ra, rớt xuống nước cùng với mũi tên. Tóc Cảnh Đắc Vưu xõa trùm xuống gáy.

Âu Dương Bích Nữ cười lớn:

- Cảnh Đắc Vưu! Ta tha chết cho ngươi hai lần, thấy không? Đáng lẽ ngươi bị thủng mắt rồi đó.

Đắc Vưu quắc mắt thét:

- Nữ tặc, có giỏi thủy chiến với ta trăm hiệp này.

Âu Dương Bích Nữ rút tên gài lên dây cung, giương tròn nhằm mặt Đắc Vưu:

“Tách.”

Tiếng bật dây khô khan, Đắc Vưu vội né sang bên.

Cùng lúc ấy, Lam Y Nữ Hiệp nhảy vút sang thuyền địch, nhằm ngực họ Cảnh thúc một mũi trường kiếm.

Thiệt ra, Âu Dương Bích Nữ chỉ bật dây cung không, bắt buộc Đắc Vưu phải tránh né. Vốn đã thuộc lối hành động của nhau, Lam Y nhìn Âu Dương Bích Nữ thấy nàng nháy mắt thì hiểu ngay, nhảy sang thuyền thủy khấu áp đảo.

Mũi Thái Dương kiếm xẹt như chớp nhoáng đâm thẳng vào ngực Đắc Vưu. Biết lợi hại, tên này nhảy lùi lại cuối thuyền né khỏi, và đâm trả một dáo.

Nói về Hoàng Hoa Hổ và Đệ tam quái Lôi Chấn gặp nhau.

Cụu thù gặp nhau, Lôi Chấn hô đầu mục tiến thuyền sang phía đối thủ chỉ mặt Hoa Hổ mắng:

- Hai năm nay ta đi vắng, và mong chờ giây phút này báo thù.

Hoa Hổ chèo mạnh hướng thuyền về phía Lôi Chấn rồi buông chèo gác lên thuyền, cầm thương ra đầu mũi:

- Lôi Chấn! Chuyến này ta nhằm bụng nghe.

- Ngươi quên rằng đây là thủy chiến sao? Tử địa của ngươi đó.

Hai thuyền gần giao mũi.

Một bên tiêu sư, một bên thủy khấu, cả hai đều đứng ở mũi thuyền hăm hè giao đấu. Hoa Hổ cầm Lê Hoa thương lăm lăm hạ đối phương. Lôi Chấn cầm giáo sắt định báo thù mũi thương năm xưa. Thương giáo va nhau chan chát. Lôi Chấn cậy mình lợi thế

hơn vì có người lái, đánh dữ không sợ thuyền quay. Hoa Hồ biết vậy, chống đỡ chờ hai mạn thuyền giáp nhau mới liên tiếp trả đòn.

Nói về đại đầu lãnh Lôi Thông khi nghe thấy Lôi Chấn gọi đích danh bọn tiêu sư Hoàng Hoa, bèn đứng lên mũi thuyền hô lớn:

- Tên nào là Hoàng Hoa Chiếm hãy ra đây coi mặt nào.

Tức thì, Hoa Long lái thuyền tới phía ấy:

- Đứng ra mũi thuyền, Hoàng Hoa Chiếm hỏi:

- Người tên chi? Ta không thềm hạ vô danh tiểu tốt.

Lôi Thông cười ha hả:

- Đệ nhất quái Lôi Thông đây.

Hai mũi thuyền giao nhau, Lôi Thông đâm thẳng ngọn cương thoa vào mặt địch thủ. Ngồi thụp xuống né, Hoàng Hoa Chiếm điểm mũi kích vào bụng đối phương. Thấy phụ thân dùng đoản kích ngắn quá, Hoa Long lựa tay chèo ghì mạn thuyền liền nhau cho tiện giao chiến. Thoa qua, kích lại, đâm quật tới bởi không ai chịu nhường ai. Hai con thuyền cùng tròng trành, nhờ hai tay chèo rất vững nên giữ được thăng bằng. Tên đầu mục chuyên lái thuyền cho Lôi Thông muốn làm lệch cán cân trận đấu dành phần lợi về cho chủ tướng, bèn nhè lúc Hoa Long mãi theo dõi trận chiến, buông mái chèo rút ngọn giáo của y gài ở cuối thuyền đâm vào bụng đối thủ. Hoa Long lạnh mắt thấy kịp, vội buông tay chèo né mình bắt được cán giáo giật mạnh. Tên đầu mục yếu sức hơn buột tay đao, Hoa Long trở giáo đâm lại khiến y hoảng sợ bổ chèo xuống nước. Thừa thế, Hoa Long phóng luôn ngọn giáo xuyên suốt lưng qua ngực. Tên đầu mục chìm lỉm, máu loang đỏ cả mặt nước.

Mất thăng bằng, Lôi Thông vừa đánh kịch liệt, lăm lúc con thuyền nghiêng ngả muốn lập úp. Hoa Long thừa thế chèo mạnh, húc bừa mũi thuyền vào mạn thuyền địch. Lôi Thông vận dụng toàn lực đánh thực mạng, ngọn cương thoa vùn vụt không hề sơ hở. Không kém, Hoàng Hoa Chiếm sử dụng đoản kích thiết tài tình, dương đông kích tây biến ảo lạ thường. Tiêu sư biết Lôi Thông vừa chiến đấu vừa dùng cặp chân điều khiển sự thăng bằng của con thuyền, nên luôn luôn nhè chưa y lia kích bắt buộc Lôi Thông phải nhảy lên tránh đòn.

Hoàng Hoa Long hiểu dụng ý của phụ thân, nhè giữa lúc Lôi Thông nhảy khỏi mặt sàn thuyền, liền ra sức chèo húc lật úp thuyền địch, khiến Lôi Thông rớt “tùm” xuống nước.

Hoàng Hoa Chiếm vọt theo mấy ngọn kích, nhưng Lôi Thông đã lặn biến mất tăm.

Cha con Hoàng Hoa chú ý nhìn xem họ Lôi có nhoi lên mặt nước không. Giữa lúc ấy, bỗng con thuyền bị đội hắc lên muốn lật.

Hoàng Hoa Chiếm nói lớn:

- Lôi tặc đó, đâm mau, con.

Hai cha con cùng lùa thương, kích xuống gầm thuyền.

Lôi Thông buông tay đội thuyền để tránh khí giới địch đâm xuống.

Chùng nào ở trên ngừng tay, y lại nhô mạnh lên đội hắc mũi thuyền địch lên cao.

Hoàng Hoa Long nói:

- Phụ thân giữ thuyền, để con xuống đánh với y một trận.

- Không để cha xuống kéo nó tưởng ta e sợ.

Dứt lời, tiêu sư cầm dọc đoản kích, nhảy vọt ra xa nhào đầu xuống nước.

Lúc đó, Lôi Thông nhô lên mặt nước thở thấy vậy, liền lặn theo ngay. Hoàng Hoa Chiếm bơi vòng, chợt nhận ra địch thủ đang lẹ làng lướt tới, bèn cầm kích đón đánh. Dưới nước, Lôi Thông quả thật phần lợi hại, sức lực tăng gấp bội phần y quây ngang, đảo dọc lanh lẹ, dữ dội như kinh ngư đảo thủy, Hoàng Hoa Chiếm rần sức chống đỡ...

Trong bọn thủy khấu Cửu Quái có năm tên “thủy công” cao siêu hơn cả là Lôi Thông, Lôi Quyền, Cảnh Đắc Vưu, Đắc thường và Lữ thanh.

Khi Lam Y nhảy sang thuyền Cảnh Đắc Vưu, nàng chú ý ngay đến tên đầu mục cầm chèo, nên sau khi đưa luôn mấy lát kiếm lợi hại bắt buộc tên này phải lùi ra đầu mũi thuyền, thì nàng bất chợt quay phắt lại phóng một ngọn cước trúng ngực tên đầu mục cầm chèo, khiến y kêu lên một tiếng nhào xuống nước chìm ngấm. Âu Dương Bích Nữ thấy thế quân bình trên thuyền ấy, yên trí hơn chú ý nhìn quanh thì vừa lúc Cảnh Đắc Thường cầm cương thoa đứng mũi thuyền lướt tới.

- Oan trái gặp nhau, hôm nay ta quyết bắt ái nường về trại làm lễ hợp cẩn. Từ ngày diện kiến cùng ái nường, tình ta mong nhớ khôn nguây.

Nàng diên tiết vì lời khinh bạc ấy, nhưng cố diêm tĩnh học theo Lam Y lấy thế quân bình. Nghĩa là lẹ như chớp, Âu Dương Bích Nữ phát luôn một phát tên trúng vai hữu tên đầu mục cầm chèo thuyền. Tên này đau quá buông chèo té úp sấp mặt xuống sàn, rên rĩ, la ó không ngớt miệng.

Bất chợt mất thăng bằng vì mái chèo còn thả buông mạn thuyền của Cảnh Đắc Thường bị dòng nước cuốn quay đi một vòng. Cảnh Đắc Thường vội vàng đảo lại phía sau, một tay cầm cương thoa phòng bị tên bắn, một tay gác mái chèo lên thành thuyền.

Âu Dương Bích Nữ đeo cung chèo mạnh mấy mái, lướt thuyền đến cặp với thuyền địch:

- Bản cô nương không thêm hạ cẩu tặc bằng cung tên đâu. Mau ra đây chịu chết.

Dứt lời, nàng rút Trảm Lư kiếm sáng ngời đón đánh. Cảnh Đắc Thường cũng tiến ra mũi thuyền, đâm luôn một thoa vào mặt thiếu nữ, nhưng ngọn thoa bị thanh trường kiếm gạt bắn trở lại thật mạnh, khiến Cảnh Đắc Thường hai tay tê dại, không ngờ địch thủ xinh đẹp nhường kia mà dũng lực phi thường.

Biết rằng đấu trên thuyền không lại, họ Cảnh bèn tính kế áp dụng thủy chiến mới mong bắt nổi người đẹp. Y bèn nhảy lùi lại, tay tả vớ lấy bơi chèo, trở nghề bơi lạng thuyền ra xa. Âu Dương Bích Nữ cũng vội vàng cầm chèo toan bơi đuổi, nhưng quay được hướng mũi thuyền thì Cảnh Đắc Thường đã lao thuyền y vùn vụt tới:

- Ái nương! Hãy chịu khó cùng ta thủy chiến, ta hứa sẽ đem ái nương về trại vui vầy cảm xúc.

“Rầm...”

Mũi thuyền họ Cảnh đâm mạnh trúng mạn thuyền Âu Dương Bích Nữ, khiến chiếc tam bản này bề ngang lật nhào.

Nhưng Cảnh Đắc Thường đã tính sai, không hiểu đang đụng độ với một môn đồ cấp bậc siêu Thiếu Lâm Tự.

Như con phượng hoàng đảo dục, Âu Dương Bích Nữ dùng thế Phong Phi Lạc Nhạn nhảy vút sang thuyền địch như bay, miệng quát:

- Thủy tặc hãy giữ lấy thủ cấp.

Sợ hãi, Cảnh Đắc Thường vội buông tay chèo đưa cương thoa dọc theo người phòng bị, thì một lần kiếm Trảm Lư hoa lên lẹ như chớp giật phũ phàng tựa cuồng phong rít lên như lựa xe, lạnh giá tựa như tuyết băng...

Soạt!... Tiếng soạt ghê gớm, lạnh lùng ấy tiện dứt ba thứ cùng một lúc: Cương thoa, thủ cấp Cảnh Đắc Thường và cánh tay hữu tên thủy khấu, cánh tay ấy đã cầm đốc cây cương thoa che suốt từ đỉnh đầu họ Cảnh đến chân. Thủ cấp và cánh tay văng xuống nước, thân tên giặc vật ra mạn thuyền. Âu Dương Bích Nữ đưa chân hất xác địch xuống sông, huyết nhuộm đỏ lờm mặt nước. Tên thủy đầu mục chèo thuyền bị trúng tên hồi nãy

đang rên rỉ, ngồi lom khom ở mạn thuyền sợ hãi quá, tưởng Nữ tướng trao kiếm chém nốt, vậy toàn thân chìm lỉm. Thủy tặc xuống thăm Thủy tề.

Âu Dương Bích Nữ tay kiếm tay chèo mũi thuyền về phía Lam Y.

Cảnh Đắc Vưu né kịp mũi Thái Dương kiếm thứ nhất thì mũi kiếm thứ nhì đã đâm vọt vào mặt y. Đắc Vưu tọa tấn nhường mũi kiếm đó trượt qua đỉnh đầu. Hồi bộ xuống cuối thuyền, Đắc Vưu dùng tận lực bình sinh đâm luôn một giáo sắt nhằm bụng đối phương theo thế Độc Xà Nhập Động mạnh lệ nguy hiểm. Ung dung, lệ làng, Lam Y né sang mạn thuyền đưa tay tả bắt trúng cán dao giật mạnh về phía sau. Bị giật bất ngờ, Cảnh Đắc Vưu, lực lưỡng nhường ấy, mất thăng bằng, chúi người về phía địch thủ để hứng ngay lưỡi kiếm Lý Ngư Ngô Thủy phạt đứt thủ cấp xuống sông tùm một tiếng. Đồng thời, Lam Y cất chân tả đạp bạt các không đầu của Cảnh Đắc Vưu xuống nước. Trên thuyền không vấy một giọt máu.

Nữ Hiệp tra kiếm vào vỏ quan sát trận thế vừa lúc Âu Dương Bích Nữ hạ Cảnh Đắc Thường. Nàng trở mũi thuyền đón thuyền Âu Dương Bích Nữ.

Cả hai chèo song thuyền lệ về phía Trương Tam Nương đang mỗi người một thuyền, ác chiến dữ dội cùng đệ lục quái Lư Thanh.

Tên này đang hoang mang vì anh em họ Cảnh bị tử trận, gạt đỡ ngọn thương lợi hại của Trương Tam Nương còn chưa kịp, nay thấy hai nữ tướng hảo thủ bơi thuyền tới áp đảo, y đâm hoảng liều mạnh lao ngọn giáo vào địch thủ.

Trương Tam Nương gạt cây giáo đó văng xuống sông.

Thừa dịp, Lư Thanh nhào xuống nước lặn trốn mất.

Lam Y gọi, chỉ tay về phía Hoàng Hoa Hổ đang tử chiến dưới nước với Lôi Chấn:

- Đại nương đến quan sát trận của Hoa Hổ, chúng tôi trở lại thương thuyền.

Trong khi ấy, Âu Dương Bích Nữ nhìn quanh thấy Hoàng Hoa Long đang áp trận thủy chiến Hoàng Hoa Chiêm và Lôi Thông, nhưng không thấy Chu Đức Kiệt và một tên thủy khấu nữa đâu cả. Hai chiếc tam bản của hai người thì bị cuốn trôi đi xa. Nàng hoảng hốt nhìn quanh tìm kiếm.

Lam Y mỉm cười:

- Tẩu tẩu khỏi lo! Chu huynh lặn quanh đâu đây đó thôi. Chắc chắn Chu huynh sẽ đem địch thủ lên khỏi mặt nước. Này coi kìa.

Âu Dương Bích Nữ nhìn theo tay Lam Y chỉ. Quả nhiên, Chu Đức Kiệt đao không tuốt khỏi vò, vừa nổi lên mặt sông, một tay lôi tên thủy khấu lực lưỡng Lôi Quyền, một tay bơi hướng về thuyền hai người.

Âu Dương Bích Nữ vội lướt tam bản tới đón.

Chu Đức Kiệt liệng Lôi Quyền ướm sừng lên thuyền.

Âu Dương Bích Nữ cầm tay Chu Đức Kiệt lấy trớn kéo vút lên cuối thuyền như con kình ngư vượt mình lên mặt nước.

Nàng ngạc nhiên thấy y phục người yêu không thấm nước. Chàng rùng mình giữ mấy giọt nước đọng trên vai áo và trên tóc.

Chu Đức Kiệt âu yếm nhìn hai người:

- Nhị vị hiền muội mau cứu thương thuyền. Kìa, hai người bị chúng đánh rớt xuống sông. Lẹ lên! Nhường chiếc tam bản này cho ngu huynh.

Âu Dương Bích Nữ vội nhảy sang thuyền Lam Y, chèo lẹ ra giữa dòng Lăng Lý, tiến thẳng đến hai chiếc thương thuyền đang bị đệ tứ, đệ ngũ quái Lữ Xích, Lữ Hoàng, và bọn thủy tặc áp đánh tới bờ.

Lam Y ghé tam bản cho Âu Dương Bích Nữ nhảy lên thương thuyền thứ nhất, còn tự mình nhảy lên chiếc thứ nhì. Giữa lúc ấy tiếng reo hò vang động từ hai đầu sông vọng tới. Hai chục chiếc thuyền lớn nhỏ theo tiếng pháo lệnh kéo đến khúc sông đang xảy ra trận thủy chiến.

Nhắc lại Chu Đức Kiệt khi mới khởi chiến.

Đệ nhị quái Lôi Quyền, một trong mấy tay “thủy công” kiệt liệt nổi tiếng bến Sáu Đầu, phóng thuyền đến thẳng thuyền họ Chu.

Lôi Quyền cầm ngang cương thoa, quát:

- Thằng giặc mỹ mạo này ở đâu đây can thiệp vào công việc của anh em ta? Không sợ tánh mạng trong bụng cá hay sao.

Chu Đức Kiệt khoan chèo mắng lại:

- Cái giống tặc khấu chúng bây tên nào cũng như tên nào, chết đến cổ còn phách lối! Sào huyết trong rừng bị chiếm rồi, biết điều khoan tay chịu trói, may ra toàn mạng.

Đoán chừng đối phương không giỏi thủy công bằng mình, Lôi Quyền lẳng lặng chèo thuyền lao bừa vào thuyền địch. Chu Đức Kiệt biết vậy, cũng không tránh mặt cho hai thuyền đâm rầm vào nhau gần bể. Chàng buông chèo nhảy sang thuyền họ Lôi.

Lôi Quyền thừa thế đâm mạnh một mũi cương thoa nhằm bụng địch thủ.

Đức Kiệt né sang bên, thuận chân đá trúng tay hữu Lôi Quyền, khiến ngọn cương thoa của y rớt xuống đáy thuyền.

Lôi Quyền vội cúi lượm, nhưng Đức Kiệt đã tiến tới đâm luôn trái Thôi Sơn vào mang y.

Họ Lôi đưa tay gạt trái đâm nặng nền của Chu gia toàn thân bị rung chuyển. Cấp quá, Lôi Quyền rút luôn mũi chủy gài ở đai lưng, bất ngờ đâm téo vào mặt đối phương.

Đức Kiệt té xuống sàn thuyền đưa chân hữu chặn chắn tả đá vào khuỷu chân địch.

Không còn thế gỡ nào hơn cho khỏi bị gãy chân, Lôi Quyền ngửa người nhào thẳng xuống sông. Không tha, Chu Đức Kiệt phóng mình xuống nước quyết bắt sống.

Lôi Quyền đương bơi thấy địch thủ theo mình, bèn quát:

- Theo ta xuống nước thì người tới ngày tận số rồi.

Y ngậm ngang mũi chủy, bơi thiết lệ đến đánh Chu Đức Kiệt, thủy ba cuộn cuộn.

Chu Đức Kiệt nhào đầu lặn, quơ tay bắt trúng chân đối phương lôi ruột xuống nước chìm lỉm mới buông tay.

Ngay từ nhỏ, Đức Kiệt vốn đã là tay thiện nghệ thủy công, song lần này bơi lặn, chàng có cảm tưởng như vẫy vùng dễ dàng hơn mọi khi rất nhiều vì sức ép của nước bỗng nhiên nhẹ hẳn.

Lôi Quyền cầm chủy nhằm đối thủ đâm trí mạng, Đức Kiệt lách, né nhẹ nhàng, uyển chuyển như giao long khiến Lôi Quyền kinh ngạc, không ngờ địch thủ lợi hại thủy, bộ như nhau.

Tuy vậy, họ Lôi sử dụng toàn lực quyết thắng. Y vẫy vùng tựa kinh ngư, đâm ngang, chém dọc, đánh toàn đòn trí tử. Đức Kiệt né lách một hồi bắt buộc họ Lôi phải theo theo mình cho mệt. Hồi lâu, hai người cùng nhô lên mặt nước thở mạnh lấy hơi rồi lại lặn luôn.

Lôi Quyền xuống trước, lướt tới đâm mũi chủy nhằm ngực địch thủ. Đức Kiệt không lách nữa, bắt túng cổ tay họ Lôi, vịn mạnh. Đau quá, Lôi Quyền rời tay. Mũi chủy lẳng xuống lòng sông. Thừa thế, Đức Kiệt lặn xuống sâu nữa, lôi địch thủ theo. Xuống thêm năm thước nước nữa, Lôi Quyền cố vùng vẫy nhưng không thoát bàn tay chắc như kềm sắt của họ Chu. Ước lượng đã đủ sâu, Đức Kiệt buông tay ra. Lôi Quyền ngoái lại, xía luôn tay song chỉ vào mặt địch. Đức Kiệt bắt luôn tay đó, đồng thời chặt tay Cương

đao vào cổ đối phương. Trúng đòn, Lôi Quyền đau quá, há miệng toan kêu, nhưng bị nước lùa vào miệng, mũi sặc sụa ngất lịm.

Họ Chu luôn tay vào đai lưng y lôi lên khỏi mặt nước, nhìn quanh, đoạn bơi thuyền liền về hướng thuyền Âu Dương Bích Nữ.

Chờ hai nữ kiệt bơi thuyền đi khỏi tiếp tay các thương thuyền, Chu Đức Kiệt nhìn về phía tay tả thấy Hoàng Hoa Long đang chăm chú nhìn xuống nước cách đó chừng hai mươi sải tay.

Chàng bèn hướng thuyền về phía ấy:

- Tìm gì thế đại ca? Lệnh phụ thân đâu.

Hoa Long đáp:

- Gia phụ đấu với tên đệ nhất Quái Lôi Thông. Cả hai cùng thủy chiến, nhô lên mặt nước hai lần rồi mà chuyển này chưa thấy lên. Lâu quá! Đại hiệp giữ hộ thuyền này, tôi lặn xem tình hình thế nào.

Đức Kiệt ngăn lại:

- Nếu vậy để tôi lặn tiếp tay. Quân thuyền tới kia kìa. Trao tên thủy khẩu này cho họ.

Đức Kiệt lái cho hai mạn thuyền giáp nhau, liệng dây sang thuyền Hoa Long. Chàng bước ra mũi thuyền toan lao mình xuống nước, thì giữa lúc ấy Hoàng Hoa Chiếm nhô lên khỏi mặt nước, tay tả cầm cung, bơi về thuyền nhà. Chu Đức Kiệt và Hoa Long bèn chèo tới cầm tay đón lên thuyền. Hoàng Hoa tiêu sư thở hổn hển, liệng cây cung xuống sà, rút đoản kích gài ở đai lưng, tháo bao tên liệng cả xuống bên cây cung, rồi cởi áo sũng những nước. Hoa Long e phụ thân bị lạnh, cởi áo ngoài khoác vào cha.

Lúc đó, các chiến thuyền quan quân đã tới vây bắt toàn thể bọn thủy đầu mục, anh em Lữ Xích, Lữ Hoàng. Lôi Chấn cũng bị Hoàng Hoa Hổ bắt sống trao cho bên quan quân cùng với Lôi Quyền.

Viên tướng chỉ huy các chiến thuyền là Tần Mạnh Đạt đưa mấy thứ y phục khô cho Hoa Hổ thay. Tần Mạnh Đạt xin lỗi tới trễ không được dự chiến vì phải neo thuyền ở xa. Nếu đỡ gần quá, tất bọn thủy khẩu nghi ngờ không dám hành động.

Hoàng Hoa Chiếm giới thiệu Họ Tần với các vị anh hùng.

Tần Mạnh Đạt lễ phép:

- Thưa quý vị mấy tên bị chết và mấy tên trốn thoát.

Hoàng Hoa Chiếm nói:

- Hai tên trốn thoát trong đó có tên đầu đảng là Lôi Thông. Hai tên tử trận. Tổng cộng mới có tám thủy khấu.

Trương Tam Nương nói:

- Còn tên đệ cửu quái bị bắt sống treo đằng ba cây đa lớn cùng với một đầu mục, tướng quân phái người đến lấy ngay.

Tần Mạnh Đạt liền hạ lệnh hai chiến thuyền hộ tống các thương thuyền về bến, chở luôn cả hai tiêu sư áp tải và các thủy thủ bị thương. Một chiếc thuyền khác đổ bộ gốc ba cây đa, lấy hai thủy tặc treo trên cành cây xuống. Mấy chiếc thuyền lớn đầu cả ngoài đầu lạch, còn bao nhiêu chiến thuyền nhỏ thì kéo cả vào trong lạch vào trại giặc.

Mạnh Đạt mời các vị hào kiệt lên chiến thuyền nghỉ ngơi.

Đoàn thuyền vừa đi được một quãng, bỗng có tiếng pháo hiệu nổ trong rừng. Tần tướng quân ngạc nhiên:

- Sao lại có pháo lệnh trong rừng thế này.

Mọi người nhìn nhau không hiểu. Tần Mạnh Đạt hô quân chèo gấp, không bao lâu vào tới trại. Hai cánh cổng vẫn mở rộng. Thiết Xích Tử ngắt ngưỡng ngồi trên nóc vọng lâu:

- Mời quý vị vào trại! Bất Trương mỗ chờ lâu quá.

Hoàng Hoa Chiếm hỏi:

- Đại huynh đột lệnh pháo làm chi vậy? Chúng tôi tưởng trại bị lực lượng nào tấn công?

Thiết Xích Tử nhảy từ vọng lâu xuống cười ha hả:

- Bị tấn công thì việc chi phải đốt pháo hiệu? Chiều rồi, nếu không nổ pháo, mọi người đâu có về lẹ được như vậy.

Tần Mạnh Đạt thấy các anh hùng mỗi người một khí sắc, hào sảng, hồn nhiên nên kính trọng vô cùng. Chàng chia quân, phân giữ chiến thuyền, phần chiếm đóng trại giặc, trói gian đồng bọn thủy khấu vào một nơi, canh phòng nghiêm ngặt.

Hoàng Hoa Chiếm phái Hoa Long, Hoa Hổ dẫn mấy tên quân ra chỗ cây trám giải bốn tên giặc bị trói trên chòi về trại.

Tần Mạnh Đạt hạ lệnh giải đồng bọn thủy khấu xuống thuyền, phái viên chỉ huy phó Vương Mẫn cùng hai phần ba quân lính ở lại tạm chiếm đóng trại gác đến sáng mai.

Tám vị hào kiệt lên riêng một chiến thuyền đi trước.

Chu Đức Kiệt hỏi Hoàng Hoa Chiếm:

- Có lẽ gì chuyến lặn thứ ba quá lâu đến nỗi Hoa Long ở trên thuyền phải lo ngại vậy tiên sanh.

Tên đầu đảng Lôi Thông thủy công khá lắm. Nó hiểu tôi không quen nước bằng nó nên chuyến ấy xuống sâu. Tôi buộc lòng phải theo, cũng may còn đeo cung tên, tôi liền giắt đoản kích vào đai lưng bắn một phát tên trúng vai nó. Lôi Thông bỏ trận bơi đi. Lúc đó y còn khỏe lắm. Tôi muốn đuổi theo nhưng cần thở đành nhô lên mặt nước.

Lam Y nói:

- Tên đại đầu lãnh ấy không bơi xa được hơn nữa đâu. Nó sẽ lên bờ, rùng cây chi chít biết đâu mà tìm.

Lúc đó Hoàng Hoa Long chợt nhớ đến việc Chu Đức Kiệt bắt tên Lôi Quyền ở dưới nước lên mà võ phục khô nguyên, bèn hỏi:

- Chu đại hiệp cũng lặn xuống sông bắt thủy khấu, y phục không ngấm nước, đầu tóc cũng vậy, thiệt dị kỳ.

Lúc đó Lam Y đã nói Âu Dương Bích Nữ nghe vụ bắt được hai viên Tỵ Thủy, Tỵ Hỏa châu trong cuộc đánh Xích Hoa Viện bên Sơn Phu hồi trước và nay mới thấy sự hiệu nghiệm của viên bảo châu ấy vì Đức Kiệt đeo viên Tỵ Thủy.

Lam Y ý tứ đưa mắt nhìn Chu Đức Kiệt đoạn lẹ miệng đáp:

- Khi trước tập thủy công tại Bình Dương, gia huynh may mắn gặp được một ngư phủ lão luyện có phép lạ thư phù cho khỏi thấm nước, không ngờ còn hiệu nghiệm đến bây giờ.

- Hồi nãy y phục có động nước nhưng giữ hết đi ngay.

Đức Kiệt hiểu Lam Y không muốn nói chàng có Tỵ Thủy châu quý báu nên im lặng mỉm cười.

Mọi người nửa tin, nửa ngờ. Sự thật rành rành trước mắt biết nói thế nào.

Hoàng Hoa Long nói:

- Vị ngư phủ đại tài ấy còn ở Bình Dương không Nữ Hiệp.

Lam Y lắc đầu:

- Đi đâu từ lâu rồi. Chính tôi cũng không được may mắn như gia huynh.

Anh em Hoàng Hoa Long, Hoa Hổ suýt xoa tiếc rẻ khiến Lam Y bấm Âu Dương Bích Nữ tức cười thầm. Qua nơi giấu chiếc thuyền nhà, Hoàng Hoa Chiếm bảo quan quân ghé vào bờ để Hoa Long, Hoa Hổ lên bờ khiêng bỏ xuống nước, cột dây kéo sau chiếc thuyền về bến.

Lúc đó, trên thuyền còn đông người xúm xít, túm năm tụm ba chờ đón đoàn chiến thuyền trở về. Họ được nghe các thủy thủ hai chiếc thương thuyền bị cướp hụt kể lại trận trên sông do các vị anh hùng hào kiệt lạ mặt cấp cứu. Trong bọn có cả cha con ngư phủ Phùng Tam. Các chiến thuyền chở bọn thủy khấu bị bắt ghé bờ trước. Quan quân đi hai bên áp tải nghiêm ngặt.

Tần tướng quân từ biệt các vị hào kiệt, kéo quân giải bọn giặc về thành trước. Tam hiệp và gia đình Hoàng Hoa tiêu sư đứng đỉnh đi sau.

Khi ấy, trời đã hoàng hôn nên còn chuyển xe sau cùng vắng khách vào thành. Hoa Long thuê cả chuyển và bảo chờ.

Cha con họ Phùng nhận ra bốn người quen thuộc, nên rất đổi ngạc nhiên.

Phùng Tam bảo cha:

- Hay là ta nhìn lầm? Lẽ nào bốn người cộng sự với ta mà đang hoàng như thế được.

Phùng ngư phủ nói:

- Lầm lẫn sao được? Con không thấy người em thứ ba họ Cảnh bị trói giải trong đám thủy tặc vừa qua đây ư? Thiệt hứ vớ, thì ra các vụ cướp trên sông từ trước đến nay đều do bọn chúng cả.

Chu Đức Kiệt hích tay Thiết Xích Tử:

- Kìa cha con họ Phùng đang nhìn bọn ta.

- Để tôi gọi họ, hỏi thăm chơi. Nhờ hai người ấy ta mới bắt trọn ổ bọn thủy khấu.

Nói đoạn, Thiết Xích Tử vẫy tay gọi hai ngư phủ. Cha con Phùng Tam đến vái chào, bờ ngõ rụt rè. Thiết Xích Tử vỗ vai lão ngư phủ thân mật:

- Đừng buồn nhé. Chúng tôi có bày vẽ chuyện đánh cá Lý ngư mới tìm ra dấu tích bọn thủy tặc. Từ nay khúc sông này được bình an, khỏi sợ cướp quấy nhiễu.

- Việc đã đành, cha con tôi chỉ lo bị liên can với bọn họ Cảnh mua cá thôi.

- Khỏi lo, chúng tôi sẽ để ý. An tâm làm ăn như thường.

Chu Đức Kiệt hỏi Phùng Tam:

- Sáng nay đại ca có đánh cá không?

Phùng Tam đáp:

- Thưa có bắt được hai con.

- Có vào khu ba cây đa không?

- Không ạ. Lúc ở Kế Giang Đầm trở ra thì vừa gặp đoàn chiến thuyền chặn lối. Tất cả chỉ có sáu chiếc, mà sao vừa rồi trở về bến đông đến thế.

- Chắc quan quân kéo đi từ đêm chặn khúc sông trên, thủy tặc mới không nghi ngờ chứ.

Lão ngư phủ hỏi:

- Họ Cảnh những ba người, sao tôi không thấy có tên thứ ba bị bắt.

Đức Kiệt mỉm cười, chỉ Lam Y và Âu Dương Bích Nữ:

- Hỏi gia muội sẽ biết.

Âu Dương Bích Nữ nói:

- Chúng hỗn xược nên chôn thây bụng cá rồi còn đâu.

Lam Y nói:

- Nếu sáng nay tiên sanh vào khu ba gốc đa cũng không khỏi giật mình vì thấy Cảnh Đắc Phu bị bắt treo trên cây. Nơi ấy là chỗ dòm ngó thương thuyền của bọn thủy khấu đó. Có đường dẫn đến trại của chúng cách mặt sông năm sáu dặm. Từ nay tiên sanh nên thận trọng trong việc bán cá, giao dịch, tham mỗi hàng gần nhưng bị liên can thông đồng với giặc tội nặng lắm đó. Chớ khinh thường có ngày vạ tới sau lưng đa.

Cha con Phùng ngư phủ sợ hãi toát mồ hôi, khẩn khoản yêu cầu nhờ các vị hào kiệt nói giúp với quan trên trong vụ này.

Lam Y nói:

- Chuyến này, tiên sanh khá an tâm, nhưng phải cẩn thận về mai hậu.

Hai người cảm tạ lui bước, hú vía. Tám hào kiệt lên xe về thành.

Trong lúc đi đường, Thiết Xích Tử bảo Hoàng Hoa Chiếm nên chú ý đến việc cha con ngư phủ, kéo họ bị nghi ngờ bắt oan.

Hôm sau, Hoàng Hoa Chiếm sai gia nhân Trần Đạt đi hỏi thăm mới biết hai thương thuyền bị thủy khấu chặn đánh hôm qua do Phiêu Cự của tiêu sư Dương Tấn Huy lãnh áp.

Hai tiêu sư phụ bị thủy tặc Lư Xích, Lư Hoàng đâm té xuống sông, một người mất tích...

Còn Tấn Huy đang rần sức chống chọi thì được Lam Y, Âu Dương Bích Nữ tới giải cứu kịp...

Mọi người đang bàn chuyện bàn tán, tiêu sư Dương Tấn Huy đến thăm, tạ ơn về việc các hào kiệt giúp chiều hôm qua.

Hoàng Hoa Chiếm nói với Tấn Huy:

- Chúng tôi cũng chỉ là những người được giúp đỡ thôi. Có công khám phá ra sào huyệt thủy tặc và làm lệch cán cân trận chiến là giang hồ Tam hiệp đây.

Hoàng Hoa Chiếm giới thiệu từng người một.

Dương Tấn Huy kính cẩn nói với Tam hiệp:

- Nghe đại danh từ lâu, nay mới được diện kiến, hân hạnh cho Dương mỗi biết nhường nào.

Chu Đức Kiệt nói mấy lời khiêm nhường.

Khi họ Dương ra về thì vừa lúc phủ quan Trường Sa Hoàng Kính Tuấn phái sau nha cầm thiệp đến Hoàng Hoa Phiêu Cự, mời Tam hiệp và gia đình Hoàng Hoa tới phủ nha dùng cơm chiều.

Đúng giờ, Hoàng tri phủ có nhã ý phái công hiệu, tới rước quý khách.

Chủ khách thi lễ xong xuôi, Hoàng tri phủ nói:

- Tần tướng quân phúc trình, tôi mới hay là Tam hiệp và Thiết Xích Tử Trương tiên sanh qua đất Trường Sa. Hồi còn ở Kinh Đô, tôi có được biết vụ đương kim Thiên Tử phái khâm sai Tôn Gia Trọng xuống Tô Châu sắc phong quý vị. Vậy nhân đây tôi có lời mừng. Với sự khám phá bọn thủy tặc và trận thủy chiến trên Lăng Lý Giang, quý vị đại hiệp đã ghi cho đất Trường Sa một kỷ niệm thật sâu sắc.

Lam Y Nữ Hiệp hỏi:

- Đại quan có dự tính phá bỏ khu trại cũ của tặc khấu không?

- Không. Theo lời phúc trình của Tần tướng quân, căn trại ấy có một địa thế rất lợi cho sự căn phòng trên Lăng Lý Giang. Bởi vậy tôi dự tính mở mang thêm, chuyển nơi ấy

thành ra đồn quân tiếp phòng, nhân dịp dùng công lực quân đội khai khẩn khu rừng, đào rộng lạch nước để chiến thuyền lớn có thể xuất nhập dễ dàng. Quý vị nghĩ có nên không.

Mọi người đều khen là ý kiến hay.

Chu Đức Kiệt nói:

- Đại nhân thực hành chương trình khai khẩn ấy tức là bọn tặc đạo hết hy vọng lập căn cứ trong rừng sâu và khai thác nguồn lâm sản dồi dào. Thiệt là một công đôi việc. Chắc phải trích trong Ngân khố ra một số tiền lớn mới thực hành nổi chương trình đó.

Hoàng tri phủ lắc đầu:

- Không với số vàng bạc, châu báu tịch thu được của bọn thủy khấu Cửu Quái, tài chính rất đầy đủ cho sự thi hành công cuộc ấy. Dù sao, tôi cũng phải chờ sự ưng thuận của thượng cấp về cách sử dụng số bạc lớn thu được trại giặc mới khởi công.

Tiệt tan, trong khu dùng trà, Hoàng tri phủ nói riêng với Tam hiệp:

- Hiện thời, tôi có một việc thiệt quan trọng muốn hỏi ý kiến và nhờ ba vị, vậy sáng mai có thể tái kiến tại bốn nha được không?

Đồng ý với Lam Y và Âu Dương Bích Nữ, Chu Đức Kiệt đáp:

- Đại nhân có việc sai bảo, lẽ nào anh em tôi chối từ.

Phủ quan nói mấy lời cảm ơn. Mọi người từ tạ ra về. Họ Hoàng hối công kiệu đưa mọi người về nhà thiệt châu đảo.

Sáng hôm sau, y hẹn, Tam hiệp tới phủ đường. Hoàng tri phủ mừng rỡ, mời vào hậu sảnh.

Chu Đức Kiệt nói:

- Đại nhân có điều chi thắc mắc?

Hoàng Kính Tuân chậm rãi:

- Nguyên khu được lệnh triều đình bổ nhiệm Trường Sa, tôi có đem theo người biểu đệ là Hoàng Trọng Hà. Trọng Hà biết võ nghệ và từ trước đến nay vẫn giúp tôi về Ban Mật vụ mỗi khi bổ nhiệm nơi nào. Y hành động khôn khéo, đắc lực. Khi mới tới đây, tôi đọc các hồ sơ cũ, thấy có khoản nói về bọn cường khấu ở Thập Vạn Đại Sơn, nên tôi vẫn có ý muốn tiểu trừ. Bọn cường tặc này quấy nhiễu dân gian, khách thương qua lại vùng đó rất nhiều, lộng hành riêng một giang sơn, không coi ai ra cái gì cả. Tới Trường sa được ít ngày, tôi phái biểu đệ Trọng Hà đi dò xét tình hình thế giặc Thập Vạn Đại Sơn

ngay. Xưa nay, y hành động rất thận trọng, không dè chuyện này mất tích đi biệt không về. Lo ngại tôi phải thêm phó tướng Tôn Vương đi tìm Trọng Hà. Họ Tôn cũng mất tích nốt. Bởi vậy, tôi yêu cầu ba vị đại hiệp giúp tôi, thám thính Thập Vạn Đại Sơn, may ra thấy tung tích hai người đó chăng? Chẳng hay ba vị có thì giờ không? Ngoài quý vị không ai hành động nổi.

Tam hiệp bàn riêng giây lát, Lam Y nói:

- Thời gian không phải là một vấn đề, đại nhân cho phép chúng tôi hỏi mấy điều.

Hoàng Kính Tuân niềm nở:

- Xin quý vị đại hiệp cứ dạy. Tôi sẵn sàng trả lời tất cả những điều hiểu biết.

Lam Y hỏi:

- Hình như Thập Vạn Đại Sơn là một nơi thiên hiểm ở giữa vùng biên thùi Lưỡng Quảng, tại sao đại nhân nhọc công tra cứu làm gì.

Hoàng Kính Tuân lắc đầu:

- Nữ Hiệp nói đúng có một phần thôi. Thập Vạn Đại Sơn là cả một dãy núi lớn khởi xuất từ biên giới Lưỡng Quảng chạy dài qua Nam Nguyên huyện và Cẩn Châu ăn sâu vào lãnh thổ Hải Nam. Dãy núi đó cực kỳ hiểm峻, mà ngọn Đại Sơn thuộc phần đất Cẩn Châu. Đại Sơn lớn hơn cả các ngọn núi khác của Thập Vạn và cũng là nơi do cường khấu chiếm đóng

- Vậy phần tiểu trừ thuộc sự thủ phủ Trường Sa.

Hoàng Kính Tuân gật đầu:

- Nữ Hiệp nói đúng. Thuộc bốn phận của chính tôi. Chừng nào bọn cường khấu còn chiếm đóng Đại Sơn quấy nhiễu khu vực ấy, tôi còn mất ăn mất ngủ, cho nên dự tính trước nhất của tôi khi mới đến Trường Sa là do thám thính tình thế và tính việc chinh phạt.

Chu Đức Kiệt nói:

- Đường trường thiên lao vạn hiểm, chắc đâu lệnh biểu đệ Hoàng Trọng Hà và Phó tướng Tôn Vương đã tới Thập Vạn Đại Sơn? Họ có thể gặp nguy trong cuộc hành trình.

Hoàng tri phủ đáp:

- Nếu chỉ một mình Trọng Hà bị mất tích thì tôi còn nghi ngờ, nhưng Tôn Vương cũng bắt tăm hơi, nên tôi tin rằng cả hai cùng bị bọn cường khấu Thập Vạn Đại Sơn bắt được, vì nơi đó là mục tiêu nhiệm vụ của hai người ấy.

- Đại nhân có biết đại đầu lĩnh Thập Vạn Đại Sơn là ai không?

Hoàng tri phủ lắc đầu:

- Không, nhưng biết rằng chúng khá mạnh, địa thế thiên hiểm bất lợi cho cuộc hành quân. Chắc đại hiệp biết là ai?

- Đại Vương nơi sơn trại ấy là Thập Thập Thiên Vương Hầu Văn Lượng, thân phụ của Bát Sơn Hồ Hầu Văn Báo, một trong Ngũ hổ tướng của Thuận Vương.

- A! Ra thế đó! Hầu Văn Báo bị tử trận dưới ngọn phủ của mã Thành Báo, đệ nhị công tử của Mã nguyên soái, phải không?

- Chính vậy. Hai tướng ấy đồng tài, đồng sức, Thành Báo, thắng là do sự ngẫu nhiên.

Hoàng tri phủ khấn khoản:

- Ba vị đại hiệp tính sao?

- Chúng tôi nhận lời giúp đại nhân thám hiểm Thập Vạn Đại Sơn tìm lĩnh biểu đệ và phó tướng. Nhưng cũng cần nói để đại nhân biết rằng Vĩnh Lạc Hoàng đế triệu anh em tôi lai Kinh vào dịp tân xuân. Yêu cầu đại nhân phái người đi theo tin tức về Trường Sa. Từ Cẩn Châu chúng tôi sẽ về thẳng Tô Châu, đỡ phải đi đường vòng thêm mất thì giờ.

Hoàng tri phủ mừng rỡ:

- Tam hiệp nhận lời giúp đỡ là quý, lẽ nào tôi dám làm lỡ việc tiến Kinh.

Lam Y Nữ Hiệp giảng giải:

- Nếu không mắc việc lai Kinh, chúng tôi có thể hành động rộng rãi hơn nữa như giúp đại nhân tiến quân phá Thập Vạn Sơn trại chẳng hạn, Đại nhân thông cảm ở điểm này cho.

- Tôi hiểu lắm. Dù sao tôi cũng sẽ rán sức trong việc trừ đảng khấu cho khỏi phụ Quân ân. Bao giờ ba vị lên đường:

- Ngày mốt khởi hành sớm. Đại nhân liệu sửa soạn phái người theo:

- Cuối giờ Mão ngày mốt, tôi sẽ cho người thân tín là Trương Nghĩa sang Hoàng Hoa Phiêu Cục cho quý vị.

Tam hiệp từ tạ ra về.

- o O o -